

Serge Brussolo
Kamikaze spațiali
Traque-la Mort

Capitolul I

Constelația Orbului își aprinsese steaua majoră, Uta cea albă, ale cărei pulsații neregulate, proprii variabilelor explozive, puteau – în perioadele de mare strălucire – să ardă retina oricui o privea fix mai mult de câteva minute. Timp de cinci nopți, lumina ei crăpa cerul negru al deșertului, ațâțată de emisiile eruptive și deflagrații. Glob de foc lichid în perpetuă turbulență, a cărui strălucire lividă conferea oamenilor și obiectelor un straniu aspect fantomatic.

Lisiah înjură, iar mâinile sale cu mânuși albe se strânseseră pe volan. Camionul înainta cu viteză constantă, indiferent față de vântul nisipos care răpăia pe cubul de tablă blindată al cabinei. Într-o parte și alta a flancurilor înnegrite de fumul a sute de explozii străvechi, șenilele duduiau, înghițind drumul într-o mișcare de deglutiție punctată de țăcăneli hulpave.

Cu parbrizul său redus la proporțiile unei fante înguste și rândurile de buloane groase cadrilându-i suprafața, mastodontul evoca mai mult imaginea unui tanc decât pe aceea a unei semi-remorci. Întreaga caroserie purta urmele flăcărilor. Exploziile perforaseră tabla cu schijele lor ucigașe, căscând în metal răni strălucitoare care nu se mai închideau niciodată. Vopseaua mată, de un gri-albăstrui analog culorii dunelor înconjurătoare, se umfla în bășici groase, acoperind de bine de rău sudurile grosolane care colmatau ici și colo găurile și rupturile. Astfel constelat de plăgi, vehiculul amintea de acele armuri ruginite care se descoperă uneori la întâmplare prin ungherele câte unui muzeu, turtite, presărate cu zgârieturi, martore a zeci de bătălii. Formidabile și jalnice în același timp.

Lisiah își îngustă ochii, lumina Utei rănindu-i retina, sfredelindu-l într-un punct dureros dintre sprâncene. În câteva minute, obișnuita crampă avea să-i încalece ceafa, avertizându-l că depășise limita de siguranță. Atunci, nu-i rămânea decât să întindă brațul spre cheia de contact și să

oprească motorul. Se lăsă pe spate, în fotoliul său de vinilin cusut, căutând suprafața tetierei. Când se aplecă spre stânga, oglinda retrovizoare prost orientată îi restituî imaginea unui chip palid, cu pomeții brăzdați, o mutră pătrată cu țeasta rasă după moda grupurilor de șoc ale armatei. Mașinal, degetele sale înmănușate trecură peste pielea păroasă, stârnind un scrâșnet de perie mângâiată în răspăr. Ridică din umeri, știind că acea tunsoare aparent virilă ascundea de fapt o extremă cochetărie: se tundeau nu din nostalgia comandourilor, ci pentru a-și disimula calviția ce-i rodea tâmpilele, întinzându-se tot mai mult cu fiecare an.

Frână. Ecranul albastru al radarului lumina cabina cu o aură ireală, dar nici un ecou nu-i păta suprafața. Lisiah îl scoase din funcțiune - în orice caz Prădătorii scăpau aproape întotdeauna de baleiajul undelor electromagnetice. Aprindea aparatul conform codului de luptă, pentru a respecta regulamentele, dar ochiul său nu căuta niciodată să citească nici cea mai mică informație. Ștergătoarele scârțâiau pe parbriz, chinându-se să dea la o parte nisipul; din când în când, adevrau pe geamuri ca niște limacși de cauciuc corodat. Habitaclul mirosea a ulei încins, plastic, bere acră. Pe scaunul din dreapta, un pachet de cărți de joc fremătau în curentul gurilor de aerisire. Bucăți de adeziv negru mascau, de bine de rău, plăgile căptușelii, rupturile fotoliilor prin care ieșea umplutura, ca o vomă moale și roz de materie amorfa. Pe tabloul de bord, un pahar de carton se răsturnase cu multe zile în urmă, băltoaca astfel formată îngroșându-se într-o peliculă brună și prăfuită pe care hurducăturile drumului o zbârceau tot mai mult cu fiecare zi. Lisiah oftă. Cu ocazia ultimului popas la centrul rulant, o îmbarcase pe June, în speranța că avea să-i asigure camionului o relativă curățenie. Se înșelase. De la plecare, blonda cam moleșită pe care o „săltase” din barul autostopistelor se lăfăia în cabina de odihnă, îmbrăcată numai în sutien și un mini-șort din care ieșea furca trandafirică a coapselor ei planturoase. Îi surâsesse

cu o mișcare vag vulgară a gurii, iar el spusese da. Din lene, poate. Femeia se agățase de marginea camionului, trăgându-și cu o mână bocceaua din care ieșea țeava cu găuri de ventilație a unei carabine „Schwenck” cu lunetă pentru ochirea în infraroșu și imediat începuse să facă mutre, să-l numească „iepurașul meu”; îi venise s-o trântască pe asfalt din câteva șuturi. De ce n-o făcuse?

Se foi în scaun, aruncând o privire prin deschizătura perdelei despărțitoare. June își lăcuia unghiile cu galben, încrețindu-și concentrată nasul și suflând din timp în timp pentru a-și da la o parte buclele blonde care-i acopereau fruntea. Avea o față moale, cu bărbia fără vlagă. Fără pomeți, un nas abia vizibil. Neștiind prea bine de ce, lui Lisiah îi deștepta imaginea unui pateu cu prea mult zahăr. Grețos.

— Salut! azvârlise ea, de îndată ce se așezase în spate. Eu sunt June! Tu ești Mănuși-albe? Mamă, da' ești o adevărată celebritate! Ce baftă! Și el, e Killer?

Killer mârâise, dezvelindu-și două șiruri de colți inoxidabili, iar fata se retrăsese, dintr-o dată amuțită. Killer avea întotdeauna acest efect asupra străinilor. Lisiah se aplecă și dezmierdă câinele cu vârful ghetei. Animalul lătră și se întoarse pe o parte, dezvăluind privirii proteza electronică articulată ce-i înlocuia laba stângă din față, precum și drena urinară ce ieșea din cicatricea trandafirie ce-i șerpuia printre coapse, în locul unde explozia îi smulsese organele sexuale. Killer era capabil să adulmece un Prădător de la cinci kilometri distanță și nu se înșela niciodată. Chiar dacă refacerea lui costase o avere, rămânea un obiect de invidie pentru toți vânătorii. Lisiah trebuise să respingă sute de oferte, unele mai ispititoare decât altele, și de fiecare dată când se oprea la centrul rulant, se temea să nu i se fure câinele...

June își agita mâna în față, inundând vehiculul cu mirosul de lac, un parfum dens, de fructe exotice stricate. Putregai. Lisiah nu-și putu stăpâni o strâmbătură.

De trei săptămâni, îl bombarda cu întrebări. „De ce îți ții mereu mănușile pe mâini? S-ar zice că te duci pe la vreo nuntă! De ce nu-ți scoți niciodată cămașa, nici când faci dragoste? De ce...?”

În ciuda ancoșelor¹ tăiate în patul puștii, se îndoia că tânăra capturase sau doborâse vreun Prădător. Uneori, i se întâmpla să se întrebe dacă arma era în stare de funcționare, sau dacă June se mulțumise s-o recupereze dintre rebuturi, cu intenția de a dobândi astfel alura unei amazoane. La următoarea escală, avea s-o dea jos, se hotărâse. Prefera singurătatea, în locul trăncănelii neconținute a păpușii ăleia smântânoase.

Examină dunele de nisip albastru, prin ambrazura laterală. Se ascundea acolo o întreagă faună de coșmar. Ora'manul, o reptilă scurmătoare care se deplasa prin adâncuri și scotea la suprafață vârful limbii, ca un periscop. Extremitatea acestui apendice forma o excrescență glandulară mare cât o nucă, înzestrată cu puterea de a străluci ca o pepită de aur. Vai de imprudentul care se apleca să culeagă acea oglindă pentru ciocârliei! Limba ora'manului i se înnodea imediat în jurul brațului, ca tentaculele unei caracatițe, trăgându-l în adâncurile solului, spre botul larg deschis al șopârlei! Dar mai exista și karak'anaql, poreclit de unii „ariciul deșertului”. Acel organism animal, analog cu polipii, se prezenta sub forma unui inofensiv cactus. Totuși, oricine se apropia sfârșea inevitabil ciuruit de ace veninoase. Adevărat tun viu, cactusul infernal își mitralia efectiv prăzile cu propriii săi spini, trăgând în oricine trecea prin raza uriașelor lui salve de țepi. Imediat ce ținta era doborâtă, rădăcinile prehensile² ieșeau din pământ pentru a se înfige în cadavru ca niște trompe, aspirând până și cele mai infime particule nutritive conținute în țesuturile mortului. Lisiah nu întâlnise niciodată ora'manul, nici ariciul deșertului și, la drept vorbind, existența lor i se

¹ Crestătură.

² Care are facultatea de a apuca.

părea mai mult ipotetică. Dornici să iasă în evidență, vânătorii nu ezitau să exagereze, populând astfel dunele cu o faună legendară ieșită direct din aburii alcoolului.

Prădătorii, însă, erau cât se poate de reali, iar Killer o aflase pe pielea lui... Lisiah își apăsă o mână pe față. Privi un moment mânușa albă, îngălbenită de transpirație, și-și îndesă pumnul în buzunarul vestei din pânză de sac. Era obosit, foarte obosit. Treisprezece ore de conducere neîntreruptă, începând de dimineață, fără nici cel mai mic semn de emoție din partea câinelui. Aveau să se înapoieze cu buzele umflate... În centrele rulante, atmosfera nu era deloc euforică, prăzile începând de câteva luni să se rărească.

„Urcă spre nord”, decretase sergentul, „dar s-au făcut ai dracu', sunt sigur că sapă sate subterane, galerii. Trăiesc ca niște cârțițe, de-asta devine dificil... Da' ce! Doar nu sunteți niște fătălai! Mai exista și plăcerea vânătorii!”

Oamenii bombăniseră, dacă Prădătorii se rarefiau, suma primelor scădea proporțional. Unii se gândeau deja să se reconvertească, zvonurile despre războiul din sud înfierbântau spiritele, redeșteptau speranța. În anumite provincii, luptele rasiale nu cunoscuseră nici un moment de răgaz, rugul putea să se reaprindă, iar atunci era nevoie de mercenari, de...

Lisiah nu împărtășea acest entuziasm. Vânătoarea îi adusese mult timp bogăție și celebritate, nu ținea să se descurajeze atât de ușor. În timpul stagiului militar, nu fusese decât un număr matricol, optzeci de kilograme de carne de tun, două picioare ca să fugă, o pușcă cu care să tragă, nimic mai mult. Odată cu apariția vânătorii, devenise „Mănuși-albe”, unul dintre cei mai buni urmăritori. Cel mai bun, poate. (Dar mai exista și sergentul, un vânător redutabil, deși cam crud, după gusturile lui Lisiah). Da, devenise cineva, unul dintre puținii posesori ai unui camion complet blindat – cu carcasă anti-explozie în spate – în locul acelor tancuri meșterite cu lampa de sudură, prea grele, dezechilibrate, care se înfundau

regulat în crustele de nisip putred pentru a nu mai ieși niciodată, cu echipajul găsindu-și moartea în ele. Câți Prădători adusesse el la centrul rulant? Douăzeci? Treizeci? Și, de fiecare dată, contul său din banca electronică se mărise cu câte douăzeci de mii de dolari.

Prin ambrazura parbrizului, lumina Utei intra valuri-valuri, de un albastru electric, insuportabil. S-ar fi zis că un proiector mătura suprafața Almohei, în căutarea unui fugar. În orașe, trebuia să se tragă perdelele sau, dimpotrivă, să se improvizeze interminabile petreceri nocturne, unde se dansa cu robă lungă și ochelari negri. Petrecerile-surpriză degenerau în orgii și, inevitabil, câte un bețiv puneă pariu că avea s-o privească pe Uta drept în față. Dimineața, trebuia luat pe targă, cu ochii arși de focul stelei. Orb, ca atâția alți imprudenți... De cât timp nu mai pusese Lisiah piciorul într-un oraș? Nu mai cunoștea decât centrul rulant, acel enorm ansamblu de cuburi metalice ruginite, montate pe roți, care se deplasau peste nisipuri cu lentoarea unei broaște țestoase. Acel gigantic drugstore ambulant constituia singura insuliță de civilizație în mijlocul deșertului. Vânătorii se înghesuiau să-și negocieze capturile în fața reprezentantului guvernului, să facă târguieli, cu monede sau muniții la schimb, ori pur și simplu să-și ofere câteva ore plăcute. Acolo o întâlnise pe June.

Se propti în fotoliu, cu picioarele pe tabloul de bord, și închise ochii. Ca întotdeauna când adormea, prin minte începeau să i se învârtă crâmpeie din viața sa trecută, păsări de coșmar care nu se speriau de nimic.

Spre miezul nopții, Killer începu să-și lanseze vaietul de vânătoare, întretăiat cu mârâieli scurte. La fel ca toate animalele importate de pe Pământ, nu se adaptase niciodată cu adevărat în noua sa patrie și trăia într-o stare de alertă cvasi-permanentă, atent la fiecare umbră, la cea mai mică mișcare a unei crengi, cu extremă suspiciune. Aproape toate animalele aduse pe Almoha sufereau de o depresie cronică și

trebuise să se renunțe foarte rapid la ideea de a se reconstitui pe această planetă, încă nouă, o faună geamănă cu cea de pe Pământ. Pisicile tindeau să se sinucidă, aruncându-se pe ferestre, iepurii se devorau între ei pradă unor crize de nebunie ucigașă complet inexplicabile, caii – abia debarcați de pe astronave – se culcau la sol, refuzând categoric să se mai hrănească. Părea un refuz masiv și concertat, o reacție de respingere, asupra căreia psihologii continuau să-și pună întrebări. „Animalele știu ce e bun și ce e rău”, bombăneau unii, „dacă o refuză pe Almoha, înseamnă că Almoha nu e bună pentru noi!” Asemenea afirmații îi făceau pe conducători să ridice din umeri. Nici o planetă colonizată nu revelase până în acel moment o asemenea bogăție energetică. Vegetația era luxuriantă și de o rară frumusețe, apa de o puritate fără egal, aerul... Bineînțeles, exista nitrolyna...

Și Prădătorii. Asta, însă, era o altă poveste.

Lisiah mângâie încetitor zgarda câinelui. Cu mâna liberă, acționează închizătorul torpedoului, scoțând binoclul dinăuntru.

— Ce se-ntâmplă? bâigui June, trezindu-se din somn. Îl taie pișarea, sau ce?

Fără a se osteni să-i răspundă, Lisiah deblocă portiera. Imediat, vântul plin de nisip îl plesni peste față, încrustându-i sub epidermă minuscule grăunțe albastre. Lumina Utei scâldea peisajul cu arderea ei lividă și verticală, strivind orice umbră. Lisiah o luă la fugă cu pași mărunți spre vârful celei mai apropiate dune, urmat de câine. Proteza metalică a animalului clănțănea la fiecare salt, ca un metronom scos din minți. Ajunseră curând pe vârful monticulului, culcați pe nisip, umăr la umăr. Lisiah ridică binoclul la ochi, afundându-și sprâncenele stufoase în ocularele mari de cauciuc. Deșertul defila prin câmpul vizual al lentilelor, cu unduirile sale instabile, reliefurile pe care o simplă viforniță putea să-l modifice, oazele multicolore... Killer mârâia din răspuțuri, cu toate simțurile în alertă. Prădătorul se apropia, Lisiah era

convins, animalul nu se înșela niciodată. Manevră rozeta de reglaj, cercetând fiecare adâncitură nisipoasă, cu palmele umede și respirația scurtată. Deodată, își dădu seama că gâfâia în același ritm cu câinele, în surescitarea vânătorii. „Nu mai lipsește decât să scot limba!” își spuse el, amuzat. Și deodată, o văzu...

Alerga pe creasta unui șir de dune, cu pași lungi și supli. Sâni ei goi, zguduți de salturile fugii, oscilau pe torsul musculos, cu mișcări de du-te-vino cadențate, de o extremă grație. Cu ajutorul ocheanului, Lisiah îi putea urmări cele mai mici gesturi. Mișcările nervoase ale capului, înclinația umerilor... Nădușeala fugii îi lipise șuvițele părului roșcat pe omoplați, ca niște curelușe de piele. O traistă grosolană de pânză îi juca pe șold la fiecare pas. Lisiah înghiți în sec, dureros. Prezența părului îl pusese în alertă, provocându-i un declic în ceața memoriei. Prădătorii aveau în general craniul ras și pubisul tuns, nu-și amintea să fi întâlnit nici un specimen care să facă excepție de la regulă, și totuși...

Killer lăsă să-i scape un nou mârâit amenințător. Lisiah întoarse capul, în același moment în care arătătorul lui June găsi trăgaciul carabinei Schwenck pe care o armase cu mare siguranță, rezemându-și obrazul de pat, cu ochiul lipit de lunetă. Fără să stea pe gânduri, luă un pumn de nisip și îl aruncă în fața blondei din răsputeri. Fata tresări, își duse mâna la obrazul stâng, unde minusculele fire de siliciu lăsaseră o constelație de infime înțepături...

— La dracu'! Te-ai sonat sau ce? Înjură ea, strâmbându-se de durere. Eram gata să i-o trag drept la cap! E femeică, poate fi plină, valorează cel puțin cînșpe mii de dolari!

Lisiah apucă țeava carabinei, o smulse din mâinile posesoarei sale și-i scoase chiulasa, pe care o vârî în buzunar.

— De ce faci asta? răcni blonda. N-ai dreptul să mă-mpiedici să câștig ceva parale. Ticălosule! Dă-mi-o-napoi!

Lisiah aruncă arma devenită inutilizabilă, apucând femeia de păr.

— Gura, mugi el cu glas surd, m-auzi? Ține-ți botu'. N-o să-mi facă mie legile-n camion o stopistă de nimic! Poți să-ți bagi asta în scăfârlia ta decolorată? Eu și numai eu hotărâsc când tragem și în cine tragem! OK?

O îmbrânci dintr-o răsucire a încheieturii. June se rostogoli pe panta dunei, cu ochii plini de lacrimi și buzele crispate de furie. Când dădu să se ridice, Killer își arătă colții, făcând-o să se resemneze la a rămâne culcată pe burtă, în nisip. Lisiah își îndreptă atenția spre fata care fugea prin mijlocul deșertului albastru.

— Nu e o femelă oarecare, mormăi el printre dinți, cu părul pe care-l are! Suntem la mai puțin de cinci kilometri, poate să ne pulverizeze cât ai clipi, dacă are o rază de acțiune destul de întinsă. În orice caz, vie valorează cel puțin cincizeci de mii de dolari, sunt sigur. Și-apoi, încă nu știai că Prădătorii nu se reproduc? Va trebui să mai toci manualul de vânătoare, fetițo!

June scuipe o sudalmă, dar se abținu de la orice mișcare imprudentă; știa că Killer o detesta și abia aștepta ocazia să-și înfigă caninii inoxidabili în carnea moale a coapselor ei lăsate goale de șort. Avea să se răzbune, azi-măine, în orice caz, nu era grăbită. Lisiah își înăbuși o obscenitate, femeia cu părul roșu dispăruse după bastionul unui munte de nisip solidificat, și de ceva vreme în spatele ei, la un kilometru distanță, se furișă o umbră. Studie din nou situația și mormăi dezamăgit. O camionetă mică, fortificată stângaci cu blindaje îndoite, pornise pe urmele Prădătoarei. Patru câini alergau în fața vehiculului, galopând cu burta la pământ, după fugara care încă nu observase nimic. Haita înainta rapid, într-o tăcere ireală...

— Am căcat-o, lăsa să-i scape Lisiah, ridicându-se, e ochită deja. Știi legea vânătorii? Prada e a cui a văzut-o primul. Haide, plecăm...

Porni spre camion, cu inima grea de furie, dar regula era regulă. Încălcarea codului vânătoresc aducea întotdeauna neplăceri. Reveni în cabină, indiferent față de îmbufnarea lui

June, care începuse să se joace cu radio-receptorul pe unde scurte, încercând să prindă o emisiune de noapte, dar probabil că se găseau prea departe de centrul rulant pentru a reuși să capteze muzica siropoasă difuzată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, prin antenele ruginite ale cubului ambulant. Lisiah adormi într-o clipă, trecând de la veghe la inconștiență fără a-și da măcar seama.

Îl deșteptară, cu puțin timp înaintea zorilor, o serie de deflagrații surde care se rostogoleau în depărtare, făcând camionul să trepideze pe suspensii. Deasupra dunelor, drept înainte, cerul era roșu. June se ținea de tabloul de bord, cu fața descompusă și bretelele sutienului căzute pe coate. Killer lătra, cu urechile lăsate pe spate de spaimă...

Prin aer plutea miros de praf de pușcă, iar peste parbriz se așterneau particule de funingine. Aproape imediat, din difuzor se auzi un glas tremurător, bâiguind cuvinte neînțelese.

— E un semnal S.O.S., constată Lisiah, au încasat-o. Încearcă să le obții coordonatele.

Blonda îl privi cu groază:

— Ce, te-ai sonat? Doar nu mergem acolo!

Trebui să-i smulgă microfonul din mâini, dar apelurilor sale nu le răspunse decât o suflare greoaie, făcând să vibreze pânza difuzorului cu palpația sa surdă, extraordinar de încetinită. Camionul se ambală, luând-o la fugă prin labirintul dunelor, ca o uriașă insectă de metal. După o oră de rătăciră, descoperiră primul crater. Exploziile scobiseră în nisip enorme pâlnii negre, tatuând solul cu flori mari de funingine. În anumite locuri, căldura degajată vitrificase cuarțul, transformând drumul într-o gigantică placă de sticlă ce se sfărâma sub șenilele de treizeci de tone. Lisiah strânse mâinile pe volan, având impresia că se deplasa peste o imensă oglindă spartă. „Șapte veacuri de ghinion!” se pomeni el spunându-și, în timp ce lua un viraj delicat. Lamele de metal articulat patinau, încetinind considerabil înaintarea.

— Parc-ar fi un bombardament, șopti June, cu o voce fără

expresie.

Lisiah ridică din umeri; de câte ori ridicase ochii spre un asemenea spectacol? N-ar fi putut calcula o cifră, nici măcar aproximativă. După câteva sute de metri, găsiră câinii, sau cel puțin rămășițele lor: bucăți de carne înnegrită, carbonizată. Sfârtecați de explozii, în plină goană.

— Oh! sughiță June deodată, cu degetele în gură. Ia uite!

Ceva ocupa mijlocul drumului, un fel de vietate mică și neagră, cu cinci labe, asemănător unui păianjen. În momentul când șenila stângă o strivi cu un trosnet sec, Lisiah își dădu seama că fusese o mână omenească... Camioneta nu rezistase deflagrațiilor, capota se desprinsese complet, grotesc, ca sub acțiunea unui gigantic deschizător de conserve. Din vehiculul răsturnat emana un miros de carne arsă, amestecându-se cu cel mai acru, al nitrolynei.

Lisiah sări pe pământ, în timp ce June alerga să vomizeze mai la distanță. O singură privire în interiorul carcasei fumegânde îi ajunse pentru a afla că tot echipajul căzuse victimă furiei fetei cu părul roșu. Doar șoferul mai trăia, cu mâna crispată pe microfonul emițătorului radio. Lisiah îngenunche, punând mâna pe fruntea muribundului. Arsuri oribile umflau carnea în bășici negricioase, iar părul pârlit îi încorona craniul ca scrumul unui soi de licheni.

— Femela, murmură el, cu glas abia auzit, femela... Coama lungă...

Apoi, capul i se răsturnă într-o parte și trupul se destinse. Lisiah începu să recupereze plăcuțele de identitate legate la gâturile oamenilor. Majoritatea erau înnegrite, dacă nu chiar topite, dar așa cerea datina. Luă din torpedoul ignifug cartea de bord unde se găseau consemnate numele membrilor echipajului. Centrul rulant se însărcina să anunțe familiile, dacă morții aveau familii. June îl aștepta, agățată de bara de șoc a camionului, palidă.

— Nu știam că e așa, se bâlbâi ea, în timp ce Lisiah se urca pe treaptă.

— N-ai mai văzut niciodată o vânătoare care iese prost? Întrebă el ironic, întinzându-i mâna. Ca să vezi, e un adevărat botez!

Blonda alergă să se refugieze în cabina de odihnă, trăgând cu furie perdeaua după ea. Lisiah îngrămădi plăcile de identitate într-un pahar gol și deschise registrul. Anumite nume îi erau familiare, indivizi pe care-i întâlnise prin centrul rulant, într-un moment sau altul al vieții, chipuri neclare, fără nici un semn particular veritabil. La ultima pagină, jurnalul se rezuma la un mic paragraf scris cu o caligrafie mare și stângace, plin de greșeli de ortografie.

„Corny a găsit urma Prădătoarei spre amiază. E ea Lona coamă lungă. E singură. Pare obosită. O so prindem cu câini în timp ce doarme o so gâtue înainte de ași da sama ce i sa întâmplat...”

Lisiah închise jurnalul. Lona, coama lungă. Niciodată nu crezuse cu adevărat în existența ei. Surâse satisfăcut: de îndată ce cartea de bord ajungea în mâinile sergentului, premiul oferit pentru capturarea Lonei urma să se mărească de trei, patru ori. De fiecare dată când un Prădător învingea, eliminarea lui devenea și mai urgentă, și nu exista motivație mai bună pentru vânători decât o recompensă rotunjoară, înscrisă cu aliniamentul ei de zerouri pe afișul galben al celor căutați... Porni motorul. Mai întâi, centrul rulant, apoi... Lona. Cunoștea în sfârșit numele următoarei sale victime. Lona, coama lungă...

Lona roșcovana, psiho-criminala cea mai urmărită din ultimii ani. Se simțea bine. Mașinal, începu să fluiera cântecul vânătorii:

„Pe urmele morții. Pe urmele morții până nu-ți face semnul sorții...”

Capitolul II

Lona nu se mai mișca. Cu brațele desfăcute în cruce și fața spre sol, aștepta ca bățile inimii să-i încetinească. Sâni ei își săpaseră o adâncitură în nisipul albastru, animale de carne netedă pe care frica încă le mai făcea să tremure cu vibrații înspăimântate. Deschise ochii, făcând un efort să asimileze în spiritul ei nemișcarea pietrelor, încremenirea staționară a apei care doarme. Gândirea ei nu trebuia să mai urmeze decât o linie fără denivelări, o curgere calmă și monotonă. Depindea de asta viața ei. Oaza din apropiere își înălța desișul multicolor de frunze și fructe. Între trunchiuri strălucea oglinda limpede a unei bălți. Lona îngustă ochii. O baltă. Ființa ei mentală trebuia acum să semene cu o baltă. Să-și piardă contururile, unghiurile, toată acea arhitectură în dinți de fierăstrău născută din neliniște, din groaza care o umpluse când năvăliseră oamenii și câinii. Îi fusese frică, iar frica ei îi ucisese. De altfel, puțin lipsise să nu sufere și ea aceeași soartă, având ca dovadă arsura de la picior. Se ridică. Punctul dureros care-i sfredelise plexul cu o clipă înainte nu mai era, relaxarea învingându-i nervozitatea.

— Un vânt albastru îmi suflă prin craniu, repetă ea, silabă cu silabă.

Era formula-cheie pe care o învățase odinioară, codul rugăciunii pentru calmare. Își reluase controlul asupra lumii înconjurătoare, pietrele i se supuneau, plantele oazei, și apa... Tot acel univers atât de liniștit în aparență și care totuși nu cuprindea decât moarte, foc și violență.

— Vă stăpânesc, murmură ea, pornind spre buchetul de verdeață. Vă domin...

Când ajunse la baltă, nu putu rezista plăcerii de a îngenunchea și a-și stropi trupul maltratat, în locurile unde schije de piatră îi lăsaseră zgârieturi adânci. Apoi, se întinse pe margine, așteptând ca picăturile agățate de părul ei pubian să se evapore în căldura soarelui. Întinse mâna și

culese un mango, strivindu-l între degete. Un ulei gălbui fu stors din pulpa zdrobită, lichid cu miros acrișor: nitrolyna, cum o numeau pământeni. Aruncă resturile fructului. Știa că ar fi putut la fel de bine să rupă ramura unui copac, să secționeze o frunză cu dinții, să sfarme pietrele lovindu-le unele de altele... De fiecare dată, palmele i-ar fi fost unse de aceeași grăsime, același ulei țâșnit din materiile vegetale sau minerale. Nitrolyna se găsea peste tot, curgea prin toate, nitrolyna adăpa Almoha ca o sevă universală. Fiecare plantă, fiecare mineral îi purta moleculele, atât în stare lichidă, cât și solidă. Sânge al lumii, nitrolyna iriga planeta ca o gigantică rețea de vase sangvine. Era trăsătura de unire dintre lucruri. Semnul Almohei și otrava ei.

Se înfioră, în ciuda arșiței soarelui. Pe umeri, șuvițele stacojii ale părului ei ud începeau să se usuce.

De la începutul colonizării, pământeni putuseră lua cu amândouă mâinile din bogățiile planetei. Tăiaseră pietrele pentru a clădi case de înălțimi vertiginoase, cultivaseră solul, înlocuiseră câmpiile cu crânguri anarhice, utilizaseră uleiul galben ca și cum l-ar fi extras dintr-o arahidă oarecare. Mâncaseră și băuseră sângele Almohei, construiseră cu carnea ei. Nitrolyna nu avea nici un efect asupra organismului lor, și nici organismul lor nu avea vreo incidență asupra ei.

Nu la fel se întâmpla cu almohanii...

Foarte rapid, coloniștii au început să-și dea seama că aceia pe care-i numeau pudic „indigenii” păreau a poseda o incredibilă putere asupra înseși texturii lumii lor. Undele emise de creierul lor acționau în mod direct asupra nitrolynei.

„Dintotdeauna s-a întâmplat așa”, încercaseră să explice bătrânii, „almohanii nu sunt telepați în măsura în care ar putea să comunice între ei prin gândire, și totuși întrețin o anume legătură mentală cu pământul pe care stau. Însă acest cordon ombilical e dureros, este un lanț greu de tras după sine... Un blestem.”

Atunci, au intrat în joc psihologii și savanții pământeni. „În

anumite situații”, decretase unul dintre ei, „creierul almohanilor emite o undă specifică, un mesaj electromagnetic a cărui frecvență se determină cu ajutorul unui hormon secretat de glanda medulo-suprarenală. Pe scurt, să zicem că adrenalina le permite să producă un semnal cerebral particular, acționând direct asupra moleculelor de nitrolynă conținute în mediul înconjurător. Acest semnal operează asupra substanței uleioase pe care o cunoaștem cu toții la fel ca un detonator asupra unui calup de dinamită, făcând-o să explodeze. Almohanii sunt niște detonatoare umane.”

Vestea înfricoșase ansamblul coloniei. Până atunci, se remarcase într-adevăr că unele accidente ciudate tulburau ordinea lucrurilor, dar niciodată nu se stabilise vreo legătură cu acei primitivi prea puțin vorbăreți, care se deplasau goi în toate situațiile și erau tolerați, cu condiția să se țină la distanță de orașe sau centrele de cultură.

„Adrenalina e o secreție a fricii sau a angoasei”, precizaseră imediat medicii, „ceea ce înseamnă că, de fiecare dată când almohanii suferă o excitație nervoasă, sunt susceptibili de a arunca în aer orice depozit natural de nitrolynă care se află în împrejurimile lor mai mult sau mai puțin imediate. Altfel spus: de îndată ce li se face frică, sunt surprinși, se enervează, își doresc o femeie, prilejuiesc cele mai înfiorătoare catastrofe!” Această revelație avusese efectul unei declarații de război.

Două săptămâni mai târziu, se formaseră primele comitete de auto-apărare, iar vânătoarea „Prădătorilor” era declarată deschisă.

Prădătorii. De-atunci, nu mai fuseseră desemnați decât sub această denumire infamă. Bieți indigeni inofensivi fuseseră avansați la gradul unor barbari însetați de carnagii. Ziariștii nu întârziaseră să le găsească toate defectele imaginabile: „Sunt sterili!” declarau editorialele. „Ce dovadă mai clară de degenerescență vreți?”

Lona îngenunche, disciplinându-și respirația. Amintirile îi răscoleau ura. Un șuvoi arzător amenința să i se

răspândească prin vene. Își masă plexul, recită primele douăsprezece versete din ritualul calmării. Liniștea îi reveni. Își scaldă tâmpilele cu apă din baltă, psalmodie rugăciunea detașării și-și reluă locul la umbra palmierului. Nici furie, nici mânie – preceptele erau categorice – și nici entuziasm. O detașare senină, iată care trebuia să fie idealul moral al unui almohan. „O linie blândă, o pantă fără efort.” Învățaseră să-și stăpânească impulsurile, să cultive un sânge rece perpetuu, să nu se ambaleze niciodată. Acea reținere constantă fusese taxată de pământeni drept răceală. Prinseseră plăcerea de a vedea în ei niște personaje trufașe, disprețuitoare. Mașinării lipsite de sentimente, care nu se lăsau niciodată pradă emoțiilor. „Fiare fără măruntaie”. De acest constant exercițiu al flegmatismului, însă, depindea supraviețuirea lor. Lona își văzuse anumiți frați de sânge devenind primele victime ale unui moment de emoție imperfect reprimată. Când nitrolyna era activată, combustia ei rapidă provoca o explozie care nu cruța pe nimeni...

Pământenii nu se interesaseră deloc de acest aspect al lucrurilor, o singură constatare dominându-le toate raționamentele: de îndată ce un almohan puneă piciorul într-un oraș, acesta era amenințat cu distrugerea imediată. Pietrele unui imobil, până atunci stabile, sigure, se transformau în tot atâtea calupuri de dinamită. Cea mai mică portocală de pe taraba unui aprozarist devenea la fel de periculoasă ca o grenadă cu cuiul smuls. Cel mai mic obiect dobânda calitățile unei bombe cu efect întârziat, așteptându-și amorsarea. Dacă un plimbăreț neavizat prin mulțime, călca pe picior un indigen, catastrofa era gata: clădirile zburau în bucăți, pomii fructiferi mitraliau totul în jur precum cel mai dibaci pluton de execuție, fiecare piatră din caldarâm se metamorfoza într-o mină gata să-ți ciopârțească jumătate din trup... „Chiar dacă au intenții pașnice”, decretau ziarele, „NU NE PUTEM ASUMA RISCURILE!!!”

Cauza almohanilor fusese judecată și pierdută din start.

O mână de indigeni goi, locuind în corturi, nu puteau în nici un caz să suporte comparație cu această colonie pământeană în plină expansiune. După unele tergiversări datorate intervenției umaniștilor care se ridicau împotriva oricărei tentative de exterminare radicală, vânătoria devenise o întreprindere de utilitate publică. În toate orașele, pe toate drumurile, vânătorii începuseră să ia urma almohanilor, alungându-i pe indigenii îngroziți spre nord, departe de orașe și de centrele urbane de producție. Puțin câte puțin, hăituiala urzise un inel de ură pe întreaga circumferință a planetei, iar acest cerc mortal se contracta pe măsură ce vânătorii se apropiau de polul deșertic al Almohei, anunțând iminența holocaustului final.

Lona își examinează cu vârful degetelor arsura. Carnea vie secreta un lichid deja purulent. În panica ulterioară atacului urmăritorilor, își pierduse sacoșa de pânză, singurul ei bagaj, unde avea obiceiul să-și țină trusa de prim ajutor și tabletele nutritive concentrate pe care anumiți traficanți nu ezitau să le vândă proscrisilor, mijlocind un oarecare avantaj. Cum fugarii erau lipsiți de orice monedă, femeile nu aveau altă soluție decât să se supună capriciilor sexuale ale comercianților. Bărbații trebuiau să se aranjeze pentru a troca eșantioane de minerale prețioase sau să se resemneze la a-și asuma riscul morții de foame și de sete pe distanța dintre două oaze. Pentru a obține o sută de comprimate nutritive-hidratante, Lona trebuise să accepte patru zile de copulație cu cei trei contrabandiști al căror camion se strecura cu regularitate printre ochiurile plasei întinse de urmăritori. Păstra de pe urma aceluși episod o greață dublată de o ură tenace pe care versetele cărții de calmare n-o puteau combate decât cu mare efort. În ziua aceea, întrucât se lăsase luată prin surprindere, își pierduse tot capitalul de supraviețuire. Se culcă pe o parte, scobind nisipul, cu genunchii adunați sub bărbie, în poziție fetală. În curând avea să răsară Uta cea albă. Lividă și tristă, Lona închise ochii. Nu dorise moartea

vânătorilor, dar câinii o smulseseră prea brusc din somnolență. Nu-i fusese frică, nu, însă surpriza o făcuse să piardă controlul asupra „liniei drepte, pantei blânde”. Nu mai fusese decât un mare semn de exclamație viu. Imediat după aceea, se dezlănțuise infernul, devastând pietrele, drumul. Gheizere de flăcări crăpaseră nisipul, suflând o găfâială roșie. Schije zburaseră în toate direcțiile, zgâriindu-i pielea, și fugise, neștiind dacă era grav rănită sau doar șocată.

În urma ei, camioneta hăituitorilor sărise în aer, eviscerată ca o biată cutie de conserve. Nitrolyna își scuipase mânia și rafalele de moarte până când Lona reușise să-și disciplineze spiritul, să regăsească „vântul albastru purtător de calm”, suflul monoton al echilibrului cel just.

Acum, îi era sete și foame. Chiar deasupra ei, un arbust își curba crengile grele de fructe aurii, nu avea decât să întindă mâna, dar totuși ezita. Nu ignora faptul că pulpa de mango, carnea zemoasă de guava, conținea periculoasa moștenire a nitrolynei. Odată ce avea stomacul plin, cu pielea întinsă, era de ajuns o emoție brutală, o scuturătură afectivă neprevăzută, pentru ca încărcătura conținută în viscerele ei să explodeze ca un butoi cu praf de pușcă! Preț de-o fracțiune de secundă, avea să-și vadă atunci burta plesnind ca un burduf prea umflat, intestinalele țâșnindu-i precum lungi furtunuri însângerate. Abdomenul ei avea să vomite flăcări ațâțate imediat de sfârâielile grăsimii topite. Lona urma să se prăbușească, retezată în două părți distincte, ca acei oameni secționați la nivelul bazinului de către un obuz antitanc. Câți pieriseră astfel, uciși demasa pe care tocmai o luaseră? Mai mult de unul, fără îndoială, și nu ținea să intre în confreria lor funebră! Se hotărî să doarmă. Catastrofa, atât de recentă, ajungea pentru a-i ține departe câțva timp pe vânători. După aceea, trebuia să ia o hotărâre: să încerce a se aproviziona din nou de la contrabandiști, sau să se resemneze să muște din fructele otrăvitoare...

La drept vorbind, nici una dintre variante nu o mulțumea cu

adevărat. Premiul acordat pentru capturarea ei trebuie să fi ajuns atât de mare, încât traficanții riscau să cadă pradă ispitei. Intrarea în legătură cu pământeni – chiar și cu cei scoși în afara legii – devenea cu fiecare zi tot mai primejdioasă, în cele din urmă ajungându-se invariabil la trădare.

Privirea ei parcuse unduirea joasă a dunelor. A doua zi, trebuia să-și reia goana spre nicăieri, și de fiecare dată când călătorea pe jos, avea senzația că se scufunda și mai mult în inima unui câmp de mine gigantic. O lume-capcană, unde totul concura spre distrugerea ei. Știa perfect de bine că, de-a lungul orelor, datorită oboselii, flegmatismul avea să i se destrame, tensiunea nervoasă subminându-i seninătatea. Îi era frică să-i fie frică... Odinioară, când maestrul Zâ îi dăduse arme puternice, Lona își controlase trupul mai eficace decât cei mai buni dintre yoghinii pământeni. Știa să-și accelereze sau să-și încetinească în voie bătaile inimii, să-și închidă rănile în răstimp de o noapte, să-și stăpânească mușchii netezi. Azi, ce-i mai rămăsese din toate astea? Își abandonase exercițiile cotidiene, pentru a fugi drept înaintea ca un animal hăituit, se despărțise de maestrul Zâ, se...

Într-o secundă, întrezări imaginea bătrânului filozof, cu țeasta lui pleșuvă plină de cucuie curioase și pieptul atât de slab încât coastele păreau mereu gata să crape pielea întinsă. „Lona”, murmură el adeseori, „Lona, pământeni n-au înțeles nimic. Au interpretat secretele Almohei pe dos. Nu noi facem să explodeze pietrele și fructele care ne înconjoară, ci lumea e aceea care nu cere decât să explodeze. Atâta timp cât spiritul nostru, prin practica statornică a seninătății, controlează universul, materia rămâne stabilă. Inertă. Fără pericol. Dar de îndată ce o emoție pe care nu ne-am putut-o înfrâna sfărâmă linia continuă a calmului nostru interior, pietrele, fructele își regăsesc întreaga putere malignă. Nu le mai dominăm; redevenite libere să facă rău, se dezintegrează semănând moartea. Noi nu suntem «detonatori», Lona,

suntem exact contrariul!”

În continuare, tânăra fată se întrebase de multe ori dacă bătrânul, pronunțând aceste cuvinte, încercase să-i dezvăluie un adevăr tainic, sau dacă nu făcuse decât să se joace cu paradoxurile în scopul de a pune la încercare capacitățile reflexive ale elevei lui... Avea să-l revadă oare, într-o bună zi, pe maestrul Zâ, sau filozoful pierise și el, victimă a hăituitorilor?

Se culcă pe spate, privind fix focurile albe ale Utei, ajunsă la apogeul traiectoriei. Pleoapele nici nu-i clipeau. Singuri, almohanii, erau capabili să suporte luminozitatea stelei fără a li se vătăma retina. Pământenii, în schimb, trebuiau să-și pună ochelari negri și groși, sau să-și țină privirea fixată spre sol, cu riscul ca acuitatea lor vizuală să slăbească periculos. „Nu este asta dovada că noi suntem adevărații stăpâni ai acestei lumi?” se întreabă ea, aducându-și mâinile pe pieptul lovit. Își destinse mușchii, încetinindu-și la limită respirația. Inima începu să-i bată într-un ritm extrem de slab. Avea să doarmă. Somn calm, fără coșmaruri. Chiar inconștientă, își păstra controlul liniei drepte, al pantei dulci... Vântul de nisip se înțeți, acoperindu-i tot trupul cu o peliculă fină albăstruie. De departe, în strania luminozitate nocturnă, s-ar fi zis că la marginea apei zăcea o statuie, zeiță a oazei, sculptată în timpuri străvechi de cine știe ce popor nomad îndrăgostit de frumusețe.

Capitolul III

Lisiah strânse degetele pe volan. La capătul drumului apăruse centrul rulant, un cub enorm și ruginit pe care îl tracta un interminabil convoi de șenile ale căror mari plăci articulate laminau relieful, cu un zgomot infernal. Manevra era delicată. Înscrise camionul pe axa de abordaj și ridică ușurel piciorul. Umbra titanului vehicul îi acoperi. Văzut de la sol, spectacolul rămânea impresionant, chiar și pentru un om obișnuit cu el, iar June nu-și putea desprinde privirea dinspre namila care îi domina. Treizeci de etaje, străpunse de ambrazuri rare, peste care ploaia lăsase enorme lacrimi de rugină. Un seif ambulant, veritabil deșert de buloane, întrerupt ici și colo de câte o antenă parabolică radar sau țeava câte unei mitraliere. Centrul de aprovizionare mobilă evoca irezistibil imaginea unei epave scoase din ape, după o ședere de mai multe secole sub alge. Oxidarea îi rodea suprafața ca o hidoasă lepră roșie și, de fiecare dată când studia acei pereți cu umflături, Lisiah se aștepta să descopere scoici încrustate cum se pot vedea pe cocile răsturnate ale corăbiilor eșuate la mal. Până și Killer părea stupefiat.

Gruiele docului de îmbarcare coborâră două ventuze magnetice care se lipiră pe acoperișul de treizeci de tone. Se simți un ușor șoc, apoi camionul începu să se ridice în aer, spre platforma de sosire. Killer începu să mârâie, neliniștit de mișcarea pendulatoare care cuprinsese cabina. În sfârșit, macaraua îi depuse pe plaja posterioară a centrului și putură descuia portierele. Un lucrător în uniformă de luptă îi remisese lui Lisiah o fișă de identificare magnetică și-i făcu semn să intre. Vacarmul șenilelor era atât de mare, încât nici chiar dacă ar fi urlat, nu reușeau să-și audă glasurile. Se afundară sub portal. Un panou culisă în spatele lor, punând capăt abominabilei orgii de decibeli.

Fură primiți de o puzderie de baloane multicolore și acordurile unei fanfare înregistrate pe disc suplu. Lăsând la o

parte aspectul neobișnuit al acestui protocol, s-ar fi putut crede într-o piață oarecare. Galeria comercială se întindea dintr-o parte în cealaltă a construcției, într-un dezmaț de neoane și afișe bălțate. Mulțimea forfotea în jurul caselor de marcaj, împingând cărucioare pline de materiale heteroclite: alimente, muniții, cartușiere, benzi de mitralieră, veste anti-glonț. Puțin mai departe, un bâlci duduia din toate manevrurile. Lisiah se opri la răscrucea ascensoarelor și depuse jos bocceaua lui June.

— Aici ne despărțim, spuse el, întinzându-i chiulasa carabinei, nu cred că asocierea noastră merită să se mai prelungească. Hai, salut și drum bun!

Femeia îi smulse piesa metalică din mâini, cu un fulger de ură în privire. Gura îi palpita într-un rictus convulsiv de-o înfiorătoare vulgaritate...

— Ticălosule! sughiță ea ca și cum s-ar fi sufocat. Canalie! Mă lași de izbeliște!

Lisiah se răsucise deja pe călcâie, nedorind să se dea în spectacol. Vocea lui June îi explodează în urechi, acoperind muzica de bâlci:

— Am să mă răzbun! Poponarule ce ești! Să n-ai nici o îndoială! Ți-o plătesc eu!

Ceva îi percută omoplatul cu violență, lovindu-i carnea prin grosimea bluzonului de vânătoare. Înțelese că aruncase în el cu chiulasa carabinei Schwenck, la fel cum se aruncă în leproși cu pietre. O secundă, se întrebă dacă era cazul să se întoarcă din drum ca s-o cârpească, dar detesta demonstrațiile de acest gen. Intră în ascensor și apăsă butonul cu inscripția „Salon cosmetic”. Ușile se închiseră şuierând, acoperind imaginea lui June în mijlocul sălii, cu buzele schimonosite de injurii. Killer se frecă de pulpa lui Lisiah, neliniștit, cu urechile date pe spate. Cabina îi scoase cu cincisprezece etaje mai sus, într-un culoar așternut cu o mochetă stacojie, îngherași auriți susțineau sfeșnice cu panglici albastre, mari oglinzi cu rame hașurate decorau

pereții la distanțe egale. O întreață panoplie de teatru își etala luxul de mucava în direcția unei săli de marmură trandafirie falsă. Lisiah grăbi pasul, cufundându-se în norul de vapori ce țâșneau din aeroterme. Un robot cubic rulă spre el, oxidat de umiditatea permanentă a locurilor. Pe caroseria sa cromată, vag antropomorfică, un penel grăbit mângălise mari virgule de miniu³.

— Vă aflați într-un stabiliment de lux, anunță nazal difuzorul frontal, fiți amabil și reglementați dreptul de intrare, încredințându-mi cartea dumneavoastră magnetică de credit și exprimați-vă alegerea.

O trapă ventrală pivotă, dezvăluind mai multe butoane corespunzând fiecare cu câte o opțiune anume. Lisiah apăsă tasta „Super-lux!”. Androidul zumzăi și porni în direcția unei cabine a cărei perdea se trase deoparte, glisând pe tijă, cu un zgomot de inele. Lisiah înaintă, robotul întorcându-se deja. Încăperea avea pe toți pereții și pe plafon oglinzi speciale, pe care aburii nu le puteau face mate. Delfini de aramă, înalți de cincizeci de centimetri, erau pe post de țâșnitori împrôscând cu spumă, parfumuri și esențe, prin deschizătura verde-cenușie a boturilor lor căscate. Lisiah se împiedică, ezitând, gata să se întoarcă din drum. Manete în formă de mâini cu degetele lipite comandau deversarea diverselor săruri de baie. Aplecându-se, putu număra o duzină, printre care cinci sortimente de afrodisiace. Apa din cada de marmură neagră era stătută, tulbure, puțin cam lăptoasă. Îl cuprinse îndoiala. Rezervele lichide ale centrului rulant erau extrem de limitate, trebuia să se recupereze apa fiecărei băi, „purificată” și reinjectată în containerele institutului cosmetic timp de luni în șir, dacă nu chiar ani. Își înmuie degetele în lichid și îl miroși, aproape așteptându-se să regăsească duhoarea miilor de sexe care se scăldaseră în lichidul acela. În sfârșit, ridică din umeri și începu să se dezbrace. Ghetetele îi căzură pe jos,

³ Oxid de plumb, de culoare roșie-portocalie, insolubil în apă, întrebuințat la prepararea vopselelor ce apără metalul de coroziune.

urmate de pantalonii cu buzunarele pline. Când își scoase mânușile, strânse din fălci, întoarse ochii, încercând să nu-și vadă imaginea reflectată, dar cubul de oglinzi îl închidea ca într-o capcană. N-ar fi trebuit să vină, întotdeauna era la fel. Închise ochii, crispându-și pleoapele până la durere, și-și termină pe orbecăite dezbrăcatul. Pipăi marginea din imitație de marmură, încăleacă marginea recipientului și se cufundă în lichidul fierbinte. Un miros dulceag îi inundă nările, după care o spumă galbenă îl acoperi până la bărbie. Reînseninat, deschise ochii. Totuși, timp de câteva minute, nu se putu abține să nu scruteze scurgerea de apă, convins că din clipă în clipă prin robinet avea să țâșnească un smoc de păr. Reuși în sfârșit să se destindă. Killer se culcase în fața perdelei, cu botul pe labe, somnoros. Era cald. Lisiah se întinse pe spate, studiind miile de mici mâzgălituri ce șerpuiau de-a lungul oglinzilor. Acopereau toată încăperea, până și marmura purta urmele poansoanelor, iar Lisiah simțea cuvintele și frazele scurgându-i-se pe sub degete prin interiorul căzii. Dintr-o dată, îi atrase atenția o inscripție, chiar sub delfini:

„LONA ROȘCOVANA. PUNEM NOI MÂNA PE EA! PE ONOAREA LUI CORNY MCDUGALL!”

Corny... Lisiah tresări, recunoscând unul dintre numele înscrise în cartea de bord culeasă din carcasa calcinată a camionetei. Oare era un semn de bine sau de rău? Somnolența îi șterse temerile, și nu întârzie să adoarmă, cu obrazul pe marginea de marmură cojită. Imediat, trecutul îi asaltă conștiința rătăcită...

Lisiah își amintea de tatăl său ca de un om extrem de dur, căpitan al miliției regulate, cu cămăși călcate care s-ar fi zis că erau croite din carton brun, pe care ofițerul ținea neapărat să-i frece obrajii când îl lua pe genunchi. Cu timpul, fizionomia i se dizolvase progresiv în uitare, depersonalizându-se până la a deveni un boț de carne anonimă, dar contactul rânced al stofei întărite de amidon dănuise, precum și imaginea nasturilor mari, aurii și lucitori ai uniformei, care-și imprimau

emblema (două aripi suprapuse peste o sabie) pe obraji băiețelului, cu ocazia permisiilor la sfârșit de săptămână, când brațele reiate cu dubla diagonală a galoanelor se întindeau spre el să-l apuce și să-l strângă la pieptul îngust și tare.

„Ei, puștiule, ce-i nou la raport?” îi tuna în urechi un glas. Îngrozit, copilul își înfunda fața în catifeaua epoțelilor, așteptând cu nerăbdare momentul când era depus la loc pe jos, și putea fugi în celălalt capăt al apartamentului. Da, Nathan, tatăl său, era un om dur. „Am înăbușit nu numai una dintre revoltele negrilor ăstora nenorociți!” îi plăcea lui adeseori să declare, enumerând cu încântare impresionanta serie de raiduri pacificatoare la care participase în Noua-Africă. „Mereu voluntar!” conchidea el în general, cu un râs zgomotos ce-i teroriza soția și fiul. „Mereu voluntar!”

Era în plină epocă a războaielor rasiale. Proaspăt colonizată și, totuși, deja uitată de Pământ, Almoha se cufunda în măcelul luptelor intestinale pentru putere. Muncitorii mineri, aproape toți de rasă neagră, refuzaseră să recunoască autoritatea guvernului majoritar alb și își însușiseră zonele energetice vitale. Înfruntările duraseră unsprezece ani, fiind soldate cu un mare număr de victime din ambele tabere. Tatăl lui Lisiah murise în campanie, trupul pierzându-i-se în infernala mocirlă a cine știe cărui câmp de luptă. Lisiah însuși a primit fără întârziere foaia de drum. A plecat, s-a străduit să supraviețuiască și a fost demobilizat cu câteva luni înainte de semnarea armistițiului. S-a întors. În buzunarul cămășii, o hârtie oficială preciza că soldatul clasa întâi Lisiah Eggle era lăsat la vatră pentru tulburări nervoase. Respectiva afecțiune se găsea desemnată sub termenul de „structură nevrotică, cu tendință depresivă”. Nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe pe tânăr de ce avea mereu mâinile acoperite cu mănuși albe, fără nici o legătură cu expresia sa descompusă. De altfel, Lisiah devenise deosebit de irascibil. Cel mai mic incident: un pahar răsturnat, o pată pe fața de masă a restaurantului, îi stârnea furii turbate, frizând crizele de nervi. Mai presus de toate, nu

putea suferi ușile glisante...

De fiecare dată când câte o ușă pe șină se trântea violent, scrâșnetul ascuțit, urmat de detonația seacă a cârligului ce se agăța, îi irita un punct sensibil al creierului, unde intrase pentru totdeauna amintirea unei portiere de elicopter descuiată brusc, lunecând ca o ghilotină, în timp ce brațul mitraliorului, întins în exterior, încerca să învârtască arma blocată.

Și atunci, în aparatul ce cădea liber, doborât de antiaeriana inamică, panoul se închidea, strivind cu același trosnet țeava și brațul...

Brațul lui.

Păstra intact filmul celor ce urmaseră: tetanizarea⁴ roșie, dincolo de țipăt, în fața retinei cu literele galbene vopsite pe batantul care dansa prostește: LEVEL HERE. După care, din ceața uitării se iveau încet alte secvențe. Imagini din spital.

De la grefa.

Odată ce elicopterul se înfundase în orezărie, în mijlocul bulelor de gaz, trebuise să se taie cu lampa de sudură canatul, în timp ce gloanțele trasoare răpăiau pe fuzelajul turtit. Brațul înconjura țeava cu ventilație a mitralierei, ca un piton rătăcit pe o autostradă, prins de roata unui camion de treizeci de tone.

(Începând din acel moment, imaginile deveneau mai tulburi, mult mai tulburi.) Își amintea perfect, însă, clădirile anexei chirurgicale strivite sub ploaie. Brațul său dobândise, până la cot, consistența unei bucăți de piele maltratată și cusută stângaci peste un hău de spongiozități galbene și rău mirositoare. Cyborgul-chirurg operase în timpul unei alarme, fără lumină, bazându-se numai pe razele infraroșii ale celulelor lui vizuale.

Amputare. Cuvântul reverberase în spiritul lui Lisiah, croindu-și drum prin vata anesteziei. Mortierele bombardau

⁴ A provoca o stare de participare sufletească dureroasă la evenimente și paralizată în fața atrocităților săvârșite.

spitalul, ochind depozitul de muniții din imediata apropiere. La banca de organe nu se găsisese decât un singur braț transplantabil de dimensiuni similare și, când își recăpătase cunoștința, Lisiah observase, cu mirare și deriziune, că era brațul unui om DE RASĂ NEAGRĂ!

Membrul, de altfel, funcționa perfect. Totuși, nu percepea nici o senzație. Era ca o proteză de carne vie, impermeabilă la căldură, frig, înțepături, iar Lisiah trebuia uneori să-și facă incizii, să sângereze, pentru a se încredința că nu era din cauciuc. Prima oară când se văzuse gol, la ieșirea dintr-o baie, cu trupul alb ca zăpada îmbrobonat de picături, nu-și putuse alunga impresia grotescă de a-și fi cufundat brațul drept, până la umăr, într-un butoi cu gudron. „Ca să-ți cauți acolo decorația!” ar fi adăugat Fatty Grocer, al doilea mitralior, dacă nu-l înghițea orezăria.

Astfel, trebuise să învețe a trăi cu acel membru de manechin, real totuși, prelungire a trupului său și totuși NEGRU. Când urina, Lisiah credea mereu că în spatele lui stătea un negru, care-i ținea cu deferență sexul în mână. Tulburi erau senzațiile acelor degete pe care nu și le simțea ca fiind ale lui, ale acelei mâini străine aplicată pe el. Când se masturba, avea impresia că-l mângâia un negru, căci degetele aparțineau unui bărbat, unui bărbat puternic, îngroșate cu bătăturile comune luptătorilor de karate. Atunci, cu trupul său alb și suplu, el devenea principiul feminin al unui rit homosexual în care negrul era stăpânul. Degeaba repetase „Eu comand acest braț!”, nu se întâmpla nimic. În același timp, insensibilitatea membrului îi conferea o putere de transgresiune magică în măsura în care Lisiah nu reușea să și-l integreze în schema sa corporală. Rămânea BRAȚUL ALTUIA. Ce conta, astfel, că degetele lungi și cornoase tocau cu un atemi⁵ gâtul unui sticlete! Un brici, în palma aceea necunoscută, era capabil de multe perversiuni, iar Lisiah nu se simțea deloc responsabil.

⁵ Lovitura din artele marțiale.

Uneori, îl apucau accese sadice; mângâind pubisul blond al unei militante din Ku Klux-Klan până la spasmul final, fără să se servească decât pe întuneric de mâna sa dreaptă fără mânășă... după care, cu mâna stângă, apăsa întrerupătorul, inundând camera cu lumină, pentru ca fata să observe brusc acea fiară neagră dormind pe pielea ei goală, în despicătura picioarelor...

Atâtea jocuri periculoase, alimentate de miturile ancorate în fundul subconștientului. Partea lui întunecată, latura neagră... fața albă?

Câteodată, se gândea că poate ar fi trebuit să termine, cu ajutorul unei drujbe. O amputare definitivă, de astă dată. Un exorcism, ca în poveștile fantastice. Totuși, veritabila victorie ar fi constat în a-i da acelei mâini negre un spirit alb.

Adeseori, noaptea, când coșmarurile înfiorătoare îi alungau somnul, incapabil să mai suporte mult timp contactul cearșafului pe trup, se ridica și pornea prin oraș. O dată, se văzuse în vis, pictat pe bolta Capelei Sixtine, jucând rolul omului în celebra frescă a Facerii, de Michelangelo. Dumnezeu, care mai întâi întinsese degetul spre el pentru a-i da viață, se retrăgea dintr-o dată, supărându-se pe rasa lui datorită culorii brațului. Și, în momentul când degetele arătătoare li se atingeau, Lisiah se dezintegra, căzând ca o pulbere sub efectul distrugătoare scânteii divine. Căci Dumnezeu, Unul, era ALB.

Da, Lisiah suferise mult. Când alcoolul îi reaprindea fantasmile, începea să sperie că un brusc fenomen de respingere avea să-l debaraseze în sfârșit de membrul străin, descompunând carnea aceea neagră, acei mușchi negri, acele... Imediat, îl cuprindea spaima: și dacă refuzul se exercita în sens invers? Dacă brațul îl respingea, pe el, pe Lisiah? Și dacă avea să putrezească pe neașteptate, el, Lisiah, la capătul unui braț grefat intact și plesnind de sănătate? Atunci, se gândea la sinucidere, dar nici chiar această idee nu-i aducea vreo ușurare. Cum ar fi putut să ia o armă cu

mâna aceea neagră și să-și pună efectiv țeava la tâmplă, fără a avea imediat impresia că era asasinat de un negru? Uneori, se gândea să devină stângaci și să ceară amputarea din partea unui medic clandestin, dar amintirea durerilor suferite cu ocazia recente internări în spital nu-i permiteau să persiste deloc nici pe această cale.

Într-o seară, contra a două cupoane, o ghicitoare acceptase să-i citească liniile înscrise în palma neagră insensibilă. „Nu-i mâna cea bună!” protesta ea încontinuu. „Nu-i mâna care trebuie!” În cele din urmă, Lisiah înțelesese, bănuia, că palmele sale se negau una pe alta. În dreapta, nu era decât un mizer negru tânăr, delincvent precoce, înrolat cu forța de către un judecător, ca urmare a unei condamnări minore. În stânga, un fiu de familie burgheză trăind în umbra tatălui său, strălucitul ofițer astăzi dispărut. În dreapta, era mort, în stânga, viu. În dreapta... Văzându-se astfel dedublat, crezuse că înnebunește. O respinsese pe femeia în zdrențe și fugise urlând. Nu peste mult timp, se gândise să tocmească un tatuator pentru a-i colora brațul grefat cu cerneală albă chinezească, dar omul cu ace îi dăduse de înțeles că o asemenea operație, deși posibilă, risca foarte tare să se soldeze cu o otrăvire a sângelui...

După o perioadă de prăbușire totală, condiționarea psihologică la care fusese supus în timpul serviciului militar începuse să se șteargă. Xenofobia sa, rasismul lui artificial regresaseră. Puțin câte puțin, își reluase autocontrolul, acceptându-și grefa. Astăzi, toate acestea i se păreau atât de îndepărtate... Totuși, nici un moment nu se gândise să renunțe la mânușile albe; oare ar fi trebuit să vadă în asta semnul unei vindecări precare, spectrul psihozei gata să reapară? Nici chiar Lisiah n-ar fi știut să se hotărască.

Killer mergea la trap cu nasul în mochetă, intrigat de mirosurile neobișnuite care îl asaltau de când intrase în centrul rulant. Lisiah îl urma la trei pași în urmă, cu mâinile în buzunare. Baia îi făcuse bine și nu mai regreta cele câteva

unități de credit cât îl costase acest lux atât de rar pentru un vânător.

Solul metalic îi tăcănea sub tălpi; acum, se afla în fața unui stabiliment dificil de clasificat, jucând în același timp rolul de corp de gardă, comisariat de recrutare, local administrativ și lupanar.

Sergentul părea să doarmă, înghesuit între un terminal de ordinator verde-oliv și o ladă constelată cu înmatriculări ale armatei, înscrise cu șablonul. Un zid de dosare prăfuite despărțea încăperea în două. Pe alocuri, copertile pline să crape se năruiseră, deschizând găuri în peretele multicolor. Deasupra unei grămezi de cufer metalice de proveniență militară stăteau cocoțate câteva fete, cu fustele suflecate dezvăluindu-le sexul despicat în formă de stea.

— Târfe marțiene, spuse sergentul cu un gest de lehamite, răspunzând la întrebarea mută a lui Lisiah.

Hoogleborn Ventura, zis „sergentul”, dădea pe dinafară din uniformă, veritabil munte de carne oacheșă pe care oricine evita să-l înfurie, atât de mult părea conceput trupul acela gros să zdrobească, să distrugă. Un cap minuscul și curios de inexpresiv domina acea formidabilă arhitectură omenească, ca o bilă roz complet rasă, fără păr, nici sprâncene, amintind irezistibil, chiar prin disproporția sa, de țeasta cine știe cărui dinozaur.

— Salut, Mănuși-albe, bombăni el pianotând mașinal pe consolă, știi că grășana de June a venit să se plângă? Se pare că ai făcut-o să piardă o ocazie. Vrea să te reclame la sindicatul stopiștilor, fii atent, ar fi foarte capabili să-ți facă porcării...

Lisiah se așează pe un butoi împodobit cu un cap de mort. Acid, probabil.

— Stopiștii sunt cerșetorii hăituielii, mârâi el, cel care n-are camion n-are nici dreptul să dea ordine. Sindicatul lor e o aiureală, ce, ai văzut tu vreodată sindicate ale vagabonzilor?

Hoogleborn zâmbi. Toată lumea îi cunoștea aversiunea față

de autostopiști. Lisiah se scotoci în buzunar, scoțând carnetul și pumnul de plăcuțe de identificare. Gigantul făcu o grimasă.

— „Vulpea nisipurilor”, hai? Toți au rămas acolo. I-am zis eu lui Corny: „Nu cu echipa ta de ciungi ai să-i vii de hac Lonei!”, da' poți să-i spui...

Tăcu, bătând numele celor dispăruți pe ecranul terminalului, cu ajutorul singurului său deget de la mână dreaptă, arătătorul. Lisiah observă că scotea limba, ca un școlar sânguincios.

— Și tu o vrei pe Lona, mormăi Hoogleborn, ia seama, într-o bună zi, o să ajungă ca un drog. La fel ca poveștile alea cu balena albă de odinioară, de pe Pământ. La jocurile astea, se pierde mult. Știi că această Coamă roșie e clasificată ca psiho-criminală clasa întâi? A devastat regiuni întregi. În sud, există un lac, se numește Lacul Lonei. E un colțișor foarte mișto pentru pescuit, atâta numai că, la treizeci de metri adâncime, există un oraș, un oraș adevărat, cu toți locuitorii lui. Grozavă cantină pentru pești. Într-o zi, Coama roșie trecea pe-acolo și și-a prins piciorul într-o capcană pentru lupi, uitată de un fermier. Unda durerii a făcut să sară în aer barajul hidrocentralei și tot fluviul s-a vărsat în vale. Au murit 2200 de oameni.

Lisiah cunoștea povestea. Orașul se numea Yellowtown, iar Hoogleborn fusese șeriful său. Soția și fiica lui muriseră în inundație, pe când Ventura îi căuta Lonei urmele prin munți. Șase luni mai târziu, revenise la vânătoare. După doi ani de căutări neobosite, o localizase pe Coama roșie la marginea deșertului alb, dar acolo femela îi scăpase iarăși printre degete, lăsându-l aproape mort, ciuruit de așchii de piatră. Medicii din centrul rulant făcuseră tot posibilul, extrăgând schijele una câte una. În prezent, sergentul nu mai avea decât o singură piatră în trup, o țandără înfiptă în ventriculul stâng, o bucătică de cuarț aparent inofensivă dar plină de nitrolynă, veritabilă bombă adormită, pe care gândul unui almohan o putea trezi în orice clipă din letargie, făcând

chisăliță inima lui Hoogleborn. Mare noroc că Prădătorii fugeau la apropierea centrului rulant, asigurându-i rănitului o relativă securitate. Fostul militar știa că-și luase adio de la cariera lui. Niciodată n-avea să-și mai poată relua hăituielile, riscându-și pașii pe urmele unui almohan. Era prizonier, zidit în mijlocul centrului rulant, mai sigur decât în cea mai păzită dintre închisori. De-acum, ieșirea ar fi echivalat cu o sinucidere. Neputința sa nu făcuse decât să-i intensifice furia și dorința de răzbunare. Devora povestirile vânătoarești cu o lăcomie nesănătoasă, cerând detaliile cele mai sordide, amuzându-se pe seama episoadelor sângeroase. Lisiah nu reușise niciodată să-și stăpânească greața difuză care îl asalta ori de câte ori trebuia să-l întâlnească pe sergent, dar fiindcă fostul militar făcea oficiul de coordonator general, nici o afacere nu se putea trata fără cunoștința lui. Claviatura consolei încetă să mai țacăne. Hoogleborn se răsuci pe scaun, scoțând din buzunarul de la piept un obiect filetat.

— Uite, murmură el, învârtind în lumină dulia unui proiectil, noua „specială-anihilantă”. Pătrunde în creier cu o asemenea viteză, încât ținta nici nu mai are timp să simtă durerea. E un atu bun.

— Vreau s-o prind vie, trânti Lisiah. Numai incapabilii își omoară prăzile.

Sergentul avu un rictus de nervozitate.

— Nu cred că e cea mai bună soluție, scuipe el, ce vrei să facem cu ea? Savanții au să-i scormonească prin creier ca să descopere cum funcționează. Va fi ținută inconștientă, cu ajutorul drogurilor, în vreun spital-închisoare. Nu, crede-mă, nu ne vom găsi liniștea decât atunci când ultimul dintre Prădători își va fi vomat sufletul dracului. Nu se reproduc, de fiecare dată când câte unul din ei cade, e un pas în plus spre eliberare... Trebuie s-o dobori. Moartă valorează mai puțin, știu, dar sunt gata să-ți plătesc diferența din buzunarul meu. O învoială între noi, fiind vorba de tine, Mănuși-albe, de acord? Moartă, și nu pierzi nimic. Să zicem că e o favoare pe

care ți-o cer... Poți tu să-mi refuzi mie o favoare?

Lisiah strânse din dinți, amenințarea fiind foarte vag voalată. Știa că Hoogleborn manipula multiplele confrerii și syndicate din centrul rulant, era suficient un consemn oficios, murmurarea unei dorințe, pentru a dezlănțui comitetul de luptă al autostopiștilor, secția dură a mecanicilor...

Înclină din cap, fără să se compromită. Coordonatorul general zâmbi satisfăcut.

— Am să-ți umplu țevile, şușoti el, conspirativ. Lona a fost discipola unui mare ștab almohan, maestrul Zâ, un fel de guru. De-asta e periculoasă, făcea parte din casta conducătoare. E combativă, hotărâtă. Nu se dă înapoi din calea masacrelor... Ai grijă, micuțule, fii prudent.

Lisiah bodogăni ceva neclar, care putea trece eventual drept consimțire. De un minut, atenția îi era atrasă spre manejul⁶ prostituatelor de pe trotuarul de oțel al biroului de coordonare. Una dintre ele părea să facă mari eforturi pentru a obține un client binevoitor care să-i solicite compania. Era o fată magnifică, cu fruntea înaltă și bombată, reliefată de podoaba grea a unui păr negru aruncat peste umărul stâng, care-i șiroia până la talie, acoperindu-i sânul. Rochia ei lungă, de piele roșie, despicată înainte, se deschidea la fiecare pas, dezvăluind rana înstelată a sexului cu buze multiple și umflăturile ațâțătoare ale mușchilor abdominali unduindu-se în ritmul mișcărilor. Frumusețea și grația gesturilor ei distonau în mijlocul turmei de animatoare machiate grosolan. „Poate că are un tarif prea scump”, își spuse el, reușind efortul de a arăta interes monologului lui Hoogleborn.

— Îți fac bon pentru o șmecherie cu totul nouă, spunea acesta din urmă, vezi, țin la tine! E o vopsea specială care, pare-se, împiedică propagarea în spațiu a undelor emise de Prădători. Dacă înfunzi un sălbatic din ăștia nenorociți într-o ladă fără nici o deschizătură și badijonată pe dinăuntru cu produsul de care-ți vorbesc, unda de frică nu va putea să

⁶ Arenă pe care evoluează (la circ) animalele dresate.

iradiază în exterior, rămâne prizonieră în cub și nimic aflat afară nu-i va suferi influența. Nitrolyna va continua să doarmă...

Lisiah se încruntă, incredul.

— Dar ce așteaptă de nu zădăresc toate orașele cu chestia asta?

Sergentul surâse cu suficiență:

— Vopseaua e impermeabilă față de unde, adevărat, dar numai pentru trei zile. După aia, își pierde orice putere. Te vezi tu zădăvind un oraș întreg din trei în trei zile? Nu se poate întrebuița pe scară largă, și apoi, cea mai îngustă fisură, cea mai mică gaură, ajung pentru a lăsa să treacă emisia, ar trebui ca oamenii să trăiască în temnițe oarbe, ermetice. Și cine s-ar apuca să vopsească pământul din subsol, unde se înrădăcinează fundațiile? Regimente de cârțițe savante? Nu, micuțule, e doar o jucărioară, unge cu ea un cufăr, un butoi, dar ia seama! O crăpătură, o găurică, și ești mort! N-o folosi cu Lona, poate pentru alții, dacă ești atât de nebun, dar cu Lona nu. Pentru Coama roșie, utilizează mai degrabă asta...

Învârti glonțul între degete. Proiectilul descrie un arc de cerc pe masa din fier și se opri chiar în fața lui Lisiah.

— Anihilantă specială cu cap exploziv, repetă Hoogleborn, perforează oțelul cel mai dur. La cinci kilometri, e la fel de precisă ca la o sută de metri. Poți s-o dobori pe Lona fără a-ți asuma nici un risc. Dar trebuie să știi să tragi. Și tu știi.

Lisiah vârî cartușul în buzunar. Fata cu rochie de piele se agăța de brațul unui vânător. Bustiera rigidă îi umfla sânii. Cel stâng – singurul vizibil – se oferea mâinilor ca un fruct din piele strălucind de roua sărată a sudorii. Vânătorul solicitat scoase un mormăit și o îmbrânci pe tânăra femeie, care se lovi violent de un stâlp. Lisiah nu mai dorea decât un singur lucru: să scape de Hoogleborn. Puse la punct ultimele formalități, cerând ca toate cumpărăturile să-i fie depozitate începând de a doua zi dimineață în compartimentul din spate

al camionului. Sergentul nu-i creă nici o dificultate; dacă Lisiah i-ar fi cerut-o, el personal ar fi desfășurat un covor roșu sub picioarele viitorului ucigaș al Lonei. Afară, toate fetele își găsiseră clienți; numai femeia cu fruntea bombată mai aștepta, cu ochii închiși și capul rezemat de o grindă metalică, oferind vederii linia atrăgătoare a gâtului gol, cu fanta umbrită a sexului în corola sa de piele. Lisiah se apropie. Când puse mâna pe brațul necunoscutei, zări tatuajul violet care-i marmora umărul. O rozetă încadrată într-o paranteză de semne cuneiforme. Semnul castelor princiare. Fu profund tulburat.

— Cine ești? murmură el, cu glas răgușit.

Fata îl privi, cu sprâncenele țepele și pomeții crispați de orgoliu.

— Sunt An Leed-Whin, din clanul Will'Oc. Prințesă a lunilor gemene și a muntelui Arheta...

Scoase un fel de suspin, iar ochii i se încețoșară. Toată demnitatea i se risipise. Când înălță capul, nu se mai citea decât implorare.

— Vrei să te culci cu mine, vânătorule? N-am să-ți cer bani, numai sexul tău în pântecul meu și gura ta peste a mea...

Cum Lisiah se pregătea să răspundă afirmativ, fata îl opri cu un gest al mâinii.

— Așteaptă! comandă ea pe un ton aspru, ai auzit vorbindu-se de coprofagii marțieni?

Lisiah tresări, înțelegând adevărul într-o fracțiune de secundă, dar era deja prea târziu. Tânăra femeie își azvârlise părul pe spate, dintr-o amplă mișcare a cefei, dezvăluindu-și sânul drept. Vânătorului îi fu nespus de greu să-și reprime o strâmbătură de dezgust. Insecta era acolo, bulgăre de chitină orb, în scobitura claviculei unde forase o rană permanentă, ale cărei buze albe purulente o strângeau ca pământul în jurul tulpinei unei plante. Lisiah știa de existența paraziților simbiotici, fără a fi văzut niciodată cu ochii lui fenomenul. Crezu că avea s-o ia la fugă, cu Killer pe urme. I se spusese că

insectele se nășteau oarbe și surde. Ieșite din cocon, viața lor nu depășea cincisprezece zile, dacă nu reușeau să găsească o Ființă „purtătoare”. Ghidându-se după vibrațiile pașilor victimei, aveau obiceiul de a se lăsa să cadă de la înălțimea cuibului – cel mai adesea, un copac – pe spinarea animalului ce trecea prin apropiere. Aptere de coșmar, își scobeau imediat vizuina în carnea nefericitului, ca o excrescență lucitoare și dură pe care nimic n-o mai putea desprinde vreodată... Atunci, viața bolnavului se transforma într-un lung calvar, căci insecta – coprofagă de la natură – avea puterea de a-i transmite victimei necesitățile sale alimentare, servindu-se de ea ca de un obiect, anihilându-i voința cu ajutorul unor secreții chimice complexe. Mulți oameni se sinucideau, incapabili să suporte decadența bolii, în vreme ce alții încercau să se debaraseze de parazit, tăindu-l cu lama sau arzându-l cu flacăra de sudură. Curată nebunie! Căci animalul se apăra, inoculându-i ucigașului un venin mortal, care-i paraliza centrii nervoși în treizeci de secunde. Lisiah se înfioră, gândindu-se ce trebuise să îndure An Leed-Whin, de rând intrusul începuse să-i impună poftele sale imunde. Începuse a se hrăni cu propriile sale excremente, să-și bea urina în ascunzișul apartamentelor sale, ascunzându-și boala ca pe cea mai infamă tară. Apoi, cerințele animalului se făcuseră simțite cu și mai multă vivacitate, învățând-o să îngenuncheze în plin mijloc al câte unei promenade pentru a înghiți dejecțiile unui câine, a lipăi de pe asfalt urina animalelor domestice... Foarte rapid, devenise un obiect de oroare pentru toți apropiații săi, amanții o părăsiseră, fusese alungată de la curte. Oribila simbioză făcuse din ea o persoană respingătoare, un monstru grotesc care trăia în patru labe, adulmecând duhurile toaletelor publice cu balele poftei pe buze. Foarte puțini aveau forța de a supraviețui unor asemenea umilințe, dar la unii dorința de a trăi învingea rușinea. Și apoi, nu repeta toată lumea că durata de viață a insectei nu depășea opt ani? Totuși, această aserțiune nu

putuse fi nicicând verificată, victimele parazitului marțian nesuportându-și în nici un caz calvarul mai mult de patru ani...

— De cât timp? Întrebă Lisiah, cu un glas pe care încerca să și-l stăpânească.

Tânăra suspină cu extremă lehamite.

— De șase luni.

Nu se afla decât la începutul bolii, curând avea nici să nu mai caute a-și dovedi că încă mai putea fi dorită. Avea să accepte singurătatea. Nebunia. Urma să sfârșească în drojdiile unui oraș minier, acolo unde sărăcia împiedica oamenii să se arate dificili. Avea să devină târfa epavelor, cea pe care vagabonzii o încălecau pentru o sticlă de molan⁷ roșu, ea care...

Lisiah strânse din dinți.

— Vino, murmură el.

An Leed-Whin avu o lucire stranie în adâncul pupilelor: bucurie, ușurare, apoi rușine, teamă că fusese luată din milă, și în sfârșit ură... Lisiah ridică din umeri, își scoase lent mânușile și-i arătă ambele mâini. Cea albă și cea neagră.

— Vezi, spuse el, dintr-o dată obosit, și eu sunt un monstru.

Porniră, în freamătul greu al rochiei de piele.

Lisiah descuie portiera din spatele camionului. Proviziile erau acolo, precum și un anumit număr de obiecte pe care avusese grijă să le comande fără a trece pe la Hoogleborn. Se împiedică de unul dintre borcanele cu vopsea-minune și îl împinse cu vârful ghetei. Sacii de nisip ce tapițau pereții vehiculului făceau aproape suportabil vacarmul centrului rulant. Începu să-și inventarieze echipamentul. O părăsise pe An în zori, având grijă să n-o trezească, lăsând-o ghemuită în mijlocul patului răvășit, cu fața înfundată în corola părului răsfirat. Fata suspinase aproape toată noaptea, în timp ce Lisiah făcea mișcări de du-te-vino în ea. Îi sărutase buzele, își

⁷ Vin din struguri nealtoiți.

introdusese limba în gura aceea care mesteca gunoaie și excremente, deja de șase luni. Îi abandonase sexul, încercând să nu tresară când simțise teaca obrazilor calzi și a cerului gurii cuprinzându-i membrul. „Te copulezi cu un tomberon!” ar fi ținut Hoogleborn. „O să te scuipe putrezit până-n măduva oaselor! Ești mai sonat decât te credeam!” De ce făcuse asta? Din sfidare față de sine însuși? Din supremă derâdere? Și, în timp ce An Leed-Whin îi înghițea sămânța cu sughițuri stângace, Lisiah își privise mâinile ce strângeau tâmplele tinerei femei. O mână albă, o mână neagră. Una albă, una neagră, una...

Mai târziu, An îi arătase pumnul de care nu se despărțea niciodată. O armă redutabilă, cu două tăișuri ascuțite. Bijuterie ieșită din atelierul cine știe cărui aurar marțian.

„Într-o zi”, murmurase ea, „când n-am să mai pot, am să ÎL tai, dintr-o lovitură. Fără să tremur.”

Atunci, Lisiah o trăsese spre el și adormiseră, amestecându-și respirațiile.

Lisiah se scutură și sări din camion. Vinciurile magnetice își fixaseră ventuzele pe acoperiș, iar lanțurile se întindeau deja. Urcă în cabină, blocă portierele și porni motorul.

— Pornim! anunță nazal glasul mecanicului.

Killer tresări, când roțile se desprinseseră de sol, iar buzele i se răsfârâseră, dezvăluind colții. Timp de un minut interminabil, vehiculul oscilă între cer și pământ. Lisiah demară, evaluând viteza trenului în momentul luării de contact, și corijă desfășurarea șenilelor în funcție de calculele sale. Largajul⁸ se efectuează fără probleme. Peste un minut, camionul mergea în paralel cu flancul centrului rulant. În momentul când Lisiah îl înscrise pe direcția deșertului, întrezări silueta masivă a lui Hoogleborn în cabina macaralei de abordaj. Gigantul ridica pumnul, în semn de victorie...

⁸ A desprinde un obiect (balast, lest) dintr-o aeronavă în zbor, prin aruncare sau cu ajutorul unui mecanism.

— Pe urmele morții!!! mugi sergentul, în difuzorul radioului. Lisiah își încordă mâna înmănușată, mașinal, cu un gest reflex...

— Pe urmele morții, răspunse el în microfonul agățat de oglinda retrovizoare. Tonul, însă, nu-i era deloc convins.

Killer slobozi un lătrat prelung. Un urlet de moarte, care-l îngheță pe tânăr până-n măduva spinării. Cu o mișcare nervoasă din volan, se afundă între dune.

Capitolul IV

Lona întoarse capul pentru a privi o ultimă oară oaza. Curând, pata verde a boschetului avea să se estompeze, ștersă de vibrațiile aerului supraîncălzit, scutind-o să lupte împotriva tentației de a smulge fructele ce îndoiu crengile și a se îndopa cu ele, sub riscul de a-și vedea jumătatea inferioară a trupului explodând la prima emoție puțin cam prea vie. Stăpânirea mușchilor netezi îi permitea în mare parte să-și domine chinurile foamei, dar știa că nu putea rezista o veșnicie astfel. Organismul ei se deshidrata, pielea i se contracta, mulându-se pe fiecare mușchi ca o haină rămasă prea strâmtă. Urmărea fără greutate jocul tendoanelor prin carne, venele îi desenau curioase rețele pe brațe și coapse, bifurcându-se în încrengături și subîncrengături, ramificându-se în delte albastrii complexe. Înainta. Căldura făcea nisipul să i se unduiască sub ochi, accentuându-i greața. I se părea că din moment în moment avea să sfârșească prin a se ciocni de orizont ca de un fundal din pânză. Avea să-și piardă echilibrul, să crape decorul... Ce urma să descopere de cealaltă parte? De când își amintea, întotdeauna o iritase impresia de a se deplasa pe Almoha ca pe practicabilele⁹ unui teatru.

— E o scenă, îi declarase ea cândva lui Nath, colegul ei de învățătură. Un fel de platou, unde noi servim numai drept recuziteri. Nu găsești?

Băiatul înclinase din cap, amuzat:

— Recuziteri? Și de ce nu actori?

Nu știuse ce să-i răspundă, dar de-atunci niciodată nu se mai putuse dezbăra de certitudinea că lucra la construirea unui

⁹ Element de decor constând dintr-un podium mobil, folosit pentru a realiza pe scenă impresia unei diferențe de nivel (un dâmb, un balcon etc.) și pe care se poate circula; platformă mobilă pe care sunt instalate luminile și camerele de luat vederi care înregistrează un spectacol, o scenă de film etc.

panou în *trompe l'oeil*.

Simplul fapt că Almoha era lipsită de animale părea a-i confirma raționamentul.

— E ca și cum ar fi uitat să ne predea o parte din costume, în ajunul unei reprezentații!

Nath se mulțumea să clatine din cap, indulgent – în fond, nu era decât o novice.

— Ferește-te să îndrugi asemenea absurdități în ziua când maestrul Zâ va vrea să facă din tine o inițiată! îi șoptise el, amenințând-o cu degetul.

Lona își amintea de primii săi ani conștienți ca de un chin perpetuu. Memoria nu putea s-o poarte niciodată în urmă cu mai mult de optsprezece ani, fără a se lovi de albeața unui perete anonim, perfect neted. Un zid impenetrabil, de care i se zdrobeau toate eforturile.

— Suntem amnezici, îi explicase ea colegului său, nu avem adolescență, nici copilărie. Nimic...

— E firesc, se enerva Nath, știi bine că toți am suferit o spălare a creierului înainte de a intra la mănăstire. Uitarea e primul prag al inițierii. Viața ta trecută nu mai există. Poate că erai fiica unui prinț, sau a unei prostituate, ce mai contează azi! Ești nouă, nici un regret, nici o ranchiună. Gata cu umilința, și cu disprețul. Înțelegi? Maestrul Zâ ne-a povestit-o de sute de ori.

La mănăstire, curiozitatea era considerată cel dintâi dintre păcate, așa că trebuia să învețe a-și înfrâna întrebările, așteptând să treacă pas cu pas diferitele praguri ale cunoașterii.

Comunitatea trăia în cea mai deplină nuditate. Câteva corturi de pânză grosolană ridicate în centrul unui cerc de dune, nici un veșmânt, o hrană frugală. De la început, se depuseseră eforturi pentru a le trezi sentimentul efemerului, al provizoratului. Nu aveau obiecte personale, nimic care să poată deveni un simbol al individualității. Când o fată sau un băiat părea să manifeste atașament față de o cană, o pătură,

o unealtă anume, aceasta îi era imediat luata și aruncată în foc, cu cenușa împrăștiată în vântul deșertului. Când a atins stadiul crucial al celui de-al douăzecilea an, Lona a fost chemată la maestrul Zâ.

— Trebuie să-ți începi capodopera, i-a spus bătrânul, știu că dovedești talente artistice sigure. Fratele magazioner îți va pune la dispoziție toate materialele de care vei avea nevoie. Nu-ți cruța nici timpul, nici sudoarea. Nu contează decât splendoarea rezultatului.

Lona s-a apucat de treabă. Cu ciocanul în mână, a început să sculpteze suprafața unei stânci plate aflată la sud de tabără. Piatra, foarte dură, necesita eforturi ale tuturor mușchilor, iar seara, tânăra fată se foia în culcuș, incapabilă să-și afle somnul, cu trupul zdrobit de crampe și palmele însângerate de mănuierea uneltei cu coadă de fier. Adeseori, soarele îi umplea spinarea cu bășici pline de umoare, iar sub unghii i se înfingeau așchii de granit. Nu se plângea niciodată. La capătul a șase luni, reușise în sfârșit să micșoreze blocul și să schițeze un contur al operei finale, în care se distingea ilustrația unui pasaj dintr-o carte sfântă: patruzeci de îngeri păzitori deschizând poarta cerului, pentru a-i lăsa să intre pe aleșii lui Dumnezeu. Cele cinci sute de familii ale poporului sfânt se înghesuiau de-a lungul coloanelor firmamentului, într-o incredibilă piramidă omenească, abandonând navele cosmice cu care veniseră până acolo. Lona nu înțelegea prea bine toate detaliile textului, dar întocmise o listă completă a figurilor pe care trebuia să le desprindă din piatră: șaizeci și șase de nave interplanetare, două mii de personaje (bărbați, femei, copii amestecați) simbolizându-i pe cei aleși, patruzeci de serafimi, paradisul cu diluviile sale de fructe și flori, râurile de miere, munții de...

După un an, nu terminase nici măcar o treime din lucrare. I se constatase o infecție la mâna stângă, cea cu care mănuiua ciocanul, și timp de câteva săptămâni se temuse de perspectiva unei amputări rudimentare. Chiar când își

revenea din convalescență, un frate mesager a venit s-o viziteze la locul de muncă. Avea o expresie abătută.

— Trândăvești, a observat el, cu un aer trufaș. Maestrul Zâ vrea să-ți vadă opera la sfârșitul anului. Dacă n-o termini la timp, vei fi dezonorată.

Lona trebuise să-și dubleze eforturile, sculptând chiar și noaptea, la lumina unei lămpi cu ulei. Timp de patru luni, a învățat să se mulțumească numai cu trei ore de somn pe zi. Mânca, defeca, urina cu ciocanul în mână. Mesteca alimentele amestecate cu praful de piatră, își bălăcea picioarele în propriile-i dejecții. Când a căzut pe pământ ultima așchie de granit, se simțea plină de o stranie mândrie. Era ca o exaltare orgolioasă, satisfacția profundă de a-și fi lăsat semnul pe un obiect, de a și-l fi însușit. Pentru totdeauna. Jubilația îi învingea rușinea. Era atât de absorbită de opera ei, încât nici nu l-a observat pe maestrul Zâ, decât în ultimul moment. Se apropia, cu ochii pe jumătate închiși, urmat de tot clanul, care-și potrivise pașii după cadența bătrânului.

Atunci, Lona a văzut cu groază că toți țineau câte un ciocan în mâini...

Nu le-a trebuit decât o jumătate de oră pentru a reduce sculptura la o grămadă de țandări. Lona închisese ochii, dar fiecare lovitură reverbera în carnea ei, zdrobindu-i sufletul. A crezut că avea să urle, să înnebunească și să-i bombardeze cu pietre. S-a mulțumit să rămână mută ca o statuie, cu trupul ud de nădușeală și membrele străbătute de tremurături convulsive. Când novicii s-au retras, maestrul Zâ i-a pus o mână pe umăr.

— Alungă mânia care te pustiește, a intonat el cu glasul său acid, învață să te detașezi de orice construcție definitivă. Nimic nu există pentru veșnicie, nimic nu-ți merită atașamentul. Fiecare obiect își poarta într-însul propria distrugere viitoare, ar fi o nebunie sau o prostie s-o negi. Porunca ta trebuie să fie: nu construi nimic pentru totdeauna. Nu există viitor, Lona, nici un viitor...

Nu peste mult, Nath îi povestise că Zâ și trupa lui făcuseră bucăți un tablou de zece metri lungime pe patru înălțime, la care el muncise aproape un an și jumătate. Lona nu-și putuse stăpâni un râs nebunesc, la vederea chipului descompus al băiatului, pe care culorile chimice îl tatuaseră cu pete multicolore.

— Nici o artă, repeta adeseori maestrul, nici o arhitectură. Nimic din ceea ce se lasă de obicei posterității. Nici o moștenire...

— De ce suntem sterili? îl întreba uneori fata pe colegul ei. De ce nu cunoaștem dorința sexuală?

— Știi la fel de bine ca mine! se aprindea atunci Nath. Dacă trebuie să ne desprindem de toate, să atingem o asceză totală, cum am putea prețui și crește un copil? Un nou-născut ți-ar învinge detașarea, indiferența. Cred că am fost condiționați fizic pentru a scăpa de tirania rutului. Și-apoi, nu suntem îngeri?

Lona înclina din cap, fără să răspundă. Știa că anumiți stareți susțineau această teorie: mănăstirea forma îngeri a căror sarcină era aceea de a construi paradisul destinat poporului ales. Iar îngerii nu au sex. O asemenea explicație o lăsa cel puțin nesatisfăcută. „Fiecărei vârste, adevărul ei!” spusese Zâ, iar Lona înțelegea agasată exactitatea unei asemenea declarații. Adeseori, confreria îi apărea ca o gigantică scară a cunoașterii, fiecărui palier corespunzându-i câte o nouă piesă din puzzle, un element suplimentar al șaradei. Câte etaje mai avea de urcat? Ajungea la capătul răbdării. „Aș vrea să iau liftul și să ajung deja sus!” se pomenea ea uneori bombănind. Ar fi vrut să-l zgâlțâie pe Zâ ca pe o pușculiță, să-i smulgă secretele unul câte unul. De unde veneau, cine erau ei? Ce misiune și-i revendica?

— În curând vom fi îngeri, explica liniștit Nath, și într-o zi, vom construi paradisul.

În zorii celui de-al douăzeci și doilea an de viață, a început să audă vorbindu-se despre „ziua lui Zâ”. Grație aplicațiilor

astrologiei științifice, maestrul putuse determina data exactă de sosire a poporului ales. De-acum încolo, totul trebuia să fie gata. Nath nu mai putea de bucurie.

— Îți dai seama? repeta el prin toate colțurile taberei. În sfârșit vom clădi paradisul, vom preschimba deșertul de nisip albastru în eden!

Curiozitatea o devora pe Lona, întrebările îi ardeau gura. Care popor? De unde avea să sosească? Care era numele lui?

Nath, însă, nu-i lua în seamă interogatoriile.

— Pământul făgăduinței, continua el să gângăvească, vom da naștere pământului făgăduinței!

În ciuda tuturor eforturilor, nu putuse afla mai mult. Tânărul avea cu trei ani mai mult decât ea, iar această diferență – oricât de mică era – ajungea pentru a-l plasa pe un stadiu mai înalt de inițiere. Nu și-ar fi trădat maestrul, o știa. Prin aceeași perioadă, au debutat cursurile de limbă și civilizație. Au fost puși să asimileze idiomul și moravurile poporului ales, cu ajutorul unor tehnici hipnotice deosebit de eficiente. În șase luni, Lona învățase destul pentru a trece neobservată printre viitorii locuitori ai Almohei. Într-o noapte, Nath a venit s-o trezească din somn. Ultimii tăciuni ai focului își aruncau prin cort lucirile roșiatice, tatuând chipurile celor adormiți cu pete febrile. Lona se ridică în capul oaselor, învelită cu pătura, având pleoapele grele de somn. La picioarele ei, tânărul depusese o traistă grea de piele rigidă. Observă cu mirare că Nath arbora craniul ras al inițiaților de rang înalt.

— Plec, îi șopti el, arătându-i sacul, am venit să-mi iau rămas bun.

— Unde te duci? se bâlbâi Lona, luptându-se cu căscăturile care-i umpleau gura.

Tânărul făcu un semn vag:

— Într-acolo. Nu contează încotro. Voi însămânța deșertul. Pregătesc paradisul.

Lona simți imediat că i se risipește oboseala, iar ochii i se ațintiră asupra traistei pline. Nath o luase de mână, își căuta

cuvintele...

— Ce ai în sac? îi șopti ea la ureche. Arată-mi!

Înțelese că îi impunea un conflict de conștiință. Nath își mușcă buzele, ezită, apoi desfăcu curelele.

— Sunt nebun, bombăni el, n-ar trebui s-o fac. Să nu spui nimănui, m-auzi? Nimănui!

Îi promise tot ce voia. Odată deschis, bagajul dezvălui o serie întreagă de compartimente. Se aliniau flacoane de sticlă groasă, toate pline cu substanțe diferite.

— Asta conține o pădure, murmură tânărul, un codru de brazi, iar asta, sămânța unei pajiști. Aici sunt sălcii, iar acolo, stejari. La dreapta...

Lona îi urmărea explicațiile, copleșită. Fiecare sticlă conținea câte o pulbere de gemeni concentrați, cu dezvoltare rapidă. La fel ca trusa de scule a unui zeu, traista conținea geneza unei lumi. O mare adormită într-o fiolă, lângă trei lacuri și o jumătate de duzină de fluvii, toate etichetate. Junglele își așteptau ieșirea din letargie, prăfoase și uscate, în fundul unui săculeț. Un lanț muntos, redus provizoriu la trei pietricele, ocupa centrul unei capsule de sticlă.

— Moleculele cu creștere accelerată, comentă Nath, au o înmulțire extrem de rapidă. Voi modela suprafața acestei lumi ca un desenator aplecat asupra unei planșe albe. Înțelegeți? Din mâinile mele va ieși geografia unei țări întregi...

Devenea liric.

— Ai să te joci de-a grădinarul, ce mai, îl întrerupse Lona.

Băiatul roși, vexat.

— Nu pricepi nimic, mormăi el, cunoști tu un singur grădinar capabil să planteze un vulcan, o cascadă? Să parcurgă brazdele pe când în urma lui se înalță pădurea născută din praful ce-i scapă printre degete?

Se înfierbânta. Lona îi puse o mână pe buze.

— Nu sunt animale, remarcă ea.

Nath ridică din umeri:

— Multe animale-pudră ai văzut la viața ta? Nu confunda

geoagronomia cu vrăjitoria!

Se răzbuna, era clar. Într-o latură a sacului stătea un pachet de schițe. Lona îl luă.

— Astea ce-s?

— Peisajele desenate de maestrul Zâ, răspunse Nadi prost dispus, panoramele pe care va trebui să le execut.

Lona desfășură foile. Cu trăsături ample de penel, fuseseră zugrăvite locuri magnifice, cuiburi de verdeață și de calm. Văi, râuri.

Unduirea mătăsoasă a colinelor și pădurilor.

— Vezi, observă tânărul, ăsta e paradisul!

Trebuia să admită că avea dreptate. Nath îi luă ușurel schițele din mâini și-și închise la loc bagajul.

— Adio, murmură el în șoapta, și fie ca răbdarea să-ți vină la fel ca dinții bebelușului!

Râseră, se îmbrățișară. Faldul cortului căzu. Nath nu mai era. Nu l-a mai văzut niciodată.

Rămasă singură, a învățat să trăiască așteptând „ziua lui Zâ”. Îi iniția pe cei mai tineri, îi supunea pe alții probei operei distruse, sfâșia pânze de o factură extraordinară, sfărâma sculpturi de o incredibilă frumusețe. Timpul se încleia în monotonia sarcinilor reîncepute fără încetare, când, într-o seară, în momentul când soarele se lichefia dincolo de dune, a chemat-o Zâ. Lona se cățără pe colina unde bătrânul maestru obișnuia să se retragă pentru a medita, luptând cu nodul de angoasă care i se zbătea în fundul stomacului, pe măsură ce urca panta de pământ crăpat. Sus, bătrânul o puse să se așeze lângă foc.

— Lona, începu el, cu glas abia auzit, s-a întâmplat o mare nenorocire, iar ziua lui Zâ riscă să devină ziua sângelui. Știi că mulți dintre frații noștri au plecat să modeleze lumea după chipul și asemănarea paradisului. Ultimul dintre noi a plecat acum trei ani, era fratele tău de învățătură, Nath. Astăzi, blestem ziua când am ridicat mâna pentru a le da semnalul de plecare.

Undeva s-a produs o greșeală, semințele cu care i-am înzestrat sunt imperfecte, ba chiar mai rău: periculoase! Conțin germenul unei substanțe instabile, capabilă să explodeze la cea mai mică solicitare. Am făcut din pământul făgăduinței un câmp minat...

Astfel a aflat Lona de existența nitrolynei.

— Puterile noastre mentale sunt extrem de dezvoltate, i-a destăinuit mai târziu maestrul Zâ, ne permit să controlăm de la distanță fierberea nefastă care doarme în inima lucrurilor.

Printr-o constantă practică a ascezei cerebrale, putem potoli moartea care forfotește prin pământ, copaci și coline. Astfel, acest paradis va rămâne un paradis, iar noi vom deveni mai mult ca oricând îngerii păzitori ai poporului ales. Veghind asupra pământului, îi vom veghea pe ei. Toate materiile poartă în ele principiul distrugerii despre care ți-am vorbit cândva, iar astăzi, e mai adevărat ca oricând. Paradisul și infernul conlocuiesc sub pașii noștri, iar edenul nu cere decât să se topească într-un hău de foc, dar vom ști să înfrânăm răul.

Lona a învățat, așadar, să-și stăpânească trupul și spiritul. „Când poporul ales își va fi durat orașele”, psalmodiați stareții, „fiecare dintre noi își va câștiga celula sa de meditație, iar de acolo va asigura pacea naturii numai prin propria-i concentrare.”

Și apoi, totul se precipitase. Primele astronave sfâșiaseră văzduhul, arzând iarba sub focul arzătoarelor. „Poporul ales!” strigau novicii, „poporul ales!”. Dar ziua lui Zâ rămânea totuși foarte îndepărtată. Atunci, se întorseseră spre bătrânul maestru... „Nu sunt aleșii”, gemuse filozoful, „ci o altă specie, primitivă, barbară. Nu, nu sunt cei pe care-i așteptam...”

Mănăstirea fusese cuprinsă de cea mai mare confuzie. Structurile până atunci atât de rigide au început să se fisureze. Noii sosiți aveau numele de „pământeni”, iar limba lor a fost asimilată în cincisprezece zile, atât de rudimentară era. Primele contacte s-au desfășurat fără mari probleme, iar

mulți dintre frați au declarat că era mai bine să devină îngerii păzitori ai pământenilor, decât să rămână lipsiți de scop și ideal. A fost începutul schismei. Dar gâlceava teologică n-a avut totuși timp să se inflameze, căci noii-sosiți, de-abia instalați, i-au decretat pe almohani psiho-criminali, din motivele cunoscute, și au început să-i vâneze...

În prezent, Lona se afla sub imperiul celei mai mari nedumeriri. Zâ spusese: „Voi dominați solul, voi îl constrângeți să rămână calm”, la care pământenii replicaseră: „Almohanii sunt veritabile detonatoare umane, fără ei, pământul nu e altceva decât pământ. În prezența lor, se transformă în dinamită!” Cine mințea? Cine se înșela? Cine aducea moartea? Almoha, sau cei care o creaseră? Nenumărate întrebări la care nimeni nu răspundea, în haosul sângeros al acelei vânători absurde.

Dacă Zâ avea dreptate, de fiecare dată când un vânător doboră un „Prădător”, durata de viață a planetei se scurta direct proporțional. Când toți almohanii urmau a fi fost exterminați, nimeni n-avea să mai controleze somnul nitrolynei, copacii, fructele, pietrele schimbându-se în tot atâtea bombe. Orașele dispăreau în răstimpul unei gigantice deflagrații. Peisajele de vis luau înfățișarea unor câmpuri de bătălie, ciuruite de barajele artileriei... Astfel, printr-o justă răsturnare de situație, călăii deveneau victime. Fiecare Prădător doborât făcea să avanseze cu încă un grad acul celei mai mari bombe cu efect întârziat concepută vreodată, fiecare...

Dar dacă pământenii aveau dreptate?

Lona scutură din cap, alungându-și aceste gânduri lugubre. Deocamdată, îi era foame, o foame care-i rodea burta mai feroce decât un acid. În aceeași seară, cel mai târziu, trebuia să se resemneze la a culege și mânca fructele ce despica solul, acei mici cactuși cu pulpa plină de apă. Și de nitrolynă...

Închise ochii, urmându-și mersul orbește, cum fac uneori copiii. Odinioară, Zâ o învățase să doarmă mergând, dar azi

ar fi fost complet incapabilă.

Înaintă astfel timp de peste o oră, împiedicându-se uneori de câte o piatră sau o bucată de rădăcină albită de soare. Deodată, chiar când era gata să cadă în genunchi, în depărtare izbucni un sunet. Un fel de răget monocord, pe care rafalele de vânt îl sufocară într-o clipă. Trompeta traficantilor! Lona își simți ritmul cardiac accelerându-se și trebui să facă apel la toată învățătura sa pentru a-și controla emoția crescândă. Când regăsi linia dreaptă, porni cu pași înceteți spre vârful celei mai apropiate dune. Dacă știa să se arate prudentă, poată că avea să mănânce înainte ca alba Uta să se înalțe la zenit...

Capitolul V

După ce părăsise centrul rulant, Lisiah a rămas cu mâinile pe volan timp de treisprezece ore în șir. Culcat pe podeaua cabinei, Killer închisese ochii. Urechile îi tresăreau la cel mai mic zgomot suspect, ascultând suflul vântului precum și lunecările mătăsoase ale dunelor bolnave, pe care le dislocau avalanșe bruște. Lisiah avea gura uscată, în pofida măsurilor de prevedere pe care se străduia să și le ia, neliniștea arzându-i stomacul cu sucurile sale acide. Nici nu se gândea s-o doboare pe Lona, orice-ar fi crezut Hoogleborn. Imediat ce o captura pe Coama roșie, avea să pornească spre cea mai apropiată zonă minieră. Fiecare tabără avea propriul său reprezentant guvernamental. Avea să i-o abandoneze pe Lona acestuia, vie, să-și ia premiul și să se desfete cu câteva săptămâni de odihnă. Încercă să-și concentreze atenția asupra acestei părți a programului, cu spatele lipit de pânza îmbrăcată în plastic a scaunului, atent la câinele al cărui prim mârâit ar fi anunțat fără greș prezența unui Prădător la mai puțin de cinci kilometri.

Mai călători o parte din noapte, după care opri motorul și adormi, cu brațele pe volan. Drumul de a doua zi nu diferea cu nimic de cel din ajun. Uneori, șenilele trebuiau să meargă în zig-zag printre craterele exploziilor recente, sau să patineze prelung pe oglinda de nisip vitrificat de către căldura deflagrațiilor. În două sau trei rânduri, Killer își arătase colții, iar Lisiah a urcat pe culmea câte unei dune, cu binoclul în mâini. Dar era vorba de Prădători anonimi, bărbați în majoritate, fugind goi peste nisipuri ca niște animale pe care le urmăreau câinii, cu fiecare zi tot mai aproape.

A trecut astfel o săptămână, punctată de popasuri și alarme false. Răbdarea lui Lisiah, însă, rămânea intactă. Avea destule provizii și carburant solid pentru a se învărti o lună întregă prin mijlocul deșertului; mai mult, plăcerea perversă a urmăririi acționa asupra nervilor lui ca un euforizant,

slăbindu-i progresiv noțiunea timpului. În sfârșit, la începutul celei de a doua săptămâni, reuși s-o identifice pe Lona în câmpul vizual al lentilelor. Slăbise mult și avansa cu pași nesiguri, lăsând în urma ei o dâră lungă, în zig-zag. Începu s-o urmărească încet, escaladând de două ori pe zi creasta câte unei movile pentru a determina traseul prăzii și a corija unghiul de deviere al camionului. De fiecare dată când ducea binoclul la ochi, mâinile i se umezeau, iar bătăile inimii i se accelerau. Imaginea mărită a a tinerei femei umplea ocularele, și-i putea observa drumul picăturilor de transpirație pe masca de praf care-i acoperea trăsăturile, claiă stacojie a părului fluturat în rafalele de vânt, jocul mușchilor ce-i umflau carnea lipsită complet de grăsime. Găsea o plăcere puțin cam rușinoasă în acest voyeurism. Uneori, când Lona întorcea capul, Lisiah își rețrăgea gâtul între umeri ca și cum l-ar fi putut vedea, ca un puștan care-și spionează prin gaura cheii părinții cum fac dragoste și e surprins de deschiderea brutală a ușii... În ce-l privea pe Killer, el detesta acea așteptare. De la începutul filajului, începuse să măsoare cabina ca un lup în cușcă, încrețindu-și botul, cu colții dezveliți. Lisiah ezita asupra strategiei pe care ar fi trebuit s-o aplice. Mai întâi, se gândise să drogheze fructele următoarei oaze, injectând în pulpa de mango câțiva centilitri de soporific puternic, dar își dăduse repede seama că Lona evita produsele vegetale ale Almohei. Arma cu săgeți neutralizante nu-i convenea nici ea. Șansele de reușită nu depășeau cincizeci la sută, victima dându-și seama, o dată din două, că înțepătura simțită nu era fapta vreunei insecte – oricum foarte rare – ci a unui proiectil tras direct din carabina unui vânător. Surpriza și spaima acestei descoperiri erau de cele mai multe ori suficiente pentru a provoca un adevărat potop de nitrolynă în care pieria și Prădătorul urmărit. Iar Lisiah ținea să-și aducă prăzile vii. În ultimă instanță, se hotărî să aleagă un vicleșug pe care-l concepuise la centrul rulant.

Descriind un arc de cerc, o depăși pe Lona, înaintând la

adăpostul dunelor. În timp ce femeia dormea, ghemuită într-o adâncitură de nisip, Lisiah mări viteza, asigurându-și un avans comod. La prima lumină a zorilor, judecând că victima sa avea nevoie de o zi întreagă de mers pentru a-l ajunge, opri motorul, înghiți trei pastile anti-oboseală și se apucă de lucru.

La amiază, camionul devenise de nerecunoscut. Flancurile sale constelate cu abțibilduri țipătoare ofereau privirii un incredibil amestec de flori, stele și fete goale contorsionându-se în cea mai obscenă gimnastică. Lisiah însuși se găti cu o costumație kitsch, poncho de lame și sombrero de paie roz, cu un minuscul girofar în vârf. Din jumătate în jumătate de oră, lua un corn turtit și sufla din răspuțeri în muștiucul de aramă, scuișând prin pâlnie un behăit tânguitor, deosebit de dizgrațios.

Astfel deghizat, cocoțat pe aripa dreaptă a camionului său multicolor, oferea imaginea liniștitoare a unui traficant ce-și chema clienții cu semnale de trompetă, conform celui mai pur obicei al contrabandiștilor din deșert... Partea dinapoi a vehiculului, însă, era mai puțin inocentă. Toată suprafața blindajului anti-explozii fusese badijonată cu vopseaua cauciucată oferită cu atâta generozitate de Hoogleborn. Etanșeitatea cuirasei era totală, Lisiah verificând-o în mai multe rânduri. Mai mult, consultând prospectul, observase că sergentul amplificase considerabil riscurile produsului. Nici o undă nu traversa învelișul unei suprafețe goale de cel puțin treizeci de centimetri pătrați, iar dezagregarea materiei nu intervenea decât după nouăzeci de ore, ceea ce oferea o marjă de siguranță de aproape o zi. Lisiah determinase cu precizie poziția celui mai apropiat oraș minier, treizeci de ore de drum ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a o calma, neexistând așadar nici un motiv de îngrijorare.

Înainte de a se cocoța pe capota vehiculului, cu goarna în mână, trebuise să-l ascundă pe Killer, dându-i să înghită o pilulă de somnifer, căci animalul dădea semne prea mari de agitație. Acum, câinele dormea în adâncitura unei dune,

ascuns sub o pânză de camuflaj. Soarele cobora spre asfințit, Lona trebuia să apară cât de curând.

Suflă în trompetă, azvârlindu-i în vânt mugetul de mamut în rut. La început, crezu că era o vibrație a aerului prea încins, apoi, o halucinație datorată prea marii luminozități a solului, dar nu se înșela. Cineva venea spre el. O femeie goală, cu păr roșu. Lona.

I se puse un nod în gât și trebui să înghită, pentru a putea vorbi pe tonul vesel adoptat întotdeauna de traficanți. Agitându-și brațele, începu cântecul trocului, parodie grosolană și jignitoare după cel al vânătorii:

— Troc, troc, troc! Troc imediat, troc cu aur sau hering sărat, dar troc, troc, troc, troc imediat!

La sfârșitul cupletului, în general, clientul trebuia să anunțe natura schimbului solicitat.

Lona se rezemă de un far. Avea tot trupul acoperit cu o peliculă fină de praf uscat. În anumite locuri, crusta începuse să crape, dându-i alura unei foarte frumoase mumii cu pielea deshidratată crăpată într-o infinitate de răni minuscule.

— Mi-e foame și sete, murmură ea cu vocea răgușită de nisipul drumului, îmi trebuie tablete, cât mai multe tablete. Voi fi a ta, pentru orice vrei...

Lisiah se îmbufnă, simulând cu credință șiretlicul parșiv al negustorului preocupat să-și tragă clientul pe sfoară.

— Nu ești prea grasă, declară el din vârful buzelor, parc-ai fi un iepure după o săptămână de colici. Îmi plac femeile cărnose, să le poți frământa...

Lona închise ochii; părea la capătul puterilor. O secundă, Lisiah se rușină de comedia pe care o juca.

— Sunt destul de drăguță dacă mă spăl, insistă ea, și-apoi mă pricep la pat, toți comercianții mi-au zis-o. Știu să sug, și-apoi... Cum ziceți, voi? Sunt bună de... sodomizat? Da, asta e: bună de sodomizat. N-ai să regreți. Încearcă-mă.

Stingherit, Lisiah se prefăcu a sta pe gânduri.

— Patruzeci de tablete, declară el.

Lona scutură negativ din cap, părul aureolându-i-se de praf.

— Nu, șaizeci, mai puțin nu.

Sărind la pământ, Lisiah se învârti în jurul tinerei femei ca și cum ar fi evaluat plăcerile pe care le putea căpăta de la acel trup descărnat.

— Cincizeci, mârâi el, le iei sau pleci.

Femeia încuviință, cu o mică mișcare a bărbiei.

— Vino în spate, îi ordonă el, dușurile sunt sub perdeaua roșie. Mănâncă și odihnește-te o oră, după care vom vedea ce știi să faci.

Lona îl urmă, rezemându-se de marginea camionului. O luă în brațe, ajutând-o să urce pe treaptă, dar el rămase afară. Mișcându-se ca o somnambulă, traversă cabina, devorând din ochi tabletele nutritive-hidratante din care Lisiah desfăcuse un pachet de trei sute, pe un platou cromat.

Covoarele groase dădeau locului aspectul unei locuințe, mai fiind și două pufuri și o saltea gonflabilă de la armată.

— Te las, mormăi el, bate în perete când ești gata.

Apăsă butonul de închidere și încuie circuitul dintr-o mișcare a cheii. Portiera pneumatică suieră, obturând partea dinapoi a camionului ca ușa blindată a unui seif. Peste o secundă, tânăra femeie avea să dea la o parte perdeaua roșie, descoperind că nu acoperea decât o cutie mare de carton goală, iar atunci urma să se întoarcă spre ieșire, dar era prea târziu. Pereții vehiculului aveau să-i înăbușe țipele. Prefera astfel...

Se despuie de costum, înjurând.. Rolul pe care-l jucase îi plăcea în cea mai mare măsură. Poate ar fi trebuit să-l asculte pe Hoogbeorn și s-o omoare pe Lona cu un glonț în țeastă, așa era mai curat! Smulse abțibildurile cu gesturi ample, furioase, și le călcă în picioare. O secundă, rămase cu fruntea rezemată de tabla vehiculului, pândind un urlet, un plânset, dar peretele era prea gros. Ridică din umeri: ce-l apucase? Dezgustul?

Trebui să înfrunte dorința crescândă de a deschide ușa,

pentru a o doborî pe Lona cu un glonț între ochi. O moarte curată, simplă. Fără păcăleli. Dar nu mai putea face să gliseze batantul. În acel moment, undele de frică născute din descărcările de adrenalină se repercutau de stratul reflectorizant cu care vopsise carcasa. Întredeschiderea ușii n-ar fi reușit decât să preschimbe deșertul într-o maree de lavă. Suspină și se duse să-l recupereze pe Killer de sub acoperitoare. Animalul tocmai se trezea din amorteală, împleticindu-se ca un cățelandru bolnav, cu botul în pământ, labele îndoite și coada între picioare. Lisiah trebui să-l ridice pe brațe în cabină. La orizont, soarele apunea, iar un vânt uscat presăra geamurile cu cristale tăioase de cuarț. Lisiah aruncă o scurtă privire spre cronometru: cincisprezece ore... Întinsese vopsea protecore cu cincisprezece ore înainte, ceea ce-i lăsa trei zile pentru a ajunge la colonia minieră Ghan-Taar. Dacă nu-l încetinea nici o problemă tehnică, totul ar fi trebuit să se rezolve în șaiszeci și două de ore. Porni motorul. Și dacă îl imobiliza o pană neașteptată, în mijlocul deșertului? O pană ireparabilă? Se cutremură. Când ești vânător, mai bine să nu te gândești niciodată la așa ceva! Motorul hurui, părând în perfectă stare. Killer se culcase din nou, la picioarele fotoliului. Totul mergea bine, de ce Dumnezeu nu reușea să se destindă?

Lona își înfundă fața în faldurile perdelei roșii. Frica se răspândea prin ea ca o otravă arzătoare. Prinsă! Căzuse prinsă! Când descoperise înșelăciunea, sperase că explozia de nitrolină produsă de surpriza ei avea să răstoarne camionul, eliberând-o. Dar nu se întâmplase nimic. Nedumerirea nu făcea decât să-i întetească groaza. De ce nu zbura în bucăți vehiculul? De ce undele de spaimă emise de creierul ei nu mai deșteptau mânia solului? Din pricina oboselii, poate, sau a epuizării? Numai asta putea fi explicația... Simți lacrimile inundându-i obraji și, pentru prima oară în viața ei, nu făcu nimic pentru a și le reține. Unde era dusă? Spre sala de disecție a vreunui institut, fără nici o

îndoială! Acolo unde savanții pământeni decorticaau după placul inimii craniul almohanilor, pentru a le pătrunde secretul! Auzise adeseori vorbindu-se despre aceste locuri ale morții și torturii, unde „Prădătorii” erau predați ca niște cobai de rând, contra unor sume despre care se zicea că erau fabuloase. Cercetătorii științifici nu se zgârceau niciodată cu prețul de achiziție a „specimenelor”, mai cu seamă când acestea erau încă în viață. Dar misterele Almohei erau bine păzite.

Se culcă pe patul gonflabil și-și strânse genunchii sub bărbie. Hopurile drumului făceau să se surpe grămada de tablete nutritive puse pe tava strălucitoare. Se întrebă dacă avea curajul să reziste ispitei. Fiecare cub de pastă era probabil drogat, pentru a putea fi scoasă din temniță fără dificultăți. Consumând fie și doar unul singur, n-ar fi făcut decât să se ofere călăilor, legată de mâini și de picioare. Nu! Trebuia să-și păstreze controlul asupra ei înseși. Până la capăt...

Frica îi revenea, agitându-i fălcile cu un tremur spasmodic. Își trase peste cap perdeaua roșie, ca un copil la trezirea dintr-un coșmar. Nici o explozie nu tulbura înaintarea camionului. Urlă, cedând panicii. Odinioară, ar fi dat orice pentru a scăpa de puterea ei asupra nitrolynei, iar astăzi se înfricoșa la gândul că și-o pierduse.

Vehiculul mergea înainte, insensibil față de țipetele ei, mașină sinistră care cu fiecare învârtitură de roată o apropia tot mai mult de strălucirea orbitoare a scalpelelor.

Își pierdu cunoștința.

Lui Lisiah îi era din ce în ce mai greu să-și țină ochii deschiși. Efectul stimulentei se estompa, lăsând loc oboselii.

Totuși, nu avea deloc timp să doarmă. Abia dacă-și putea îngădui o siestă de două ore la jumătatea drumului. Căută în buzunarul bluzonului tubul turtit, pescui din el încă două drajeuri și le depuse pe limbă. Un cârcel tenace i se instalase călare pe ceafă, tăindu-i vertebrele ca un fierăstrău, imediat ce dădea să-și răsucească gâtul.

Când în ambrazura parbrizului se ivi buchetul verde al unei oaze, se hotărî să poposească atâta timp cât să-i treacă oboseala. Killer sări la pământ de cum se deschise portiera. Părea să-i fie încă destul de greu a-și sincroniza mișcările labelor și scotea limba cusută pe care setea i-o uscaseră ca pe o bucată de piele veche. Lisiah urină îndelung, cu fața spre deșert. Excitante - de proastă calitate - îi încetineau reflexele, cufundându-l într-o torpoare vecină cu beatitudinea. Avu nevoie de cinci minute interminabile pentru a se încheia la șliț; nasturii de metal și butonierele îi dansau sub ochii ce-l usturau de somn, schimbându-și locurile și partenerii în acordurile zumzetului din urechi. Când înălță capul, câinele era ocupat să sfarme un pepene verde între fălcile sale fortificate. Fructul zemos trosnea sub dinții de crom, lăsând să se scurgă un lichid roșiatic, deosebit de sățios. Cu o altă ocazie, Lisiah ar fi pedepsit animalul pentru o asemenea imprudență, dar azi era nevoit să admită că și lui i-ar fi plăcut să mestece miezul răcoros al pepenilor de nisip, atât de tare îi uscaseră praful beregata. Făcu un pas înainte, întinse mâna, apoi se reculese. Condiționarea sa de vânător era mai puternică, iar spaima încălțării codului îi învinse imediat plăcerea ospătatului. Își frecă ochii, inspirând din răputeri.

— Haide, plecăm!

Killer se supuse, cu o secundă întârziere. Lisiah își reproșa greșeala de neiertat pe care o comisese. Ar fi trebuit să pună la încercare energizantele înainte de începutul operațiunii, știa prea bine că centrul rulant era plin de produse expirate, de ce nu fusese mai precaut? Emoția vânătorii, bineînțeles! Nici o secundă nu se gândise că putea ieși ceva prost... Nătărăul! Fusese un neghiob jalnic. Se așeză la volan și porni mașina. Cronometrul de bord arăta trecerea timpului, marja de siguranță se topise deja ca înghețata la soare. De-acum încolo, trebuia să conducă neîntrerupt, cu pedala apăsată la maximum, rugându-se ca nici o furtună de nisip și nici o crustă de cuarț putred să nu-i încetinească deplasarea.

Lona își dădu dintr-o dată seama că rupea cu dinții perdeaua roșie și avea gura plină cu fâșii de stofă. Scurpă, mânjindu-și bărbia cu salivă și scame de catifea. Frica îi comprima tâmpilele tot mai mult cu fiecare secundă, ca o menhină pe care un călău invizibil o strângea cu încă un ghivent¹⁰. Panica îi inunda spiritul, înghițind orice proces rațional, aducând cu sine imagini ale laboratoarelor, electrozilor, bisturiilor, depărtătoarelor. Simțea deja fierăstrăul mușcând din oasele calotei sale craniene, acele sondelor scormonindu-i măduva spinării pe toată lungimea, cateterul strecurându-i-se în abdomen. Căutau să-i învingă sterilitatea, testând pe ea cele mai infame tipuri de spermă, fără a cruța nici o sămânță animală. Avea să trăiască în ritmul inseminărilor, al analizelor, grefelor, electroșocurilor. Aveau să-i distrugă creierul zonă cu zonă, în speranța de a localiza centrul de control asupra nitrolynei, răbindu-i succesiv auzul, mirosul, văzul, paralizându-i membrele unele după altele... Spaima îi comprima pântecul în spasme dureroase, și-și dădu seama că urinase pe salteaua pneumatică. Brusc, nemaiputând rezista, se aruncă spre perete, lovind cu pumnii, zgâriind vopseaua cu mișcări prelungi ale unghiilor. Sub ghearele ei oțelite, pelicula ca un cauciuc subțire se desprindea fâșii-fâșii, *lăsând să apară metalul strălucitor al panoului dezgolit*. Nu-și mai aparținea, rupea, zgâria, scobește, ca un animal înfricoșat care caută să-și croiască drum. Așchii cenușii și moi i se înfipseseră în tot trupul ud de sudoare, cu degetele julite de buloane lăsând dăre lungi de sânge pe blindajul camionului. *Și deodată...*

Lisiah percepu imaginea cu coada ochiului. Mai întâi fulgerul, tâșnind din podeaua cabinei, ridicând câinele în aer, apoi burta animalului umflându-se ca un balon de piele, plesnind precum un dovleac... Măruntaiele lui Killer îl împrășcară într-

¹⁰ Șanț elicoidal regulat făcut pe suprafața interioară sau exterioară a unei piese cilindrice ori conice, care permite înșurubarea acesteia cu o piesă similară; filet.

un șuvoi grețos, împrăștiindu-i-se pe față, pe mâini, în ciucuri cleioși și calzi. Apoi, animalul ricoșă pe tabloul de bord, percutând direcția. Drumul începuse imediat să se onduleze în fața barelor de șoc, în timp ce nisipul era crăpat de cratere enorme, flori negre strălucitoare. Lisiah începu să tragă frenetic de volan, cramponându-se de cercul de bachelită¹¹ care-i luneca printre degetele slinoase. Din spate se propagă un șoc surd, urmat de un zăngănit de fiare, și înțelese că una dintre șenile se rupsesse. Vehiculul nu mai înainta decât intermitent, cutremurându-se sub descărcări. Flăcări lingeau geamurile, după care portiera din dreapta fu lovită de o detonație formidabilă. Lisiah acționează disperat ștergătoarele, dar parbrizul rămânea înnegrit de funingine, orb. Cabina era deja plină de fum, care-i sfâșia beregata cu accese de tuse dureroase. Fără blindajul camionului, ar fi murit de douăzeci de ori. Cu brațele îndoite peste chip, nu mai încerca decât să se apere, având oribila senzație de a fi prizonier într-un tanc rătăcit pe un câmp de mine. Habitaclul se deforma, planșeul crăpat lăsa să se zărească drumul, cu pâlniile sale presărate de tăciuni roșiatici. Pe când Lisiah se zbătea în mijlocul măruntaielor câinelui ce continua să se golească în ritmul hurducăturilor, camionul de treizeci de tone părăsi drumul, afundându-se într-o depresiune. Lisiah fu smuls din fotoliu, placat de tavan, pentru a cădea apoi la loc. În momentul când camionul atinse solul, capota se ridică, strivind acoperișul cabinei și scaunul șoferului, iar Lisiah fu imobilizat sub o încălceală de bare metalice răsucite. Se mai produse o ultimă zguduitură, apoi se lăsă tăcerea, tulburată numai de șuierul vântului. Abia atunci își dădu seama Lisiah că avea coapsa străpunsă dintr-o parte în alta și sângele care-i înroșea pantalonul era al lui, nu al lui Killer.

Încercă să se miște, dar resturile fotoliului îl țineau ținut la

¹¹ Rășină sintetică obținută prin tratarea formolului cu fenol, utilizată ca materie plastică pentru confecționarea unor obiecte tehnice sau de uz casnic.

sol ca gratiile unei cuști. Înțelese că avea să se golească de tot sângele, fără a putea ajunge la trusa de prim ajutor, și înjură, cu fălcile încleștate de furie. Fumul începea să se împrăștie, dezvăluind un peisaj ca după bombardament. O întindere de cratere, bucăți de metal heteroclitice, un far... Mirosul nitrolynei împutea văzduhul. Lisiah încercă să se ridice, și simți ceva sub degete. Patul puștii. De ce își pierduse vopseaua puterea izolatoare? De ce se îndopase Killer cu fructe? De ce...

Fatalitate. Toți hăituitorii o sfârșeau la fel. Te crezi mai bun decât ceilalți, și apoi, într-o zi... Hoogleborn avea dreptate. Ar fi trebuit s-o doboare pe Lona fără a-și asuma nici un risc. Să fi tras, respectând distanța de protecție. Să... Scrâșnetul de nisip răscolit îl făcu să întoarcă încet capul. Lona cobora încet panta dunei, cu părul în vânt și o lucire de spaimă în ochi. În timp ce privirea ei parcurgea peisajul devastat cu tot atâta dezgust ca și cum ar fi fost un câmp de luptă, sânii cu areole brune și mari i se ridicau într-un ritm accelerat.

Lisiah apucă în mână carabina, trase de închizător, o luă pe Lona la ochi...

Zgomotul glonțului urcând prin interiorul țevii se repercută într-un ecou metalic, iar Lona rămase nemișcată, cu pupilele contractate, scrutând întunericul cabinei.

„Va arunca totul în aer”, își spuse Lisiah, „dar voi avea timp să trag.” Degetul său alunecă până la trăgaci. Colimatorul își imprima cruciulița neagră pe pieptul tinerei femei. Lona nu se mișca, stând cu ochii ațintiți spre cei ai vânătorului, calmi, fără pic de ură...

„Să se care!” mugi în gând Lisiah, „să se care de-aici, sau să întoarcă naibii capul!”

Transpirația i se acumula în sprâncene, prelingându-i-se de-a lungul nasului cu picături mari, sărate. Practic, nu doborâse niciodată un Prădător, ascunzându-și oroarea de a ucide sub alibiul banilor. Dar premiul dublu vărsat pentru fiecare pradă livrată vie nu explica totul. Departe de el gândul...

Pierduse mult sânge, vederea i se împăienjenea, degetele îi deveneau insensibile. Nu-și mai simțea carabina în mâini, își pierdu cunoștința chiar în momentul când Lona porni pe panta dunei, spre el.

Când întredeschise pleoapele, era rezemat de flancul îndoit și negru al camionului. Lona tocmai termina să-i bandajeze coapsa. Pe nisip zăceau comprese maculate de sânge, precum și câteva seringi insensibilizante. Mâinile tinerei femei se mișcau peste pansament, consolidând bandajul cu bucăți mari de leucoplast. Remarcă dintr-o dată praful cenușiu acumulat sub unghiile ei pilit. *Zgâriase vopseaua!* De ce nu se gândise la această posibilitate? Idiot, devenise complet idiot!

— Urâtă rană, observă Lona, ridicând capul. Mi-e teamă să nu se infecteze.

Lisiah făcu un gest vag cu mâna.

— De ce nu m-ai abandonat? reuși el să articuleze, în ciuda arsurii febrile a buzelor.

Lona ridică din umeri.

— Sunt la fel ca tine: nu-mi place să omor.

Își pierdu din nou cunoștința.

Capitolul VI

Lisiah și-a petrecut următoarele trei zile după accident într-un delir înrudit cu coma. În anumite momente, conștiința i se desprindea din mocirlă, înota cu greutate spre suprafață printr-un nor de mazăgă ce acoperea totul, spărgea în sfârșit valurile moi născute din frisoanele febrei pentru a găsi fața gravă a Lonei, cu pomeții ei înalți și ochii reținuți, ce atrăgeau atenția. Din acele momente de scăpare, păstra un cumplit sentiment de greață, căci abia scosese gura că și trebuia să se scufunde înapoi în adâncurile umede, în valurile cu creste groase, ca și cum l-ar fi atras ceva în jos. Se zbătea, își scuipa ultimele bule de oxigen, se îneca, totul cu o înfinită lentoare. Algele îl înhățau, strecurându-și limbile vegetale până în cele mai mărunte dintre orificiile naturale ale trupului său. Urla. Atunci, mâna Lonei i se depunea pe frunte, îi fărâmița între dinți o tabletă hidratantă, înfigea acul unei noi injecții. Fără ea, ar fi murit în douăsprezece ore, o știa perfect. Căldura și nisipul favorizau răspândirea cangrenelor galopante, a septicemiilor, și destui vânători pieriseră pe drum, în urma rănilor. Când își recăpătă în sfârșit cunoștința, observă că Lona îl îngropase pe Killer la o oarecare distanță, iar vântul începuse să acopere mormântul. Îi fu recunoscător. Din camion nu mai rămăsese mare lucru. Exploziile împrăștiaseră roți, bucăți de tablă și din motor, ca piesele unui joc de construcție. Pereții de metal sfâșiați se căscau ca niște plăgi cu marginile periculos de tăioase. Lona adunase tot ceea ce le era necesar pentru a supraviețui: tablete nutritive, pături, haine, trusa farmaceutică, legând toate proviziile pe un cărucior electronic – un minitransportor pe care Lisiah îl utiliza uneori pentru încărcarea camionului. Ridicându-se într-un cot, o văzu cum ieșea din cabina șoferului, împingând cu ambele mâini portiera, torsionată. Se îmbrăcase cu o cămașă și o pereche de pantaloni, și-și ascunsese părul sub un fes tricatat militar. Toate, alese din „garderoba” lui Lisiah. Astfel

încotoșmănată, putea fi confundată cu oricare stopistă. Se simți mai ușurat.

— Instrumentele de reperare sunt inutilizabile, spuse ea, îngenunchind la picioarele lui. Busola electronică, sextantul, n-a mai rămas nimic din ele. De radio, ce să mai vorbim. Cât despre armă...

Îi întinse carabina. Mașinal, Lisiah încercă să acționeze închizătorul dar maneta chiulasei, îndoită, nu-l mai asculta. Se întreabă dacă pușca se stricase accidental, sau dacă tânăra găsisese mai prudent s-o scoată din uz, lovind-o de pietre.

— De ce nu m-ai abandonat? lăasă el să-i scape, cu un oftat agasat. Nu-i răspunse imediat, verificând buna stare a hainelor pe care probabil abia atunci le îmbrăcase. Nefiind deloc obișnuită să umble acoperită astfel de materiale textile, uitase să-și închidă fermoarul pantalonilor. Lisiah îi atrase atenția. Se conformă, fără pic de jenă.

— Nu te-am lăsat să putrezești aici fiindcă am nevoie de dumneata, spuse ea în sfârșit. Voi traversa deșertul în compania dumitale. Dumneata ești un vânător rănit, eu sunt o stopistă. N-o să ne deranjeze nimeni. Îmi datorezi atâta lucru, fără mine acum ai fi fost deja mort.

Lisiah ridică din umeri:

— Nu va fi atât de ușor pe cât crezi! Vrei să te întorci înapoi, așa-i? Să depășești linia hăituirilor și să coborî spre sud, într-o regiune care se consideră debarasată de Prădători? Nu vei reuși să te infiltrezi în nici un oraș, cel mai mic incident te va face să-ți pierzi controlul. Te vei da de gol.

Fata se întoarse, împingându-și sub bonetă o șuviță roșcată care-i scăpase.

— N-am chef să discut cu dumneata despre asta, comentă ea, rece. Acum te-ai întremat îndeajuns ca să pornești la drum?

— Okay, mârâi el, să mergem. În orice caz, nu trebuie să rămânem aici, sticla ar putea atrage traficantii, și atunci n-aș mai da multe parale pe pielea noastră.

Lona înclină din cap, aruncând o privire neliniștită spre uriașele plăci de cuarț vitrificate care reflectau razele soarelui ca niște adevărate oglinzi.

Strălucirea lor se zărea fără-ndoială de departe. Lisiah se strâmbă; de când Statul interzisese comerțul cu sticlă sălbatică, contrabandiștii colcăiau peste tot, neezitând nici o secundă pentru a doborî concurenții sau martorii ocazionali, și nu era recomandabil să întârzii pe locurile unei vitrificări accidentale ca aceea care înflorea în acel moment împrejurul craterelor înnegrite, așternând peste fiecare pâlnie un singur strat translucid, de o puritate ca a cristalului.

Superstițiile pusese rău imediat stăpânire pe sticla naturală, conferindu-i mii de puteri, unele mai insolite decât altele. Taiat după o formă rotunjită și acoperit cu argint pe o față, cuarțul vitrificat alcătuia, după cum se spunea, veritabile oglinzi magice, care nu reflectau nici o imagine. Oglinzi oarbe, goale, deschizându-se spre un hău strălucitor și fără limite. Totodată, unii pretindeau că aceste oglinzi dețineau facultatea de a reflecta trăsăturile persoanelor amenințate de o moarte iminentă. Un pământean bogat își căptușise cu ele toată sala de recepții a reședinței. Acea galerie a oglinzilor fusese supranumită „salonul întâlnirilor nedorite”, iar vizitatorii se înghesuiau înăuntru din snobism, cu frica în pântec și mâinile umede, terorizați de gândul că puteau descoperi dintr-o dată, în plin mijloc al întinderii argintate, un chip familiar, prea familiar. *Propriul chip!* Dar galeria nu se golea niciodată, tinerii îndeosebi dădeau năvală, sfidând oglinda cu mari rafale de invective, interpellând suprafața mută, înjurând-o chiar. Uneori, apărea o siluetă, mai întâi tulbure, apoi din ce în ce mai clară. Atunci, peste mulțimea invitaților se lăsa liniștea, degetele se strângeau pe cupele cu șampanie, mâinile sfărâmau țigări sau fursecuri fără a-și da măcar seama. Apoi, chipul se detașa în profunzimea oglinzilor și era identificat fără efort cutare sau cutare noctambul celebru. Aerul era populat de suspine ciudate și cineva

pronunța fraza rituală: „*Ne părăsiți deja?*” Un formidabil hohot de râs risipea spaima și, pe când muribundul fugea în parc, orchestra își dezlănțuia alămurile în exorcisme răsunătoare.

Dar sticla era folosită și sub formă de geamuri sau ochelari. În acest caz, transparența prezenta alte virtuți. Dacă te hotărai să examinezi lumea prin ferestre sau lentile acoperite cu misterioasa materie, aveai surpriza să descoperi chipurile oamenilor din jur la vârsta morții lor. Astfel, o fetiță dobândea înfățișarea unei bătrâne cu trăsături zbârcite, o tânără amantă își etala pe cearșafuri nuditatea unui trup devenit adipos, monstruoasă suprapunere de cordoane albicioase legănându-se nesigure. Masca anilor se lipea peste orice, punându-și stigmatul ca un verdict. O casă devenea un maldăr de moloz, o grădină, un vălmășag de buruieni. Uneori, mâna femeiască apropiindu-se de sexul tău se acoperea de pete hepatice, iar în alte momente, *nu se schimba*. Atunci, cu o tresărire, o priveai pe prietena agățată de cot, crezând o clipă că uitaseși să-ți pui funeștii ochelari, duceai mâna la ochi... Vai! Lentilele erau într-adevăr pe nas, declarându-și sentința implacabilă. De altfel, privind puțin mai de aproape, observai riduri abia perceptibile pe fruntea tinerei femei, indicii ale unui ușor decalaj, ale unei amânări. Cât...? Cinci ani? Zece? *Da, chiar prinse în fasciculul lentilelor magice, anumite chipuri nu se schimbau, dezvăluindu-și într-o clipă înfiorătoarea apropiere a decesului, scadența imediată*. Dar infernala ispită care-i asalta fără excepție pe purtătorii de ochelari-miraculoși era aceea de A SE PRIVI ÎN OGLINDĂ... Câți oameni trăiau bântuiți astfel, făcând mari ocoluri pentru a nu se zări în oglinda de la baie, sau, dimpotrivă, apropiindu-se pe furiș, zi de zi, cedând pas cu pas morbidei dorințe de A ȘTI?

Lisiah nu putuse niciodată să verifice cu ochii lui autenticitatea fenomenului, dar știa că, în cercurile sus-puse, fusese dezavuată practicarea unor asemenea aberații. Din acel moment, comerțul cu superstiții fusese prohibit riguros și

oricine se lăsa prins în flagrant delict era imediat supus pedepsei corporale. Totuși, traficul nu încetase numai pentru atâta lucru, asemenea curiozități valorând pe Pământ munți de aur, și nu trecea o zi fără ca o navă de contrabandă să nu încerce a pleca. Mulți vânători nenorocoși se reconverteau la căutarea plăcilor de cuarț vitrificat, desprinzând cristalele cu lovituri de daltă pentru a le ascunde sub podeaua dublă a camionului.

Lisiah se culcă pe căruciorul electric, căruia captatoarele solare îi asigurau o autonomie nelimitată. Piciorul amortit de anestezice nu-l făcea să sufere dar, dacă nu se înșela, odată ce avea să se epuizeze conținutul farmaciei, nu-i mai rămânea decât să-și muște buzele pentru a nu urla. Lona se instalează pe locul conductorului și manevră manetele. Micul vehicul porni, cu viteză redusă, printre dune.

— Ne vor trebui două secole ca să ieșim din deșert! gemu rănitul. Nu-ți dai seama?

Tânăra femeie ridică din umeri:

— Poate ne vor culege colegii dumitale, nu? Vânătorii nu-și ajută niciodată prietenii naufragiați? Ca măsură de prevedere, ar fi bine să-ți înveți rolul. Sunt stopistă, și mi s-a spus că șoferii le tutuiesc întotdeauna pe stopiste. Okay?

Lisiah lăsa să-i scape un mormăit neinteligibil. Își pierdea mințile. Ce făcea? De ce intra în jocul acelei fete... al acelei prăzi? Îi salvase viața, fie, dar în fond nu din vina ei fusese rănit?

„Evident”, își spuse, „mi-ar putea răspunde că nu trebuia s-o urmăresc!” Fără ea, nu mai era nimic de capul lui. Dacă se hotăra dintr-o dată să-l arunce la poala unei dune, dintr-o lovitură de picior, urma să moară în cel mult o zi, cu ochii arși de soare și piciorul umflat de secreții putride. Strânse din pumni, închizând ochii. De o parte și de alta a capului său, țăcănitul șenilelor intona un cântec mecanic de leagăn. Adormi neîntârziat, doborât de calmante.

Începând din acel moment, timpul încetă să mai existe.

Fiecare zi părea complet copiată după cea dinainte. Mergeau în derivă, la întâmplare, ghidându-se vag după stele, contrazicându-se asupra direcției de urmat sau identificării cutărui și cutărui reper. Invariabil, Lisiah se cufunda într-o mușenie ostilă, iar Lona începea o incantație de nemulțumire, cu sonorități stranii.

Noaptea, se lipeau unul de altul pentru a se feri cât de cât contra viforنیہل și ciuleau urechile, pândind cu neliniște mașinile traficantilor care brăzdau câmpia începând cu apusul soarelui. Cu răsuflarea scurtă, auzeau scrâșnetul sculelor pe sticlă, loviturile precise ale ciocanelor sau înjurăturile oamenilor, când li se întâmpla să se taie. În pofida acestor alerte neconținute, Lona reușea să-și păstreze controlul nervilor, spre marea mirare a lui Lisiah care, dacă s-ar fi aflat în locul tinerei femei, ar fi provocat o catastrofă fără precedent, la cât era de crispat. Dar hoții de oglinzi nu reprezentau decât una dintre multiplele corporații de umbre care populau deșertul, și amândoi fugarii cunoșteau acest lucru.

Într-o seară, înconjurau masa năruită a unei dune, când partea din față a căruțului ajunsese pe o roză de nisip albastru profund, ale cărei fațete reflectau scânteietor lumina.

— O piatră cu ecou, murmură Lona, culegând amalgamul de cuarț, credeam că nu se mai găsesc.

Cea mai mică piatră cu ecou se vindea pe sub mână contra unor sume fabuloase, Lisiah o știa, după ce negociase și el două, în timpurile de început ale vânătorii. Înaintea decretului guvernamental de interdicție, bijuterii tăiaseră mii de pietre asemănătoare, montându-le în inele sau medalioane de factură barocă, pe care oamenii obișnuiau să le ofere în dar cu ocazia ceremoniilor de botez sau căsătorie. Bijuteriile aveau curioasa facultate de a înregistra, ca niște veritabile magnetofone, toate cuvintele pronunțate în prezența lor. Rozele de nisip beau sunetele, imprimându-și-le pentru veșnicie în structura lor moleculară, captând conversațiile,

murmurele, șușotelile unei vieți întregi. Își urmau stăpânii, ca niște microfoane invizibile, în toate deplasările, balansându-se la capătul unui lanț de aur, prin valea dintre doi sâni, sau aruncând focuri de pe inelarul câte unei moștenitoare bogate. Fiecare șevalieră, fiecare camee reprezentau astfel mii de ore de înregistrare, tone de bandă magnetică acoperite cu cuvinte de la un capăt la altul. „Viața mea nu s-a pierdut complet”, îi explicase lui Lisiah o bătrână, „toate amintirile mele, bune sau rele, toate peripețiile existenței mele sunt aici, în acest mic glob de sticlă: țișetele pe care le-am scos la naștere, cântecele horelor copilărești, visurile, confidențele celor mai bune prietene. Prima mea întâlnire și zgomotul umed al sărutului, la sfârșitul serii. Freamătul ierbii, țișătul fecioriei mele pierdute și, poate, răsuflarea băiatului de deasupra mea? Și vorbele, cuvintele, zi după zi. Râsetele, disputele, țișetele de plăcere întretăiate cu numele amantilor. Câți, oare, sunt aici, în acest medalion pe care pot să-l țin în căușul palmei! Nimic nu s-a șters, am păstrat totul. Glasurile celor dispăruți, momentele de fericire. Minut cu minut...”

Bijuteriile cu amintiri cunoscuseră un succes fără precedent, fantastica lor memorie a sunetelor transformându-le în obiecte ale unui fetișism nesănătos. „Nu lăsați nimic să dispară!” proclamau pancartele giuvaergiilor, „nici legămintele, nici suspinele!” Uneori, când întâlnea câte o femeie tânără și frumoasă, lui Lisiah i-ar fi plăcut să străpungă intimitatea perlei ce i se legăna la gât, sfărâmând-o dintr-o lovitură de călcâi și îmbătându-se cu secrete de alcov, șoapte umede, cereri amoroase desfrânate...

Când purtătorul cuarțului murea, tradiția cerea ca inelul sau colierul să fie depus la picioarele mormântului, într-o nișă specială, inviolabilă. Apoi ruda cea mai apropiată spărgea roza de nisip cu ajutorul unui ciocan de argint, restituind fluxul cronologic al înregistrării. Și, în timp ce sicriul cobora în pământ, răsună glasul puțin cam nazal al ginecologului, anunțând: „E fetiță (băiat)!”, urmat fără întârziere de

plânsetele noului-născut, și firul continua să se desfășoare, fără a omite nici un detaliu. Dar totul se stricase când adepții bijuteriilor din deșert începuseră să invadeze progresiv cu mormintele lor cimitirele municipale. Lisiah se putuse apropia odată de un asemenea „câmp de ultimă odihnă”, din care se înălța o nemaiauzită cacofonie de conversații amestecate. S-ar fi zis că se certa o mulțime întreagă, înlănțuindu-și fără discernământ gemete de împerechere și suspine de jale, cuvinte de bun venit și blesteme. Totuși, cimitirul era pustiu, Lisiah se asigurase de asta. Numai cuarțurile, în lăcașurile lor funebre, își vomau neconținut roadele anilor de înregistrări permanente, umplând locurile cu o vitalitate falsă. Trebuise să fugă, cu mâinile la urechi. Nu peste mult, departamentul de stat interzisese comercializarea rozelor de nisip, întru marea bucurie a prinților pieței negre, care au găsit astfel o ocazie suplimentară de îmbogățire.

Spre sfârșitul săptămânii, rezerva de morfină epuizându-se, Lona a devenit obligată să rărească injecțiile. Lisiah a început să sufere. Cu chipul supt de durere și mâinile strânse pe barele căruciorului pentru a atenua șocurile, nu-și mai descleșta dinții. Cu speranța de a-i alunga durerile din gând, tânăra a început să-i povestească adolescența ei pe Almoha. I-a relatat totul: despre maestrul Zâ, despre încercarea cu capodopera, poporul ales, Nath... Lisiah nu-și credea urechilor.

— Vrei să spui că voi ați semănat munții, pădurile, ca pe niște boabe de mazăre? Întrebă el cu glas sugrumat. E imposibil!

Făcând eforturi să nu-și piardă răbdarea, Lona îi vorbi despre geoagronomie și despre proasta calitate a semințelor care antrenaseră proliferarea nitrolynei pe tot cuprinsul planetei.

— În loc să plantăm paradisul, am creat infernul, conchise ea, într-un anume sens e normal să plătim azi pentru greșeala comisă. Nu te joci de-a ucenicul vrăjitor, fără riscuri.

Lisiah îi ceru amănunte despre poporul ales, dar fata își

recunoscu neputința de a-i răspunde, inițierea ei fiind întreruptă înainte de a fi atins ultimele trepte ale cunoașterii. Își dădea perfect de bine seama că rănitul îi asculta afirmațiile cu cel mai mare scepticism, coborând fiecare dezvăluire la nivelul basmelor femeiești sau al superstițiilor. Ar fi vrut să se arate mai convingătoare, dar înțelegea fără greutate cât de dezlânată și obscură putea să pară povestirea ei. S-ar fi zis că era o șaradă incompletă, un rebus trunchiat. Poate că Nath ar fi știut să aducă o lumină nouă asupra tuturor acelor lucruri. Cu condiția, însă, de a fi acceptat să vorbească. În fond, inițierea îl puneă pe un plan superior...

Noaptea, Lisiah scruta cerul, încercând să corecteze deriva vehiculului, dar nu se putea desprinde de senzația că se învârtteau în cerc. Proviziile li se terminau, căruciorul dădea semne de oboseală. Curând, aveau a fi constrânși să urmeze drumul oazelor, să se alimenteze cu fructe-capcană. Lona devenea bombă și detonator totodată, și era suficientă o alarmă falsă, un accident imprevizibil, pentru a face să explodeze burțile amândurora ghiftuite cu pulpă de mango. Aveau să sfârșească precum Killer, cu buricul transformat în crater și intestinele deșertându-se pe nisip. Pentru a-și alunga aceste gânduri sumbre, Lisiah o întrebă pe tânăra femeie dacă auzise vorbindu-se despre deșertul de sticlă.

— Se povestește că un meteor s-a prăbușit în plin deșert, îi explică el, era o sferă de foc complet incandescentă și, în momentul impactului, căldura a vitrificat nisipul și dunele pe mai mulți kilometri pătrați, transformându-le în oglindă. De departe, s-ar părea că e un lac, dar când te apropii, observi că poți merge pe suprafața lui fără nici o greutate. Solul s-a metamorfozat în oglindă, o oglindă mare cât o câmpie!

Lona făcu o mutră abătută, după părerea ei nu era vorba decât despre o legendă creată în întregime de către traficanți. A doua zi, suflă un vânt puternic, și au trebuit să renunțe la înaintare, pentru a se adăposti sub pături. Când vântoasa s-a îndepărtat, au descoperit, barând orizontul, un formidabil

curcubeu-de-nisip. Semicercul albastrui, înalt de câțiva kilometri, se detașa cu claritate peste norii pe care-i străpungea dintr-o parte în alta. Era un fenomen destul de rar, datorat capriciilor curenților aerieni a căror putere de aspirație ridica nisipul în văzduh, dându-i forma unei linii curbe asemănătoare cu traiectul unui banal curcubeu. În același timp, puterea de sucțiune era atât de mare, încât firele de cuarț sau siliciu sfârșeau prin a se suda unele de altele, constituind un tunel de o duritate comparabilă cu a betonului.

— E ca un pod peste lume, șopti Lona, poți să te cațări și să mergi pe el. Cel puțin, atâta timp cât continuă să sufle curentul de aer, căci de îndată ce se oprește vântul, nisipul redevine fluid. Vai de nefericitul care a riscat escaladarea!

Lisiah nu reușea să-și desprindă ochii de fenomen. O secundă, se imagină pe sine însuși, lunecând pe podul de nisip ca pe o ramă de montagne russe, înghesuit pe fundul unui vagonet multicolor. Și nu-și putu stăpâni un surâs.

Veritabil parc de atracții naturale, câmpia dunelor își dezvăluia zi cu zi fantasmagoriile. Lisiah devenea puțin câte puțin tot mai conștient că nu știa nimic, sau aproape nimic, despre această planetă stranie. Până atunci, trăise la fel ca toți vânătorii, la adăpostul camionului, ghemuit între pereții de metal pământean, singurul care nu conținea nitrolynă (și care se vindea la prețul aurului, căci se găsea din ce în ce mai greu), observând exteriorul numai prin fanta îngustă a ambrazurilor parbrizului, fără să pună piciorul pe sol decât pentru a-și imobiliza prada. Astăzi, rănit, neprotejat, atingea cu degetul însăși esența lucrurilor.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, mirosul fetid ce se răspândea din pansamente nu-l lăsa să-și mai facă nici o iluzie cu privire la starea piciorului. Infecția se întindea, iar trusa de prim ajutor era goală. Febra nu întârzie să-i revină, în forță, înfierbântându-i obraji și pleoapele.

— Nu trebuie să adormi! striga Lona, zgâlțâindu-l cu

brutalitate. Când încetezi să lupti, răul progresează!

Avea, desigur, dreptate. Lisiah îi ordonă să vorbească, să-i relateze din nou istoria mănăstirii, a capodoperei distruse.

Fata se execută fără crâcnire. Apoi, veni rândul lui. Își scoase mânușile, dezvăluindu-și în plin soare mâna neagră, pentru a expune fantasmеle care îl torturau de ani în șir. Tânăra începu să-i pună întrebări, obligându-l să gândească, să combată toropeala care-i cuprindea creierul.

Într-o noapte, își făcuseră tabăra la poala unei movile, când pe Lisiah îl trezi din somn o bizară impresie de lumină. Părea că o rază îi traversa pleoapele închise. Se ridică într-un cot, dând pătura în lături. La vreo douăzeci de metri, drept înainte, o tânără fată în rochie de mireasă stătea cu spatele rezemat de o dună și brațele pline de flori. „Delirez”, își spuse el, dintr-o dată scăldat în sudori reci, „sunt halucinațiile dinaintea morții!” În fața lui, mireasa surâdea, aranjându-și faldurile voalului ca pentru o fotografie, dând la o parte o buclă blondă ce-i scăpase din diadema care îi încununa fruntea. Deodată, dispăru, înlocuită de un chelner în smoking, care ținea în mâna întinsă un platou încărcat cu cupe de șampanie.

— Lona! țipase, înnebunit de groază.

Femeia se ridică la auzul lui, intrând imediat în alertă. Și, după cum mijea ochii, Lisiah înțelese că și ea descoperise incredibilul spectacol. Mireasa luase locul ospătarului. Râdea, urmată de doi cavaleri de onoare, care încercau s-o facă să înghită o enormă felie din tortul de nuntă. Avu loc o busculadă, și un poc al cu șampanie căzu. Fără nici un zgomot. Abia atunci, Lisiah observă că întreaga scenă se desfășurase în tăcerea cea mai deplină, ca un film fără sunet. De altfel, acum, când se dezmeticise, personajele care se agitau la picioarele dunei i se păreau curios de plate.

— Ce-i asta? întrebă el, punând mâna pe umărul Lonei. Un miraj?

Fata clătină din cap:

— Nu, o simplă proiecție în două dimensiuni. Ai auzit vorbindu-se de fibre optice, nu? Sunt fibre de sticlă care pot transporta lumina pe distanțe de kilometri întregi, fără ca aceasta să slăbească. Se întrebuințează pentru a se transmite informații de tot felul prin cabluri submarine: telefon, informatică, televiziune. În mod normal, emisia de lumină se produce cu ajutorul unui laser; regeneratoarele situate din loc în loc compensează slăbirea semnalelor. Din reflexie în reflexie, raza luminoasă parcurge toată întinderea rețelei, până la receptor. Pe Almoha, capriciile naturii au vrut ca subsolul să fie parcurs de conductori similari. Țes un lanț fibros prin nisip, pe sub picioarele noastre, traversând planeta dintr-o parte în alta. Sunt filoane de siliciu sau cuarț născute din căldură și din nisip, cu o asemenea calitate de refracție încât nu au nevoie nici de laser, nici de repetitoare pentru a transmite imaginea pe care au captat-o. S-ar putea spune că sunt fibre optice sălbatice. Cablul natural al cărui capăt îl vezi acolo, în josul dunei, trebuie să brăzdeze tot deșertul, coborând până foarte departe spre sud, trecând pe sub păduri, orașe, munți, pentru a ieși undeva la antipodi, într-un scuar sau o grădină, sub forma unei movițe de nisip. Un bazin, poate, unde vin să se joace copiii. Când soarele e destul de puternic, fibrele înregistrează scena ce se derulează în zona lor și o transportă până aici, la milioane de kilometri distanță, chiar în inima pustiului. Nunta la care asisti se desfășoară în acest moment la celălalt capăt al planetei, unde acum e ziuă. Nimic mai simplu...

Îi aruncă o privire ironică, iar Lisiah înțelese că probabil avea un aer absolut tâmp. Se culcă la loc, bombănind, cu privirea îndreptată spre ecranul improvizat. Peste o oră, mireasa și nuntașii părăsiră peluza, fiind înlocuiți de un bătrânel cu ochelari și baston, apoi de un gardian orășenesc în uniformă. Absurditatea unei asemenea proiecții îl făcu pe Lisiah să izbucnească într-un râs nervos. Tocmai descoperise voyeurismul pe scară planetară! De ce, sfinte Doamne,

fasciculul nu ieșea pe o plajă liniștită, într-unui din acele mici golfuri unde cuplurile nelegitime veneau să facă dragoste la adăpost de privirile curioșilor? Cel puțin, ar fi putut să se amuze și el un pic!

Petrecu următoarea jumătate de oră imaginându-și că o gigantică pânză de păianjen alcătuită din fibre optice își urzea plasa pe sub pământ, spionând fiecare oraș, fiecare litoral, și că el – Lisiah – stătea instalat în mijlocul rețelei, pe un fotoliu pivotant, studiind întreg universul fără știrea nimănui!

Adormi cu această viziune onirică, alimentată de torpoarea febrei.

A doua zi, au mâncat ultima tabletă hidratantă. Își pierduseră complet simțul de orientare și se deplasau la întâmplare, cu speranța de a tăia calea unui hăituitor. Câmpia, însă, rămânea tăcută, nici un zgomot de motor – fie și îndepărtat – neamestecându-se cu șuierul vântului. Încercaseră să-și însemneze drumul, pentru a se asigura că nu se învârtteau în cerc, dar vântul sirocco ștergea totul, acoperind bolovanii și pietricelele, condamându-i la rătăcire în labirint. Lisiah, practic, nu mai suferea; piciorul rănit își pierduse sensibilitatea.

— Sunt bun de amputat! gemea el, în momentele de luciditate.

Peste patruzeci și opt de ore, Lona hotărî să poposească la umbra unei oaze. Băură și mâncară, fără o vorbă. Mestecau fructele zemoase, la fel de prudent ca și cum ar fi fost îmbucături de T.N.T. Când își simți stomacul îngreunat, Lisiah fu cuprins de o cumplită panică. Ar fi făcut orice, pentru a putea voma și defeca imediat.

— Nu intra în panică! îl preveni Lona. Eu sunt foarte calmă...

Totuși, peste cincisprezece minute, o cuprinse o diaree de origine psihosomatică și trebui să-și scoată pantalonii pentru a se ghemui după un tufiș. Nici Lisiah nu se prezenta mult mai grozav. Cu ochi hăituiți, își fixa ombilicul de parcă ar fi privit un câmp de mine.

— Dumnezeuule, bombăni el, da' voi ce mâncați la mănăstirea aia?

Lona se îmbufnă, ridicându-și pantalonii pe coapse.

— Tablete. Confreria avea provizii, multe provizii. Cât să-ți ajungă pentru câteva vieți la rând. Toate s-au pierdut, când pământeni au dat semnalul de luptă.

— Nu vă atingeți niciodată de fructe?

— Ba da, dar pe vremea aia îmi era mult mai ușor să mă stăpânesc. Nu riscam să mă aleg cu un glonț în cap de la colțul fiecărei dune!

Preferă să nu insiste. Lona umplu o ploscă, din baltă.

— Dacă ai probleme, arunc-o cât de departe poți, îl sfătui ea, întinzându-i recipientul.

Căruciorul își relua hurducările nehotărâte. Dintr-o dată, Lisiah se hotărî să pună întrebarea care-i ardea buzele:

— Dar unde ați fost înainte de a venit să modelați Almoha? Doar ați venit de undeva, nu? Nu v-ați născut aici!

Tânăra ridică din umeri, cu fatalism:

— Ți-am mai spus: cu toții am fost spălați pe creier. Memoria mea începe cu confreria, Almoha, deșertul... Înainte, n-a fost nimic. E ca un blocaj, un fel de zăvor mental.

— E o nebunie! răcni Lisiah, trăgându-și pătura peste cap.

Odată cu lăsarea nopții, au întâlnit o soră cu șorț alb, care împingea un landou unde se agita un copil obez. Femeia se așeză pe o bancă, își aranjă poziția bonetei albe și începu să tricoteze, în timp ce țăncul începea să-și arunce una câte una jucăriile pe jos. Lisiah preferă să închidă ochii. Cinematograful fibrelor optice nu-l mai interesa. A doua zi, a izbucnit furtuna, fără s-o fi putut prevedea după nici un semn. Orbită de rafalele tăioase, Lona comise o manevră greșită. Căruțul coborî duna, cu șenilele blocate, după care se răsturnă cu un trosnet sinistru, pulverizând celulele solare dispuse în față. Lisiah se rostogoli în praf, apucă glezna femeii și se agăță de ea. Intre timp, vântul nisipos redusese vizibilitatea până la trei metri, strecurându-se în haine, zgâriind pielea. Lona se

chircise, cu genunchii la bărbie și mâinile împreunate pe ceafă.

— Trebuie să găsim un adăpost! urlă Lisiah. Altfel, ne jupoaie de vii!

Nu exagera. Într-unul sau două rânduri, avusese ocazia să examineze trupul câte unui vânător prins într-o furtună de nisip. Mitralierea neconținută cu pietricele îi lacerase pielea mai eficient decât o gigantică descărcare de alicie. Tânăra se lăsa trasă de mână, cu privirea ștearsă, complet apatică.

Lisiah înțelese că încerca să-și domine frica, retrăgându-se într-o stare de somnambulism voluntar. Nu-i mai adresă nici un cuvânt și începu să înainteze săltând pe piciorul nevătămat. Rafalele îi biciuiau spatele, sfâșiindu-i cămașa. Uneori, câte o piatră i se înfigea în piele, smulgându-i obscenități sau gesturi furioase. Încerca să reconstituie mental configurația peisajului pe care îl străbătuseră, căutând să localizeze adânciturile de teren, găurile în stânci. Lona îi atârna de mână grea ca o ghiulea de tun. Se lăsa târâtă, cu ochii închiși, și pomeții și fruntea zebrați de zgârieturi. Lisiah avu un moment de intensă descurajare, fiind cât pe ce să se așeze în mijlocul viforului. Apoi, piciorul rănit îl trădă și se prăbuși înainte, spre coasta apropiată a dunei. În clipa când palmele i se afundară în versant, auzi un trosnet surd și se rostogoli în întuneric. Avu nevoie de un minut întreg pentru a-și da seama că nu mai simțea suflul vântului pe trup, nici mușcăturile nisipului. O chemă pe Lona, țipătul răsunând cu ecou, ca sub bolta unei catedrale. O dună goală pe dinăuntru! Intrase în pântecul unei dune bolnave. Una dintre acele movile pe care un fenomen inexplicabil le evacua încet din interior, transformând îngrămădirea de praf într-un soi de capitoliu întărit, cristalizat. Se târî spre gaură. Lona rămăsese în același loc, stând în picioare, în furtună. Rafalele nisipoase îi făcuseră bucați tricoul, dezvelindu-i sânii sub șocurile pietrelor. Părea complet insensibilă. O apucă de încheietura mâinii și o conduse în interiorul dunei.

Simunul a suflat trei zile în șir, acoperind soarele până la a îneca deșertul într-o noapte permanentă. De cum s-au regrupat la adăpostul conului de întuneric, Lona a ieșit din strania ei indiferență. Întrucât se temea de tenebre, s-a cuibărit lângă Lisiah, iar tânărul – în contact cu carnea aceea netedă – nu și-a putut ascunde tulburarea. Afară, prăpădul devasta câmpia, răzuind oazele, acoperind camioanele vânătorilor rătăciți.

— Nu vom mai regăsi căruciorul, murmură tânăra, cu voce voalată, nisipul îl va fi înghițit complet. Mi-e sete. Ai putut să păstrezi plosca?

— Nu, i-am dat drumul când m-am rostogolit în gol. După aia, a fost prea târziu, nu mai vedeam nimic.

Tăcură, economisindu-și saliva. Somnul îi doborî și adormiră, sudați unul de altul, pachete de mușchi maltratați, vârstați de zgârieturi. Foarte repede, pe Lisiah îl cuprinse febra, aducând obișnuitul ei șuvoi de halucinații și imagini morbide. Visă o baltă clipocind, un pârâu cu apele în creștere...

Când Lona se trezi în sfârșit din toropeală, observă că hainele i se îmbibaseră de sudoarea companionului ei.

— Dormi? Întrebă ea, atingându-i fruntea. Arzi...

Lisiah râse dureros.

— Mi-e așa de cald c-am să vitrific nisipul sub mine! Aud zgomote de apă... Tu nu? Ascultă! E ca un șipot de picături.

Femeia își scoase tricoul, începând să-l șteargă pe față și gât. Simți cu vârfurile degetelor că avea buzele crăpate și limba i se umflase, ca un limax de carton ce-i astupa gâtul asemenea unui bulgăre de carne moartă. „O să moară.” Certitudinea i se înscrise în spirit cu linii de foc și trebui să apeleze la toată știința ei pentru a potoli hula de panică în care sistemul nervos amenința să i se dezlănțuie. Deodată, înțelese că se temea de singurătate. Se obișnuise cu prezența lui Lisiah, ca și cum ar fi fost un animal familiar, iar ideea de a se regăsi iarăși singură în deșert îi producea în suflet un val de groază.

„Iată ceva ce nu corespunde deloc cu învățămintele maestrului Zâ”, își spuse ea cu amară ironie, „dacă aş judeca într-adevăr logic aş combate această veleitate de ataşament, lăsându-l pe vânătorul ăsta să agonizeze până la capăt. Poate chiar sacrificându-l...”

Câteva ceasuri mai târziu, vântul slăbi în intensitate, iar Lona auzi ecoul unui clipocit înălţându-se sub bolta de nisip. Tresări, nevenindu-i să creadă. Apropiind pleoapele, sondă penumbra, atentă la cel mai mic reflex. După un minut, i se păru că întrezăreşte pe sol o pată mai închisă la culoare şi aruncă un pumn de pietricele în direcţia ei. Un „pleosc!” sonor răspunse acestei iniţiative.

— Avem apă! se bâlbâi ea, scuturându-l pe Lisiah. Este o groapă cu apă, acolo, în faţă! Suntem salvaţi!

Mâna rănitului i se încleştă pe încheietură, arzătoare şi uscată:

— Nu te-atinge... Nu înainte să se lumineze de ziuă...

— Dar...

— Nu! Aşteaptă lumina...

Lisiah tăcu, epuizat. Lona se întrebă dacă avertismentele tânărului aveau vreun temei real. Poate că delira, iar în acest caz, fiecare minut ce trecea era pierdut. Se hotărî să-i încalce sfatul şi porni spre băltoacă. Furtuna care se îndepărta degajase cerul, lăsând să se infiltreze o slabă lumină cenuşie. Acum, se distingeau pereţii cristalizaţi ai capitolului, cercul aproape perfect al bazei acestuia. Întinse mâna spre groapa cu apă.

— Nu!

Glasul lui Lisiah răsunase ca în sala unei gări pustii, întoarse capul. Se ridicase în coate şi zgâria pământul.

— Ascultă-mă, pentru Dumnezeu! mugi el. Nu te-atinge de lichid până n-ai sondat nisipul de jur împrejur! Fă-o, îţi explic pe urmă...

Căzu la loc, cu sufletul la gură. Perplexă, Lona începu să-şi înfigă degetele în sol, din loc în loc, descriind un cerc care

avea în centru mica baltă unduită de valuri mărunte. Deodată, își retrase mâna și și-o șterse de pantalon. Atinsese o piele goală și caldută, îngropată la câțiva centimetri sub suprafață.

— Aici e... ceva! anunță ea, cu voce sugrumată.

— Scoate-l, ordonă Lisiah, nu riști nimic, câtă vreme nu atingi lichidul.

Femeia se conformă, înlăturând nisipul cu palmele și înfruntând valul de repulsie care o cuprinsese. Scoase ușor la lumină masa palidă și moale a unui animal cu ochii închiși. Un fel de cârțiță gigantică, înzestrată cu labe săpătoare și gheare puternice. Un apendice prelung îi ținea loc de gură, înfundându-se în nisip ca o conductă de canalizare inelată.

— Balta, explică Lisiah, groapa cu apă: e saliva lui! Are un râț în formă de tub, care secretă saliva într-o gaură din piatră, până se acumulează o băltoacă. Dacă ai fi băut, soporificul conținut în lichid te adormea pe loc și cădeai cu capul în gaură. Acolo, sucurile digestive începeau să te dizolve fără să-ți dai seama măcar, transformându-te într-o pastă. Enzimele te-ar fi asimilat complet, lichefiindu-te bucată cu bucată. Așa se hrănește el. Mulți i-au căzut în capcană, crezând că găsiseră un nou izvor sau o oază în curs de uscare.

Lona clătină din cap:

— Dar pe Almoha nu există animale...

— Nu provine de pe Almoha. E un sugător marțian, scăpat de pe o navă-circ care s-a prăbușit în deșert, acum trei ani. Câteva specimene cu viața încetinită s-au aclimatizat. Dai peste ele din când în când...

Pe ultima silabă, glasul i se stinse, și-și coborî pleoapele. Lona rămase tăcută, luptând cu deprimarea. După încă o oră, când vântul încetase complet, ieși pentru a încerca să regăsească plosca, dar peisajul fusese atât de răscolit încât nu mai recunoscuseră împrejurimile și nu reuși să repereze locul accidentului. Reveni la dună, ferindu-se de căldura soarelui în plină ascensiune. Oboseala o doborî de cum se culcă. Visă că

descoperea, parțial îngropată în nisip, trusa de ucenic vrăjitor a camaradului ei, Nath. Spărgând fiolele una câte una, crea un lac, o pădure, o livadă, rezolvând totodată și problemele supraviețuirii. O treziră gemetele lui Lisiah, care dădea din cap într-o parte și-n alta. Își spuse că, pe o rază de sute de kilometri, oazele fuseseră nimicite, gurile de apă astupate de furtună, și că nu mai aveau nici o șansă să scape, în afara unui miracol... În chip curios, întâmpină cu detașare această certitudine.

Se târî spre deschizătura dunei și se instalează acolo pe burtă, cu coatele în nisip și privirea pierdută în gol. Întinderea albastră dansa sub ochii ei, aerul vibra de căldură, deformând liniile, agitând tot peisajul într-un ciudat cutremur silențios. În clipa când dădea să închidă pleoapele, avu o vedenie: un stol de baloane multicolore luându-și zborul peste orizontul dunelor...

— Ce oră e? bâigui Lisiah, care-și recăpătase cunoștința.

— Nu știi, văd niște baloane...

— Niște ce?

— Baloane. Dar s-a sfârșit, au zburat. Roșii, albastre. O halucinație, un miraj. Firesc, e foarte cald.

Lisiah păru să se ghemuiască, în căutarea somnului. O spumă albă îi mânjea gura la colțuri. Deodată, se săltă, cu ochii ieșiți din cap.

— Baloane! găfâi el. Nu e un miraj! E centrul rulant! Trebuie să se afle foarte aproape. Să mergem în întâmpinarea lui, repede, e singura noastră șansă de scăpare!

Lona înțelese că nu glumea. Își luă tricoul rupt, îl îmbrăcă, se asigură că părul roșu nu-i ieșea de sub bonetă și îl trase pe Lisiah afară.

— Ești stopistă, șopti el, îți trebuie un nume. Elsy, sau... Lise. Da, Lise e bine. Ești independentă, nu aparții nici unui sindicat. Am în buzunarul de la piept o cartelă magnetică, îți dau codul. Pune să mă îngrijească și creditează costul tratamentului. Reține o cameră și să nu ieși până nu vin eu

după tine. Ia tranchilizante, dormi, dar mai ales nu te arăta...

Lona îl luase în cârcă și înainta, de bine de rău, în timp ce el o potopea cu sfaturi și recomandări.

— Începând din clipa când te voi fi introdus în centru fără a te denunța, voi fi la fel de vinovat ca tine. Înțelegi? Nu lăsa niciodată să ți se vadă părul, încearcă să ți-l vopsești în lavaboul de la hotel...

Cu mușchii încordați, tânăra înainta pas cu pas, controlându-și respirația, alungând orice urmă de fierbere din vene. Se miră că încă mai putea să transpire, când pielea ei dobândise de atâtea zile exact consistența pergamentului vechi. Sudoarea îi ardea ochii. În ceafă, simțea răsuflarea horcăită a lui Lisiah.

— După ce cumpărăm un camion nou, îndruga rănitul, spălăm putina cât putem de repede...

Lona strânse din dinți, sucindu-și gleznele prin găurile deșertului.

— Nu mai pot... gâfâi ea și căzu în genunchi.

— Urlă, îi comandă Lisiah, țipă! Cheamă în ajutor! Au detectoare ultra-sensibile, reglate pe frecvența omenească...

Acum, vacarmul centrului rulant părea foarte aproape, așa că începu să dea din brațe, vociferând cuvinte fără șir. Peste câteva minute, umbra cubului o acoperi, enormă. Lisiah îi strânse mâna, în semn de complicitate, și desenă rapid în nisip cifra-cheie a contului magnetic, după care o șterse cu o mișcare bruscă a palmei. Zarurile erau aruncate. Lona văzu o navetă desprinzându-se din masa oxidată a antenei mobile, pentru a porni în direcția lor.

— Vor fi aici în cinci minute, murmură ea, cu gâtlejul dintr-o dată uscat.

Lisiah dădu din cap. Da, în cinci minute. Cu atât mai bine, sau mai rău...

Capitolul VII

Lisiah mângâie cu vârfurile degetelor umflătura violetă a cicatricii ce-i înstela coapsa. Cusute grosolan, buzele plăgii coborau în zig-zag de la șold până la genunchi, sub forma unei crăpături sângerii de un estetism îndoielnic. Doctorița făcu un gest vag cu mâna, înlăturând obiecția neformulată a pacientului. Era o femeie slabă, de vreo cincizeci de ani, cu coc. Stetoscopul îi atârna peste oasele pieptului, oscilând de la vârful unui sân la celălalt, atunci când se apleca.

— Cicatricea va dispărea în opt zile, anunță ea căutându-și țigările, v-am implantat un regenerator. E o tehnică nouă, costisitoare, dar infailibilă. Țesuturile vă erau necrozate de la bazin până la gleznă, în mod normal erați bun de amputat. Cu regeneratorul, celulele vi se vor reconstitui progresiv. Proliferarea accelerată va înlocui cărnurile distruse, mușchii, nervii. Mâine, veți fi deja capabil să vă deplasați, cu ajutorul unui baston. Nu mai rămâne decât o singură problemă: să vă extrageți unitatea de regenerare la data recomandată, neapărat! Dacă depășiți termenul, piciorul vi se va dezvolta, va crește. Veți începe să șchiopătați. Piciorul dumneavoastră își va depăși perechea cu trei centimetri, cu opt, zece... Pe scurt, piciorul vi se va alungi la nesfârșit, ca o creangă care crește. Când genunchiul dumneavoastră drept va ajunge la nivelul gleznei stângi, veți deveni un fenomen de bâlci! Debarasați-vă de acceleratorul celular peste douăsprezece zile, e limita ultimă. După aceea, nu mai răspund de nimic. În ajunul scadenței, o să vă apară un tatuaj în formă de cruce pe dosul mâinii. Este singurul semnal cu care vă pot dota...

— Se întâmplă de multe ori ca pacienții să uite? se neliniște Lisiah.

Femeia elimină un nor de fum albastru...

— Cu cei din categoria dumneavoastră, e mai bine să fim prudenți. Se găsește mereu câte unul care rămâne în pană în deșert, cu o zi înainte de extracție. Sunt găsiți peste zece zile,

cu un braț sau un picior lung de zece metri, și mai au obraz să se plângă!

— Okay! răspunse el, împăciuitor. N-am să uit...

Căută cu vârful degetului umflătura generatorului, pe fața interioară a coapsei. Un cilindru cât o țigaretă, poate puțin mai mare. Când înălță capul, doctorița îi întorsese spatele. Lisiah se ridică imediat în cot și pianotă cifra-cheie a contului bancar pe consola instalată la căpătâiul patului. Numerele se desena în mijlocul ecranului, anunțând o sumă ridicol de mică. Înjură. Operația îi secătuisese toate economiile, lăsându-l aproape pe loc lefter. Nici nu mai putea fi vorba de a cumpăra un camion nou...

Timp de peste un minut, își consumă saliva cu obscenități diverse. Fără bani, situația avea să devină rapid disperată. Lipsit de vehicul, urma să se pomenească degradat la rangul de autostopist, obligat să cerșească o îmbarcare. Mai rău: avea să devină prizonier al centrului rulant! Se zisese cu părăsirea cubului, pentru a se evapora în deșert; trebuia s-o ascundă pe Lona, să evite curiozitatea altor cerșetori... Cât timp aveau să reziste? Tânăra femeie urma să sfârșească inevitabil prin a comite o gafă, cel puțin dacă tensiunea nervoasă permanentă nu-i răpunea nervii, făcând-o să se trădeze. În acel caz, pielea lor nu mai făcea nici o para chioară. Urmau să fie hăituiți prin tot centrul, cu puștile în mâini, în concertul de urlete ale câinilor înnebuniți de urmărire. Strânse din dinți, dintr-o dată inundat de sudoare. Pentru moment, Lona se ascundea într-o cameră a hotelului robotizat de la etajul cinci al antenei de aprovizionare.

Nu mai ieșise din celulă de aproape cinci zile, hrănindu-se cu mâncare din platourile servite de distribuitorul automat, evitând orice contact, orice întâlnire. Lisiah aruncă din nou o privire spre contul bancar. Derizoriu! N-aveau să se poată ascunde la nesfârșit în fundul unui hotel. De îndată ce i se epuiza creditul, roboții însărcinați cu poliția locuințelor închiriate urmau să-i expulzeze, aruncându-i în stradă. Atunci,

nu le mai rămânea decât să se alăture comunităților de autostopiști ce sălășluiau în apropierea sasurilor de plecare, dormind pe dalele caroiate ale parkingurilor, pândind o îmbarcare, un favor din partea conductorilor. Bărbații încercau să-și afirme cunoștințele de mecanică, talentele de căutători. Femeile, anatomia... Era o cloacă fără nume, pe care serviciul de ordine o tolera în măsura în care se rărea mâna de lucru. Domneau mizeria și legea celui mai puternic, făcând din prostituție și violență reguli generale. Fetele aparțineau toate câte unui susținător sau clan în contul căruia își vindeau farmecele hăituitorilor solitari, în intervalul unei campanii de vânatoare. Lisiah se întrebă câte zile ar fi reușit Lona să rămână incognito, într-o asemenea hazna. Cu un oftat de descurajare, se prăbuși la loc pe pernă. Poate ar fi fost mai bine să-i amputeze piciorul? Contemplă tavanul aproape un sfert de oră, după care reveni la consolă și apăsă câteva taste. Pe ecran defilă lista vehiculelor, cu ofertele de vânzare. Acestea din urmă, puțin numeroase, proveneau cel mai adesea de la vânzătorii ghinionisti, dornici să-și schimbe meseria. Odată ce-și vindeau camionul, se retrăgeau și debarcau la proxima escală, peste un an, doi, în afară de cazul că-și găseau de lucru la bordul centrului rulant, ceea ce rămânea destul de dificil, roboții monopolizând cele mai diverse profesii. Dacă nu aveai cunoștințe specializate și deosebit de vandabile, erai sortit șomajului celui mai definitiv.

Lisiah stinse consola. Prețurile enunțate sfidau bunul simț. Furtul unui vehicul ținea de domeniul fanteziei, toți proprietarii fiind fișați electronic. Pentru a părăsi sasul de plecare, șoferul titular trebuia să-și aplice palma pe un analizator digital. Altfel, panoul de ieșire nu pivota. Nu, nu exista nici o scăpare. Strânse din fălci, gândindu-se la reacțiile Lonei, căreia îi spusese că achiziționarea unui nou mijloc de locomotie n-avea să prezinte nici o dificultate.

Când închise ochii, ușa glisă, făcându-i loc unui bărbat înalt. Hoogleborn Ventura. *Sergentul*. Lisiah își simți instantaneu

palmele umezindu-se.

— Deci, n-ai prins-o, constată grăsanul, lăsându-se să cadă la picioarele patului. Nici tu...

Lisiah făcu o mutră. În piept, inima i se lovea de coaste într-un ritm din ce în ce mai nebunesc.

— Ți-ai mai pierdut și camionul, observă sergentul, o să te coste scump expediția asta. Ce-ți face piciorul?

Ridică din umeri. Ochișorii iscoditori ai lui Hoogleborn îi scrutau chipul.

— Ai rănit-o? Întrebă coordonatorul general. Ai rănit-o, asta e, și a avut timp să reacționeze. Te credeam trăgător mai bun. Probabil că operația ți-a supt toate lovelele, ai să te trezești pe jantă. Dacă vrei, încerc să-ți aranjez o îmbarcare, dar nu trebuie să te-arăți exigent, ți-ai pierdut toate cărțile bune. Nici măcar pușcă nu mai ai!

Făcu o pauză, înghiți în sec și reveni la atac:

— Ai atins-o nasol? Ar putea să supraviețuiască răniile? Zi, pentru Dumnezeu!

Se ambala. Vinișoarele albastre de pe tâmpile îi palpitau spasmodic.

— Era într-un hal fără de hal, se hazardă Lisiah, slăbită, la capătul puterilor. Cred că de-atunci și până acum a și murit. Sângera mult, dar n-am mai reușit să mă țin după ea...

— O fată te-a adus aici, din câte-am auzit, îl întrerupse brusc sergentul. Credeam că nu-ți plac stopistele?

Lisiah se rugă ca nădușeala să nu-nceapă să-i șiroiască pe frunte.

— Am adunat-o din deșert. O lăsase baltă un șofer. Un sadic, îi era frică de el.

Hoogleborn râse sardonice:

— Nici nu mă mir. Sper că va ști să-ți fie recunoscătoare. Poate o să facă trotuarul ca să te repună pe linia de plutire?!...

Tăcu, strâmbându-se. Ochii îi străluceau de furie reținută.

— Nu mi-ai adus-o pe Coama roșie, micuțule, mormăi el. Mă

dezamăgești. Mă dezamăgești mult. Mă întreb chiar dacă nu cumva îmi vinzi gogoși. N-ai încercat de câteva ori s-o prinzi vie? Dacă încercând asta ai încurcat-o, regret că nu ți-ai lăsat boașele pe-acolo. Parol!

Se lăasă un moment de tăcere, greu de amenințări, după care uriașul se ridică făcând să trosnească somiera. Înainte de a ieși pe ușă, se mai întoarse o dată...

— Nu mi-ar plăcea să aflu că m-ai dus cu zăhărelul, făcu el pe un ton înghețat, deloc nu mi-ar plăcea. Încheiaserăm un acord, aveam cuvântul tău. Coama roșie moartă, în schimbul premiului complet, am zis. Poate că dacă o interoghez pe fata aia care te-a salvat, o să aflu adevărul. Nu?

Se răsucise pe călcâie. Lisiah cunoscuse un minut de panică intensă. Fabulația Lonei n-ar fi rezistat niciodată verificărilor pe ordinator. Toți pasagerii centrelor rulante figurau într-un fișier informatic centralizat. Vânători, stopiști... Toți. Lui Hoogleborn nu i-ar fi fost deloc greu să descopere că numele fals sub care se prezentase Lona nu exista. Și dacă, din nenorocire, observa părul roșcat al tinerei femei...

Lisiah se repezi la consolă. Programă codul de apel al hotelului. Primi imediat legătura cu camera Lonei. Observă că stătea în afara unghiului vizual al obiectivului, prudentă, fără să-i apară pe ecran decât brațul și umărul.

— Eu sunt, șopti el, pleacă imediat. Golește-mi contul la primul distribuitor de monedă. Ne vedem pe bulevardul central.

Întrerupse comunicarea, întrebându-se dacă Hoogleborn avea cunoștință despre mesaj. Clătină din cap, agasat. Sergentul încă nu pusese să-l spioneze. Își scoase bluzonul din dulap și-l îmbrăcă. Fusese destul de prudent pentru a comanda diverse haine de la distribuitorul general și se putu echipa fără probleme. Pe spătarul unui scaun stătea rezemat un baston; îl luă și ieși pe culoar, șchiopătând. Piciorul nu-l mai durea, în patruzeci și opt de ore, cel mult, nici nu mai avea nevoie de cârjă. Măcar atâta lucru câștigase. Nimeni nu-i

dădu atenție. Intră în primul ascensor sosit, fără ca vreo infirmieră să-i fi pronunțat numele. Ce-avea să facă, odată ajuns la parter? Ce putea face cu Lona? Ce...

Alungă întrebările care-l asaltau și ieși din cabină de cum şuierară ușile. Vacarmul bâlciului îi dădu o secundă ameteți, așa că trebui să se sprijine în baston, închizând ochii. O mână îl apucă de braț.

— Te simți rău?

Era Lona, cu boneta trasă până pe sprâncene.

— Am părul tot roșu, spuse ea, remarcându-i privirea, am încercat să-l vopsesc, dar produsele nu se prind...

Lisiah o puse la curent cu evoluția situației, fără să-i ascundă în nici un fel gravitatea problemelor. În jurul lor se îmbulzea mulțimea, compactă, călcând în picioare confetti murdărite. Deodată, Lisiah avu impresia că era urmărit; întoarse capul, scrutând cât mai discret posibil cohorta de petrecăreți. Nu-i trebui decât o secundă pentru ca privirea să i se fixeze asupra unei fete blonde, cocoțată în vârful unui manej. Purta un costum de chelneriță, constând dintr-o minijupă cu franjuri, cizme albe și o vestă de cowboy ce-i dezvăluia sânii goi, prea grei. June! Un nod neplăcut îi crispă stomacul. Era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească.

— E mai bine să ne despărțim, îi șopti el Lonei, urcă la băile publice, sunt deschise toată noaptea. Închiriază pentru patru ore un salon. Voi încerca să găesc o ascunzătoare. Dă-mi jumătate din bani.

Lona îi strecură în mână un sul de bancnote și plecă fără să mai privească înapoi.

— Ia te iută! se auzi vocea batjocoritoare a lui June în spatele lui. Ne-am găsit o nouă amică? Credeam că nu-ți plac stopistele.

— E cea care m-a adus, aruncă Lisiah pe un ton voit nepăsător, am avut un accident.

— Știu, trânti blonda, mestecându-și eternul chewing-gum, s-a comentat cam peste tot. Deci, acum ai rămas fără,

Mănuși-albe?

Îi accentuase numele cu ironie. Lisiah nu reacționează. June își azvârli buclele pe spate, cu o mișcare a cefei perfect exersată. În deschizătura vestei, sânii i se ciocniră. Zâmbi, întinzându-și buzele machiate lucios într-o expresie pe care o credea fermecătoare.

— Haide, chicoti ea, te tachinez doar! S-a terminat cu fleacurile, nu mai suntem supărați. Dacă nu știi unde să te duci, pot să-ți împrumut maghernița mea...

— Nu mai ești cu stopiștii?

June ridică din umeri:

— Nu, mă săturasem să tot fac trotuarul prin parkinguri. M-am angajat la atracții, nu-i chiar o grămadă de bani, da-s independentă.

Făcu o pauză, apoi adăugă, făcându-i cu ochiul...

— Poate reușesc să-ți găsesc de lucru, cine știe? La atracții, se caută oricând lume, tipi duri. Te-ar inspira? Nu prea poți să faci pe dificilul, în situația ta!

Lisiah încuviință, cu sufletul plin de furie, dar June îi putea fi utilă. După anii petrecuți în drojdiile centrului rulant, cunoștea toate locurile ascunse, toate angrenajele.

— Ei, insistă ea, în legătură cu ascunzătoarea, ești de acord? Eu stau plecată toată noaptea, te poți duce chiar acum.

Acceptă. Fata îi indică rapid drumul spre unitatea de locuit și-i întinse buzele.

— Haide! gânguri ea, cu un surâs în colțul gurii. Sunt convinsă că fac o investiție bună. Un băiat ca tine nu rămâne mult timp la fund. Să nu mă uiți, când vei fi din nou pe creasta valului, asta-i tot ce-ți cer!

O jumătate de oră mai târziu, Lisiah împingea ușa celei locuibile. Era o cameră minusculă, lipsită de hublou și aflată chiar deasupra sălii mașinilor. Trepidațiile surde ale motoarelor agitau mobilele și obiectele cu același tremur convulsiv, făcând paharele să tresalte, creioanele să se rostogolească, furculițele să cânte. Așezându-se pe patul

adâncit, avu impresia că-și alesese domiciliul în interiorul unui aparat gigantic de vibro-masaj. Spasmele ce se nășteau sub tălpile lui, urcându-i în lungul picioarelor, se risipeau în burtă. Un început de erecție îi întinse pe neașteptate pânza pantalonilor. Înjură. Preferă să se culce pe spate, sperând ca în același timp să scape de vibrațiile infernale, dar își dădu seama prea repede de absurditatea tentativei. Monstruosul masaj îl urmărea indiferent ce poziție ar fi adoptat. Îi trecură prin minte cuvintele lui June: *La atracții, se caută oricând lume*. Încleștă pumnii, simpla idee de a se alătura acelei trupe de menestreli nevolnici aducându-i în gură un gust de fiere. Cunoștea de mult timp slaba paradă: bășinosul venusian ale cărui gaze intestinale se distingeau prin virtuțile lor halucinogene. Prestidigitatorul-anatomist, care făcea să dispară părul, membrele și sânii femeilor din asistență, te presăra cu negi la o mișcare a baghetei magice și te gratifica cu o cocoașă între omoplați. Hoțul de buzunare marțian, devenit maestru în arta de a subtiliza un deget sau o ureche fără ca victima să-și dea seama măcar. Fabricanții de amintiri pornografice care, cu ajutorul unei fotografii format de identitate, îți furnizau în cinci minute un film video ce te prezenta copulându-te în pozițiile cele mai scabroase cu vedeta favorită de cinema. Specialiștii horoscopului intravenos, tatuajele meteorologice ale căror personaje își schimbau culoarea pe măsura variațiilor atmosferice. Și atâția alții, o legiune demnă de milă, cu grimase uzate, efectuându-și figurile ca niște păpuși mecanice prost unse. Lisiah se închipui un moment comper¹² al magicianului, amuzând publicul prin prezentarea neașteptată a unui ombilic apărut brusc în mijlocul frunții. Nu, n-ar fi putut s-o facă niciodată!

Până la urmă adormi, uitând de Lona, Hoogleborn și centrul rulant. Cu puțin înaintea zorilor, îl trezi o ejaculare brutală, generată de vibrațiile neîncetate ale patului. Înfuriat pe sine însuși, avu exact atâta timp cât să-și schițeze o scurtă toaletă

¹² Prezentator al unui spectacol de estradă, de varietăți etc.

Înainte de a năvăli June. Avea părul în dezordine, era cam beată, iar machiajul tocmai terminase să i se șteargă. Se lansă imediat într-un lung monolog bețivănesc, evocând epoca în care își vindea trupul la întâmplare prin centrele miniere. O muncă ușoară, da, dar detesta viața în zonele industriale. Și clientela! Marinari, țăranoi, reprezentanți ai comerțului intergalactic, care încercau mereu să-ți bage pe gât câte un flecușteț ca să nu plătească... Astfel moștenise, întâlnire după întâlnire, un tub de somnifere venusiene care-i permitea să doarmă încontinuu în timp ce lucra, grație unei substanțe care disocia conștiința de funcțiile motorii, o serie de creme, care modificau înfățișarea sânilor după voie, o perucă schimbându-și automat culoarea și coafura în fiecare zi, un...

Lisiah o părăsi în mijlocul enumerării. Piciorul nu-l mai deranja. Porni în direcția mării promenade. Bulevardul interior era gol, interminabilă mochetă gri pe care roboții măturători o parcurgeau bâzâind, aspirând chiștoace și hârtii slinoase. După douăzeci de metri, o descoperi pe Lona, ghemuită pe o bancă.

La apropierea lui, fata săltă capul, își smulse boneta și schiță un surâs jalnic.

Văzu că se răsesese complet în cap, presărându-și scalpul cu o infinitate de răni mărunte.

— E un păcat, murmură ea cu voce slabă când Lisiah se așează alături, o uzurpare. Mă ridic la un rang care nu-mi aparține, dar aveam oare încotro?

— Cum ți-ai petrecut noaptea? o întrebă el imediat, cu gâtul strâns de abcesul conștiinței încărcate.

Lona făcu unul dintre gesturile acelea vagi care-i deveniseră familiare.

— Fără mari probleme. Am plecat din baia publică, după ce-mi dădusem părul jos. Cum tu nu veneai, am mers pe bulevardul median, cu speranța de a mă pierde în mulțime. Acolo, un vânător m-a luat drept prostituată și mi-a cerut să

urc cu el. M-am gândit că era o protecție bună. Am avut trei clienți în timpul nopții...

Lisiah simți că-l cuprinde o stranie senzație de greață.

— Și... și nu te jenează?

Tânăra își reprimă un surâs ironic:

— Știi bine că suntem complet impermeabilă la jocurile voastre... „amoroase”. N-a fost nici mai penibil, nici mai neplăcut decât un examen medical amănunțit. Cred că voi continua, cât timp cauți tu o soluție ca să ieșim de-aici. Voi schimba cât mai frecvent sectorul. Și tu? Ai un adăpost?

Lisiah îi vorbea despre June, despre parcul de atracții. Cuvintele sunau fals în gura lui, glasul îi derapa pe un ton prea ridicat, psalmodiind un monolog care părea scos dintr-o piesă proastă de teatru. „De ce, pentru Dumnezeu?” se întrebă. „N-are decât s-o facă pe curva, dacă-i convine! Ce treabă am eu?”

În momentul despărțirii, Lona insistă să împartă cu el mărunțișul adunat din hoteluri rău famate, prin camere de „trecere”. Refuză posomorât și se răsuci în loc pe cât de repede îi permitea piciorul regenerat. Hoinări o bună parte din dimineață, răvășit de sentimente obscure și contradictorii. Lona își găsisese o acoperire excelentă. Cea mai bună pe care ar fi putut-o spera. În afara parkingurilor, femeile plăcerilor scăpau de tirania peștilor. Toate fetele care măsurau bulevardul interior erau „independente”, Lona neavând deci a se teme că putea fi amendată de cutare sau cutare organizație care reglementa comerțul cu simțurile. Proxenetismul nu avea drept de jurisdicție în inima centrului rulant, iar influența sa se stinge la limitele ultimei căi de garare. Luni de zile, un an poate, puteau să treacă până observa cineva că tânăra femeie nu figura pe nici unul dintre fișierele prostituției legale. În tot acel timp, avea să zburde vioaie de la un hotel la altul, agățată mereu de brațul altui vânător, dormind și mâncând în deplină imunitate. Parazit anonim trăind în umbra „clienților”, fantomă din carne și oase

căreia nici un registru nu-i reținea numele... Da, era o soluție bună.

Lisiah ridică din umeri și reveni la cabina locuibilă a fostei sale coechipiere. June nu dormea. Așezată turcește în mijlocul patului, tocmai își termina de lăcuit unghiile. Trepidațiile podelei îi agitau grotesc sânii, parcurgând masa molatică a coapselor cu frisoane grotești. Îl primi făcându-i complice cu ochiul.

— Am fost s-o vedem pe mica noastră amică? chicoti ea dând din degete. Eu m-am spetit pentru pâinea ta. L-am chemat pe Hannafosse Guthbrandt, malacul care conduce bâlciul. Are ceva pentru tine. Ceva care-o să-ți aducă un pliculeț gras. O atracție care aduce mulțimea în masă, dar îi alungă mâncând pământul pe „artiști”...

Lisiah se trânti pe cușetă, cu un nod în stomac.

— Ce?

June îl măsură cu o privire înghețată și, o secundă, ura o aureolă cu haloul ei livid.

— Ai auzit vorbindu-se de poker-schizofren?

Articulase cuvintele cu curiozitate, rostogolindu-le pe limbă ca pe niște trufandale rare. Lisiah nu se mai mișca, luptând contra greutateii de plumb ce-i apăsa omoplații, amenințând să-l turtească.

— Credeam că e interzis...? se bâlbâi el, cu glas inexpressiv.

June surâse mios:

— Prin alte părți, da, dar aici oamenii sunt mai liberali. E o șansă pentru tine!

Îi venea s-o pălmuiască. Jocurile schizofrenice fuseseră declarate prohibite pe toată planeta, de peste cinci ani, rata mortalității printre participanți devenind prea ridicată. Niciodată nu se apropiase Lisiah de o capcană mai abominabilă. Jucătorului i se făcea o injecție destinată să-i provoace o perfectă dedublare a personalității. Barierele mentale săreau din loc, conștiința limpede nu se mai putea opune dezlănțuirii de forțe negre venite din adâncurile Eu-lui.

Astfel, se asista la ecloziunea unei formidabile tornade, strivind fără discernământ fobii, dorințe perverse, pulsuni sinucigașe, voință de auto-distrugere. Răul se întindea, șerpuind prin meandrele creierului, prelingere, băltoacă, ocean, luând totul în trecere. Tăiat în două, sfâșiat, jucătorul devenea propriul său adversar, cel mai feroce dușman. Eu și Supra-Eu se încheștau într-un impact dintre cele mai dureroase, fiecare căutând să-l domine pe celălalt, ciocnire ce lăsa întotdeauna leziuni iremediabile. O rețea frontală de electrozi capta imaginile emise de encefal, transformând impulsurile electrice în puncte luminoase. Televizoarele dispuse în mijlocul publicului îi permiteau astfel acestuia să urmărească visurile candidatului, ca pe orice film de aventuri. Lisiah asistase odată la o asemenea reprezentație și i se întorsese stomacul pe dos când jucătorul – un omuleț torturat de probleme sexuale insurmontabile – începuse să-și sfărâme cu lovituri de ciocan propriul sex, pe care halucinațiile îl făceau să-l perceapă sub forma unui scorpion cu coada ridicată. Cea mai mare parte a candidaților sucombau în timpul probei, iar alții ieșeau nebuni sau mutilați. Și atunci, cecul pe care li-l achita animatorul nu le mai servea decât ca să-și plătească internarea sau sistemul de proteze fără de care cu greu se mai puteau descurca de-atunci înainte. Dacă accepta, Lisiah știa încă de pe-acum ce-avea să se întâmple: urma să fie închis într-o cușcă de sticlă, conținând un scaun și o masă. Pe aceasta din urmă stătea o nemaivăzută panoplie de cuțite, brice, instrumente chirurgicale. Toate, pentru ca eventualele sale pulsuni¹³ mutilatoare să nu fie frânate de nici o problemă tehnică. Se mai găseau otravă, flacoane de acid... și mai ce?

Foarte rapid, drogul avea să-l cufunde într-o stare de somnambulism vecin cu transa. Înceta să-și mai perceapă limitele propriului trup, carnea i se îngreuna, anesteziată, spiritul începea să-i plutească, liber, neancorat... Și atunci...

¹³ Element dinamic al activității psihice inconștiente.

Atunci, tot ceea ce-i refulase conștiința sa de ani de zile se răspândea la suprafață ca mîlul unui eleșteu răscolit. Complexele, obsesiile, spaimile, fascinațiile. Toate, ca tot atâtea bule de gaz puturos, îi invadau creierul, bășici nesănătoase, pungi de fiere, primejdioase varice mentale străpunse brusc de acul drogului. Șuvoi opac, ruptură de anevrism... N-ar fi rezistat. Și duelul începea, dedublându-l. Opunînd un om alb înzestrat cu un braț negru, unui negru flancat de un braț alb. Da, negativ și pozitiv, aveau să se găsească față în față, rivali de neconceput, precum pionii unui curios eșichier al spiritului. Imaginile începeau să se înlănțuiască într-un ritm din ce în ce mai precipitat: mai întîi o partidă de skanderberg, mîna albă și mîna neagră înnodate într-o aceeași torsiune. Apoi, pielea i se cadrila, transformându-i toată suprafața corpului în tablă de dame unde unghiile i se plantau una câte una, pioni deveniți vîrfuri de săgeată. Degetele, desprinse de palma originară, o parcurgeau în diagonală, sărind din căsuță în căsuță, schițînd atacuri și replieri. Pătrat alb, pătrat negru. Arătătorul lua mijlociul, inelarul dădea șah mat degetului mare, cel... Galopau peste el ca tot atâtea cuie, crăpându-i pielea, perforându-i mușchii... Clepsidre pline cu cuarț alb sau negru măsurau durata partidei, marcau punctele. Eu îl insulta pe Eu, îl provoca scuipându-i în față cuvinte sfidătoare: „Am să-l omor pe negrul din tine! Am să te purific, să-ți redau integritatea dintîi!” Noaptea se scurgea asupra-i ca smoala, întinzându-i-se pe tors, cufundându-i în întuneric jumătatea superioară a trupului. Atunci, pentru a aduce înapoi lumina, pentru a face ziua să-i răsară pe umeri, își dădea foc părului. Își transforma craniul într-un efemer soare de flăcări sfârșitoare. Mîna grefată se preschimba în tarantulă, caracatiță, fără a mai înceta, înainte de a o face chisăliță. Doar dacă nu cumva, dornică să-și regăsească independența, nu apuca un cuțit, începînd să secționeze la înălțimea umărului brațul care o purta...

Nu, n-ar fi avut nici o șansă să iasă nevătămat dintr-un duel schizofrenic. Urma să piară, victimă a vechilor lui fantasmae prost resorbite, în vreme ce June - așezată în rândul întâi - se cocoșa de râs, urmărindu-i jalnicele salturi mortale pe ecranul albăstrui al televizorului. Nici un moment nu încetase să-l urască, iar acum avea dovada. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine s-o culce pe pat și s-o strângă de gât până-i sfârâma laringele, înainte de a căuta să-i facă și mai mult rău, dar se stăpâni.

— Am să mă gândesc, murmură el, închizând ochii. Am să mă gândesc...

Înainte de toate, trebuia să câștige timp. Dar, de-acum încolo, nu-și mai făcea nici o iluzie: lațul se strângea.

În zilele care au urmat, de fiecare dată când voia să scoată nasul afară, nu se mai putea dezbăra de insuportabila impresie că era supravegheat. Pe Lona n-o mai întâlnea decât în supermarketuri. Acolo, aplecați asupra galantarului cu produse congelate, schimbau câteva fraze rapide, după care se despărteau, fără o privire. Această sărmană stratagemă n-a întârziat să se compromită. Într-o dimineață, în timp ce tânăra femeie strecura pe furiș câteva bancnote în mâna lui Lisiah, un fulger alb îi țintui locului. Peste o secundă, se văzură încercuiți de o patrulă de roboți-milițieni, cu tetanizările pregătite... Pe caroseria blindată a celui mai mare dintre androizi începu să clipească un beculeț roșu, și un glas lipsit de orice undă omenească pârâi din difuzorul frontal:

— Vă faceți vinovat de infracțiune, fiind surprins în flagrant delict de proxenetism. Articolul 23 din codul de moravuri interioare. Nu sunt tolerate decât prostituatele independente, orice tentativă de „protecție” este asimilată unui racket¹⁴. Vă rugăm să ne urmați...

Lisiah era prea surprins pentru a reacționa, și se lăsă dus, cu Lona pe urme, spre unul dintre ascensoarele rezervate

¹⁴ Asociație de bandiți care storc bani prin violență.

serviciilor poliției. După ce parcurseră meandrele unui culoar metalic pustiu, trupa îi abandonă la intrarea unui birou căptușit cu console de ordinator.

— Avansați, scrâșni glasul lui Hoogleborn, intrați, sunt nespus de încântat să vă văd!

Lisiah simți transpirația revărsându-i-se de pe sprâncene, șiroind în josul tâmpelor. Făcu un pas înainte, urmat prompt de tânăra femeie. În spatele lor, ușa blindată se închise cu un sâsâit.

De la pupitrul său constelat cu diode electroluminiscente, sergentul îi privi răutăcios.

— Ei, micuțule, atacă el imediat, mă obligi să mă joc de-a v-ați ascunselea? La vârsta mea, șmecheriile astea nu mă mai amuză. Trebuia să te gândești. Ai avut motive să te dai la fund, căci lui Hoogleborn nu-i place să fie tras pe sfoară, știi bine, nu-i așa? Și tare m-ai mai păcălit, acum sunt sigur, fuga ta o dovedește. Niciodată n-ai avut intenția s-o aduci pe Coama Lungă! Nu mă contrazice, o știu. Un vânător a găsit epava camionului tău în apropierea taberei Ghan-Taar. Voi ai s-o vinzi felcerilor, și-ncă s-o vinzi vie! Pungașule! Când îmi promiseseseși! Dar ți-a scăpat, șmechere, ți-a dat papucii și iată-te, înapoi la punctul de plecare. Am să-ți fac viața grea, micuțule, destul am turbat din cauza ta, poți să mă crezi! June te-a dat în gât. M-a prevenit că încerc ai să-ți vinzi stopista pe bulevardul interior, și asta-i infracțiune majoră, băiete! Du-te de-o fă pe peștele, dacă vrei, DA-N PARKINGURI! M-auzi? În parkinguri, cu epavele centrului, cu derbedeii, cu micii caizi¹⁵ specialiști ai curvăsăraului... Acolo va fi locul tău, de-acum încolo. Îți țâțâie curu', hai? Te-ntrebi cât timp vei fi capabil să rezști, fără armă și fără ajutor? Nu mult, crede-mă! Vor veni să-ți taie gâtul-n somn, ca să-ți salte păpușica. Nu ești de-ai lor, nu faci parte din forță!

Trebui să se întrerupă, cu răsuflarea tăiată. În chip curios, Lisiah simțea că i se luase de pe suflet o greutate enormă:

¹⁵ Persoană tiranică într-un anturaj; șef de bandă criminală.

coordonatorul general continua să nu cunoască adevărata identitate a Lonei, ceea ce reprezenta un atu major al jocului pe care-l ținea în mână. Mai bine să se găsească exilat în jungla parkingurilor, decât prins sub focul dezintegrator al unui pluton de execuție... Sergentul revenea deja la atac:

— Cunoști drojdiile, nu? Cerșetorii de la calorifere, drogații de la rezervoarele cu carburant care trag pe nas vapori de benzină cât e ziua de lungă, până-și ard plămânii. Și, pentru mica ta prietenă, ritmul obligatoriu de cincizeci de „pase” pe zi, în patru labe, prin băltoacele de ulei de la vidanță. Intoxicarea progresivă cu gaze de eșapament, surzenia totală datorată vacarmului motoarelor. Zi! Te-ai gândit? O să suferi, „Mănuși-albe”, rău ai să mai suferi. Numai dacă nu-ți ia apărarea vreo bandă de poponari, să te înroleze în rândurile lor.

Izbucni într-un râs tunător. Lisiah aruncă o privire scurtă spre Lona. Rămăsese nepăsătoare, retrasă, cu acel aer disprețuitor pe care îl adopta de fiecare dată când încerca să se abțină într-o situație neplăcută. Hoogleborn se opri în sfârșit din sughițat. Coborând sprâncenele, cu o grimasă de răutate, se întoarse spre femeie:

— Tu, parcă te doare-n cot! explodează el. Mai lasă aerele astea de ducese! Pe mine n-ai să mă impresionezi, duduie Cu-curu-n-sus! Auzi? Răspunde! De unde te-a adunat jigodia asta? Cât ai câștigat de când ești aici? Nu-ncerca să minți, oricum o să ți se confişte totul. Vă debarcăm în zona parkingurilor cu rații pentru două zile, nimic mai mult. După aia, vă descurcați cu talentele voastre. Căruia sindicat de stopiști îi aparții? Nici unuia, fără-ndoială!

Respira cu gâfâieli mari. Pe tâmpile îi palpitau venele dilatate.

— Dacă nu te-arăți cooperantă, am să-ți implantez un contor vaginal cu afişaj pubian, ca la curvele industriale! o amenință el. Așa, chiar dacă scapi de-acolo, dacă ajungi să părăsești zona, niciodată n-ai să-ți mai poți ascunde trecutul!

Lona rămase ca de gheață, cu privirea goală de orice sentiment. Numai mișcările extraordinar de încetinite ale nărilor îi mai indicau apartenența la lumea celor vii. Sergentul bătu cu pumnul în consola luminoasă, iscând pe ecran o explozie de paraziți scânteietori.

— Cine ești? Numele tău. Repede! Amicul tău zice că te-a cules din deșert. Bizar, nu? Ce făceai pe-acolo? Trafic, bineînțeles! Oglinzi sau pietre de ecou. O să te coste scump, ia seama! Poate chiar ai să regreti parkingul!

Restul se petrecu foarte repede. În culmea furiei, Hoogleborn ridică brațul, prăvălindu-și enorma mână într-o lovitură formidabilă care plesni ca un bici. Lisiah văzu palma înroșind obrazul Lonei, cu inelul întors spre interior, despicând pielea pe o lungime de câțiva centimetri. Înainte de a fi putut să intervină, tânăra femeie scoase un țipăt strident de durere. Imediat, ca un ecou, o detonație surdă vibră prin aer. Era o deflagrație înăbușită, cum ar produce o petardă explodând într-o pernă. În aceeași secundă, cămașa sergentului se crăpă din INTERIOR, un torent de sânge țâșnind pe orizontală. Lisiah se ridică, răsturnându-și scaunul. Hoogleborn se prăbușise cu spatele peste pupitrul terminalului, având o gaură enormă în mijlocul sânelui stâng. Căldura degajată de explozie arsesse materialul de jur împrejurul rănii, desenând pe nylon o uriașă aureolă neagră. Lisiah reacționează cu extremă repeziciune, apucând un bluzon de pânză agățat pe spătarul unui fotoliu și astupând rana, pentru a bloca hemoragia care amenința să inunde covorul. Lona îl privi cum acționa, aiurită, mai țeapănă decât o statuie.

— Dar... Dar ce s-a întâmplat? reuși ea în sfârșit să articuleze.

— O așchie de nitrolynă, explică scurt tânărul, de ani de zile avea în inimă o așchie de nitrolynă...

Rămaseră nemișcați câteva secunde, privind-se în ochi.

— Ce putem face? îndrăzni într-un târziu Lona.

— Să-l ascundem. Toată lumea îi cunoștea infirmitatea, dacă

e descoperit, vor înțelege imediat că în centrul rulant s-a infiltrat un „Prădător”.

— Dar, obiectă ea, ar fi trebuit să sară totul în aer!

— Bineînțeles că nu! se enervă Lisiah. Materialele din care e construit centrul nu conțin nici un atom de nitrolină, provin de pe Pământ. La fel ca și camioanele. De-asta sunt prețioase ca niște bijuterii. Acum, când legăturile cu planeta mamă au încetat, fiecare bucată de metal terestru costă o avere. Haide, vino...

Răsturnă cadavrul, smulgând lanțul petrecut la gâtul lui Hoogleborn. Se balansau de el două chei, fiecare permițând să se descuie consolele de programare. Sistemul nu era cu nimic diferit de cele folosite în armată. Lisiah acționează încuietorile, deblocând tastele claviaturii.

— De-aici se transmite totul, comentă el față de Lona, un ordin bătut pe consola asta se execută în următoarele zece minute. Putem să trimitem roboții la ocupațiile lor obișnuite și să luăm o navetă de legătură...

— Dar există, desigur, un cod...?

— Nu, Hoogleborn nu avea memoria cifrelor. Cele două chei îi ajungeau. Cine i le-ar fi putut smulge cu forța?

Lisiah se instalează, pianotând stângaci cu un singur deget. Pe ecran se aprinseră semnale luminoase. Aparatul nu avu nevoie nici de cinci minute, pentru a înghiți comenzile, într-un sfârșit puternic de străluciri multicolore; în sfârșit, din perete țâșni o placă de sticlă iradiată, ca o felie de pâine dintr-un prăjitor...

— Mâna, ordonă Lisiah, pune-o cu palma, bine lipită. E un releveu de amprente palmare, singurul permis de liberă trecere folosit pe-aici.

Făcu la fel, după care încuie pupitrul și luă cheile.

— Dacă reușim să facem cadavrul să dispară, o să piardă timpul la nesfârșit încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat...

Îl înfășurară pe sergent în covorul dispus la intrarea biroului. Fu o muncă extrem de dificilă și, pe tot timpul operațiunii,

avură impresia că manevrau o statuie de bronz. În fine, Lisiah reuși să lege macabrul colet cu ajutorul unui mosor cu fir de cupru descoperit într-un dulap plin cu materiale electronice. Acționa cu febrilitate, încercând să nu gândească, alungând cuvintele care-i urcau lent spre conștiință, inundându-i creierul cu o frică de gheață: „omor, asasinat... ÎN AFARA LEGII...” înțelegea perfect că atinsese punctul fără de întoarcere. În secunda când sergentul își dăduse sufletul, cu pieptul sfârtecat, el, „Mănuși-albe”, devenise un renegat. Un trădător. Nici nu mai putea fi vorba să revină în urmă! De-acum încolo, aveau să-l vâneze ca pe un Prădător oarecare, ca... Se scutură, eliberă ușa și aruncă o privire rapidă pe culoar. Roboții dispăruseră.

— Trebuie să găsim o gură de evacuare, șopti el, un tub pentru deșeuri. Tocătorii vor recicla cadavrul sub formă de biftecuri sau jigouri¹⁶, iar Hoogleborn va sfârși în felii congelate, prin galantarul cine știe cărui magazin...

Lona izbucni într-un râs nervos. Ideea de a-l regăsi pe Hoogleborn sub aspectul unul „delicios biftec aromat cu ceapă”, trebuia să mărturisească, era de un comic irezistibil. Se stăpâni și apucă pachetul, trăgând din toate puterile de care era capabilă. Trebui să parcurgă culoarul de la un capăt la celălalt, înainte de a descoperi gura unui tobogan de descărcare. Lisiah basculă panoul, eliberând o înfiorătoare miasmă de gunoaie în descompunere, și împinse cadavrul cu lovituri regulate. În sfârșit, sergentul dispăru prin gaură, coborând pe tobogan într-o suită de șocuri surde.

— Gata, conchise Lona, am terminat...

Lisiah nu se mai mișca, privind fix, halucinat, și trebui să-l zgâlțâie de umăr pentru a-l smulge din stupoare.

— Acoperișul, se rezumă el să îngaime, naveta e pe acoperiș... Ascensorul...

Îl luă de mână și-l trase spre cabină. În momentul când apăsă pe butonul ultimului etaj, se aprinse un semnal

¹⁶ Friptură preparată din pulpă de berbec.

luminos, afișând mențiunea: „Accesul la acest nivel nu le este permis decât persoanelor dotate cu autorizație electronică. Vă rugăm să procedați în consecință.”

O nouă placă de sticlă iradiată ieși din perete, iar Lona se conformă, lipindu-și degetele pe suprafața scannerului. Luă apoi mâna lui Lisiah de încheietură și o ghidă spre aparat. Tânărul părea în stare de șoc, nu mai reacționa decât cu moleșeală și privirea îi era, curios, împăienjenită.

Mai întâlnește trei baraje de același gen, înainte de a debarca pe acoperiș. Când ieșiră în sfârșit deasupra cubului rulant, vântul deșertului îi plesni cu violență. Navetele erau acolo, asemănătoare unor mici elicoptere, fiecare sub paza câte unui robot. Androidul nu le cedă locul decât după ce le prelevă amprente palmare. Lona se lăsă să cadă pe fotoliul din carlingă.

— Știi s-o conduci? Întrebă ea, cam neliniștită.

Lisiah încuviință cu un semn al capului și se așeză la comenzi. Își regăsise sângele rece, gesturile sale revenind la siguranța cam mecanică dinainte, iar privirea la acuitatea obișnuită.

— E simplu, observă el, ajunge să programăm numele orașului. De restul se ocupă pilotul automat.

Rămaseră o secundă nemișcați, privind-se în ochi, cu ciudata impresie de a se găsi așezați pe acoperișul unei clădiri în mers, după care vraja se rupse și Lisiah apăsă câteva butoane ale tabloului de bord.

Carlinga se încuie, cu o serie de pocnete seci și, aproape imediat, elicopterul luă înălțime, depășind turnul de fier ruginit care se ridica în mijlocul dunelor de nisip albastru, vehiculul titanic, cu aspectul unui zgârie-nori ambulant.

— Și acum? strigă Lona, pentru a acoperi zgomotul elicelor.

Lisiah ridică din umeri. Acum, se aflau în voia hazardului.

Capitolul VIII

Lona asculta cântecul eolienei de deasupra garajului. În fața atelierului de reparații, furtunurile pompelor mari și roșii, surmontate de sigla unei oarecare firme petroliere, atârnavu molatice în praf. Trecu un copil, apăsând stângaci pe pedalele unei triciclete îndoite. Ocoli Studebaker-ul, imitând sunetul unui claxon, și dispăru în direcția *drugstore*-ului, tăind calea unei femei grase încărcate de pachete, care dădu drumul unui torent de invective. Satul se numea *Laughing Valley*. Lisiah bătea nervos cu degetele în volan, așteptând ca mecanicul să termine de făcut plinul. Furaseră mașina din parcareal unui bal popular, cu trei zile în urmă, iar tânărul se temea ca numărul de înmatriculare să nu le fi fost comunicat șerifilor din orașele învecinate, dar mersul pe jos sau autostopul ar fi prezentat pericole și mai mari. Abandonaseră naveta în adâncitura unui luminiș, la șase sute de kilometri mai spre nord, cu speranța ca nici un excursionist să n-o descopere mai devreme de o săptămână, însă nu se amăgeau cu iluzii, mai devreme sau mai târziu micile afișe galbene ale avizelor de căutare aveau să înflorească pe fațadele primăriilor și pe debitele de băuturi.

— Când dispariția lui Hoogleborn se va da publicității, explicase Lisiah, June o să facă legătura între denunțul ei, absența noastră și inexplicabila evaporare a sergentului... Sticleților n-o să le trebuiască prea mult timp ca să tragă concluziile care se impun!

Lona suporta mai bine încercările. Ani de zile trăise urmărită, iar situația actuală nu era deloc o noutate pentru ea. La primul sat întâlnit în cale, Lisiah cumpăraseră o rochie scurtă de pânză galbenă, un fular lung și o pereche de espadrile. De-atunci, ea se deplasa în acest echipament de orășeancă în vilegiatură, cu eșarfa legată ca un turban pe țeasta pleșuvă, atentă ca, atunci când puneă picior peste picior, să nu-și dezvăluie pubisul lipsit de lenjerie. Pentru moment, încă se

mai hrăneau cu tablete prelevate din stocul de supraviețuire al elicopterului, dar rezervele li se împruținau repede. Curând, aveau să fie constrânși să îngurgiteze o alimentație tradițională, constituită din fructe și legume almohane, căci orașele – scăpate de mult de amenințarea Prădătorilor – nu mai ezitau să consume roadele pământului, chiar dacă acestea rămâneau veșnic pline de nitrolynă. Fără nici un sălbatic prin apropiere, nitrolyna era la fel de inofensivă ca sucul de struguri, toată lumea o știa! Iar sălbaticii se aflau acum undeva departe, foarte departe, în nord, unde exterminarea lor tocmai se sfârșea, spre marele bine al omenirii, nefiind deci nici un motiv pentru a continua să rumege infectele tablete alimentare furnizate de armată.

Lisiah vedea cu neliniște apropiindu-se momentul când Lona și el trebuiau să se hotărască a înghiți, îmbucătură după îmbucătură, mâncărurile-capcană din snack-baruri și restaurante. Puteau supraviețui unei explozii a solului, dar nu și aceleia a propriilor intestine!

Viitorul apărea în culori din cele mai sumbre, cu lumea ca un vast câmp de mine căruia Lona risca în orice moment să-i devină detonatorul. Singură și goală în mijlocul deșertului, era mai în siguranță decât aici, unde cel mai mic incident ar fi declanșat o catastrofa înfiorătoare. Era suficient un ghionț primit în înghesuială, o ușă sau un sertar prinzându-i degetele, o piatră aruncată de un copil neîndemânatic, o cădere pe scări... și câte și mai câte.

Atâtea accidente neînsemnate, ținând de realitatea cotidiană, care pentru tânăra femeie luau aspectul unei partide de ruletă rusească. Nu putea folosi un ac și o pereche de șosete, un cuțit și un cartof, fără a-și asuma imediat aceleași riscuri ca un artificier ocupat să dezamorseze o bombă cu mecanismul înfricoșător de complex. Dar, ajungea o înțepătură, o tăietură, o julitură, pentru ca să zboare casa în bucăți, imobilele să se dărâme, trotuarele să sară în aer. Nu putea trăi decât ascunsă într-o cameră tapițată cu saltele și

perne, în afara oricărei posibile agresiuni. Terorizată la simplul gând de a-și înghiți porția zilnică de alimente minate, avea să devină curând anorexică, murind de inaniție... Lisiah strângea din dinți, observând degradarea profilului delicat al femeii. Ea surâdea, contemplând spectacolul orașului, amuzându-se de jocurile copiilor, de veșmintele localnicilor. Un porțelan, devenise la fel de fragilă ca un bibelou de porțelan. Și totuși, printr-un infernal paradox, rămânea o mașinărie de ucis. Era moartea. Lisiah se înfiora. Ajutând-o să intre în oraș, comisese un act criminal, impunându-le anumitor oameni riscul unei morți violente... De ce? De ce n-o ducea într-un loc pustiu, în mijlocul unei câmpii, al unei păduri, unde s-o doboare cu un glonț în ceafă? Ar fi murit unul lângă altul, în aceeași jerbă de foc născută dintr-o ultimă durere. Cuplu blestemat, imposibil, monstruos. Aveau să se înapoieze în neant, ea, bomba umană, și el, nebunul bicolor...

Mecanicul se apropie, adulmecând un bacșiș. Lisiah îi aruncă o monedă și demară. Ce viitor putea să spere? Aveau să fugă drept înainte, din oraș în oraș. Schimbând mașina la fiecare două sute de kilometri, trăind din furturi, ascunzându-se pentru a dormi, tresărind la cel mai mic zgomot. Apoi, banii aveau să li se termine și trebuiau să ia hotărârea de a ataca o stație service, a sparge o băcănie. Derizoriu.

Automobilul fugea pe drum, despicând norii de praf cu botul său supraîncărcat de cromuri. Apăru un panou, ca fulgerul, estompat de viteza goanei:

„AȚI IEȘIT DIN LAUGHIN' VALLEY. LA REVEDERE!”

Câte pancarte asemănătoare aveau să vadă defilând, înainte ca un baraj de poliție să-i mitralieze la contura drumului?

De ambele părți ale șoselei, viile își întindeau aliniamentele de araci și ciorchini cărnași. Strugurii mănoși debordau de frunze, grele, negre, hipertrofiate. Aroma dulce plutea peste vale, îmbătătoare ca aburii alcoolului. Deasupra, coastele

erau acoperite cu o verdeață plesnind de vitalitate, pădurile se unduiau în ocoluri strânse, iar mai departe, muntele...

Lisiah își crispă mâinile pe volan. În mașină INTRASE O VIESPE! Minusculul punct galben înspăimântat, bâzâia cu furie de la un geam la altul. LONA RIDICĂ MÂNA PENTRU A SE APĂRA... Lisiah frână, inundat de o sudoare înghețată, imaginându-și acul sfredelind o gaură în carnea tinerei femei, inoculându-i veninul cu efect atât de dureros...

Când deschise portiera, insecta scăpase deja. Rămase un lung răstimp agățat de capotă, cu picioarele tremurându-i și respirația sacadată. Lona îl privea fix, interzisă. Înțelese că nu știa nimic despre viespi. Nici o secundă nu știuse prin ce pericol trecuseră. Se așeză frânt, dintr-o dată golit de toată energia. Când Lona deschise gura, îi făcu semn să tacă și să închidă geamul. Fata nu protestă.

Incidentul era semnificativ. Adevărat simbol al infernului care-i aștepta. De-acum încolo, o simplă insectă se putea dezvălui la fel de ucigașă ca o rafală de automat. Trebuia să se teamă de orice, de poliție ca și de viespi! Ridicol, se îndreptau spre un apocalips ridicol. În același timp, cântărind din privire ciorchinii enormi ce jalonau panta, nu se putu împiedica să se gândească la ceea ce fusese gata să se producă, iar stomacul îi fu crispat de greața terorii.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât vedea viitorul contractându-se abia la dimensiunile câtorva zile. Nici în ruptul capului nu puteau să supraviețuiască...

— Ce-a fost? Întrebă Lona după un sfert de oră, cu ochii ficși asupra drumului și fălcile încleștate.

— Un animal importat de pământeni, unul dintre foarte puținele care s-au aclimatizat fără probleme. Va trebui să te temi și de zgârieturile pisicilor, de mușcăturile câinilor, de...

— Taci! Țipase.

N-au mai schimbat nici o vorbă, până seara.

„Voi lucra într-o fermă”, se gândea Lisiah, „într-un colț destul de retras, la țară. Voi construi o cabană în munți. Cine să vină

după noi?”

Își stăpâni un râs sarcastic în fața acestui tablou idilic. Amourile rupestre dintre doi monștri! Era pe cale să-și piardă capul. N-o iubea pe Lona și nici Lona nu-l iubea. Numai conștiința permanentă a anormalității lor îi ținea uniți. Complici. Se recunoscuseră dintr-o ochire, gemeni scandaloși rătăciți într-o lume care nu era a lor. Asta era tot, nici un sentiment, nici afecțiune, nimic. Nimic decât satisfacția de a nu se mai simți singuri.

În noaptea aceea, mașina a rămas în pană pe un drum de țară. În lipsa unei roți de rezervă, au fost nevoiți să-și îndese proviziile într-un sac de hârtie și să se afunde în pădure, după ce împinseseră vehiculul într-o carieră abandonată.

Au rătăcit două zile printre copaci, aflându-se la un pas de catastrofa când Lona a fost cât pe aci să calce peste un cuib de bondari. Dormeau lipiți unul de altul, spate în spate, ca două animale la pândă, pentru a sfârși ieșind din desișuri la abia o sută de metri de un motel ale cărui căsuțe stăteau împrăștiate pe malul unui lac. Cu o imprudență sinucigașă, au pornit spre recepție și au închiriat o cabană. Era o faptă absurdă, dacă nu chiar puerilă, dar care le exprima perfect starea de spirit a momentului: o mare lehamite, amestecată cu dezgust. Angoasa și febrilitatea cedaseră treptat locul unui soi de astenie morbidă, de detașare plictisită. Practic nici nu-și mai vorbeau, comunicând prin gesturi sau prin mimică. Lona se instalează într-un șezlong de plajă din pânză decolorată, cu fața spre lac. În ce-l privea pe Lisiah, el începuse să șchiopăteze. Fenomenul nu-l surprindea deloc, tatuajul semnal apărându-i pe dosul mâinii cu trei zile în urmă. Rosătura tenace a cernelii urticante îi devorase încheietura o noapte întreagă, tăindu-i din scurt orice început de ațipeală, iar dimineața – când se grăbise să-și smulgă mănuașă mânăjită de pământ – putuse vedea crucea întinsă pe pielea umflată de inflamație. Trecuseră de-atunci peste optzeci de ore. Piciorul supra-regenerat își începuse procesul de creștere,

alungindu-se imperceptibil. Deja, când făcea eforturi să stea drept, îi era ușor să constate că rămânea cu călcâiul stâng la cel puțin doi centimetri deasupra solului. „Curând ai să poți organiza un circ!” îi declarase el Lonei, însoțindu-și deșelarea cu gesturi grotești. Tânăra, însă, nu-i răspunsese.

Timpul trecea fără ca ei să-și schițeze nici cea mai mică strategie, nici un plan cât de vag. De la răsăritul soarelui, se instalau în șezlonguri și ronțăiau tabletele nutritive, cu privirea spre lac. Nimic altceva.

Lona urmărea din ochi creasta muntelui apropiat. Zăpada o fascina. Prin ceața ce învăluia piscul, ghicea albeața ireală, învelișul pufos. Uneori, reușea să se smulgă din fotoliul scârțâitor și mergea până la lac, cu pași târșiți. Rămânea acolo, în apa ce-i tăia gleznela de rece ce era, vântul ce sufla printre culmi lipindu-i de trup rochia galbenă subțire.

De când fugiseră din centrul mobil de aprovizionare, Lona pierduse noțiunea timpului. O mare lene se instalase în ea, urmând amuzamentului din primele zile. Acum, pământeni și orașele lor îi păreau mai plicticoși decât deșertul. Ar fi vrut să adoarmă, să-și piardă cunoștința, să se ghemuiască în căușul fotoliului de plajă ca într-o matrice cu pânza albită de intemperii. Imagini macabre îi populau visele, vehiculând evidente imbolduri sinucigașe. În câteva rânduri deja, profitând de somnul lui Lisiah, mersese până la a-și unge mâinile cu dulceața de la micul dejun, întinzându-și palmele cleioase la soare în speranța de a atrage câteva dintre acele insecte zumzăitoare care-l înspăimântau atâta pe însoțitorul ei. Cu ochii închiși, așteptase, ținând degetele depărtate, pândind momentul când acul insectei înfuriate avea să i se împlânte în carne. Dar viespile nu veniseră, lăsând-o descumpănită și ridicolă, mânjită astfel cu marmeladă portocalie. Altă dată, se plimbase pe mal în direcția debarcaderului, unde obișnuiau copii să vină pentru a face pietrele să ricoșeze pe suprafața apei, propulsându-le cu ajutorul prăștiilor sau cu elasticele întinse pe crăcane de

lemn. După ce-i observase aproape un sfert de oră, dintr-odată îi insultase, năpădindu-i cu injurii înjositoare, cu singurul scop de a le provoca furia. Apoi, se răsucise pe călcâie, prezentându-le spatele drept țintă, cu dinții strânși. Așteptând cu un amestec de nerăbdare și groază ca o bucată de silex să i se înfigă între omoplați, s-o străpungă cu o durere acută pe care nu și-ar fi putut-o reprima. Dar nici unul dintre puștani nu avusese curaj să treacă la fapte, iar Lona revenise spre bungalow, disperat de umilită. Știa că unii dintre condiscipolii ei, sătui de fuga neîntreruptă prin deșert, organizau uneori mari bancheturi la adăpostul oazelor. Se ghiftuiau cu fructe până-i apuca greața, își umflau burta cu incredibile cantități de mango, smochine și banane. În zori, candidații la sinucidere îngenuncheau distanțați, în poziția clasică a harakiri-ului, aprindeau o țigară, trăgeau câteva fumuri din ea și-și striveau pe ombilic jarul incandescent. Arsura îi pulveriza imediat, metamorfozându-le trupurile într-o ceață însângerată ale cărei volute sfârșeau întotdeauna prin a colora nisipul în roșu...

Avea să ajungă și ea acolo? Ar fi vrut să n-o creadă, și totuși, această goană fără scop o epuiza. O clipă, se gândise că odată ajunși dincolo de raza de acțiune a urmăritorilor viața avea să redevină posibilă, dar acum își dădea seama că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Exista întotdeauna cineva care să-i ia urma, s-o denunțe... s-o doboare.

Lisiah nu-i mai era de nici un ajutor. Regenerarea piciorului drept îl transforma cu fiecare zi tot mai mult într-un fenomen de bâlci. Membrul în plină creștere își depășea omologul cu câte zece centimetri pe zi, și de-acum nu mai putea merge decât cu genunchiul îndoit.

— Trebuie să te duci la un medic! îi declarase ea din nou, cu o oră mai devreme. La un veterinar, orice! Numai să ți se scoată unitatea de regenerare înainte de a-ți ieși piciorul pe fereastră!

Lisiah nu râsese.

— E imposibil. Asta-i o treabă de super-laborator, medicentru sau clinică cibernetică, nu pentru un doctoraș de țară! Șmecheriile astea conțin o incredibilă doză de energie. Ajunge o trăsătură de bisturiu stângace, un electrod secționat, pentru a elibera brusc douăzeci-treizeci de mii de volți! M-aș pârli pe masa de operație ca un nefericit stropit cu benzină, și doctorul odată cu mine! Nu, în afara filierei normale nu există nici o speranță. De altfel, nici nu cred că vreun chirurg nespecializat și-ar asuma un asemenea risc. Cât despre a ne prezenta la un medi-centru, nici să nu mai vorbim. Copoi ne așteaptă deja...

Își lăsase capul să cadă la loc pe pernă, cu o expresie sinistră și cearșaful tras până sub bărbie.

— Nu trebuie să mai întârziem mult pe-aici, mormăi el în momentul când Lona ieșea, paznicul începe să ne privească pieziș: eu mereu în pat, tu cu rochia ta murdară. Du-te și spune-i să pregătească nota de plată pentru mâine dimineață, asta o să-l liniștească, iar la noapte fugim...

Lona porni spre pădure, cu intenția de a tăia o cârje. Nu-i trebui mult timp pentru a găsi ceea ce căuta: o creangă solidă, bifurcată la capăt, pe care Lisiah și-o putea propti fără dificultate la subsuoară. Cu ajutorul pumnalului luat din trusa de supraviețuire a navei, curăți bastonul de frunze, îl coji și reveni la cabană. Își depuse opera sub verandă; ștergându-și pe rochie mâinile unsuroase de sevă. Era un timp frumos, iar cerul și lacul aveau aceeași culoare. Nori de porțelan își înspumau frișca bătută la orizont. O luă în direcția recepției, fredonând. În fundul gheretei sale cu geamuri, bătrânul parcurgea coloanele mărunte ale unui ziar de pronosticuri, privind printr-o lupă mare cu mâner de corn. Nici nu ridică privirea la apariția ei, dar poate că o fi fost puțin cam surd? Lona se rezemă de comptoar¹⁷, lăsându-și ochii să hoinărească de-a lungul șirurilor de chei numerotate. Pereții erau tapetați cu afișe, reclame naive laudând frumusețea

¹⁷ Masă lungă și măsură folosită de negustori; tejghea, tarabă, scrin.

cutărei sau cutărei regiuni. Fotografii retușate unde pădurile de un verde intens, cerul albastru azuriu, cvasi-electric, frizau limitele halucinației. Deodată, ochii i se opriră pe un dreptunghi de hârtie glasata, format 50 x 50, al cărui text o făcu să strângă pumnii...

Desenat cu un penel naiv, un autocar roșu și mare traversa în diagonală foaia, urcând pe panta unui curcubeu cu rădăcina din stânga printre hornuri de uzine, iar cea din dreapta într-un peisaj idilic, cu munți și flori. O inscripție cu litere agresive domina acest simbol infantil:

*„Plecați în LINIE DREAPTĂ spre agrement!
Urmați PANTA DULCE a destinderii!
Călătoriți cu «Navi-vacanța»...”*

Linia dreaptă... Panta dulce! De câte ori auzise aceste cuvinte, pe vremea când încă mai făcea parte din comunitate? De câte ori le pronunțase maestrul Zâ în fața ei? Linia dreaptă, panta dulce, cele două principii ale păcii care trebuia să guverneze spiritul în orice moment... Surpriza aproape o făcu să-și piardă controlul de sine.

— Da? întrebă peltic paznicul, luându-i în sfârșit la cunoștință prezența.

Lona se reculese.

— Sunteți amabil să pregătiți nota pentru mâine la ora zece? șopti ea, cu voce schimbată.

— Plecați? Domnu' 'mneavoastră o duce mai bine? N-arăta prea bine mai deunăzi, din ce-am văzut. E infirm?

Confirmă distrată din cap, și arătă spre afiș:

— Ce-i asta?

Bătrânul ridică din umeri.

— O șmecherie turistică mai mult! Ne năpădesc. „Navi-vacanța”? Habar n-am! O companie mică, negreșit.

— Aveți o hârtie și un creion?

Bătrânul se conformă ursuz, cotrobăind printr-un sertar, de

unde scoase până la urmă un pix ros în dinți și un bloc-notes cu foile smulse. Lona mângăli rapid coordonatele agenției: „Wondertown. Wolf’s Jump Street, 14 th. Telefon: 04-AA. 3.7.”

Părăsi recepția, într-un soi de ceață mentală din cele mai confuze. Un mesaj? Un semnal? Nu putea fi vorba de altceva. Altfel, cum să se explice o asemenea coincidență? De altfel, caligrafia particulară a cuvintelor codificate excludea orice rol al hazardului. Se așază pe o bancă, simțindu-și genunchii înmuiți. Așadar, almohanii sfârșiseră prin a constitui un grup de rezistență, un nucleu clandestin implantat chiar în sânul unui oraș pământean! Afizele serveau drept ghid pentru rarii supraviețuitori ai vânătorii. Diseminate prin toată țara, le indicau fugarilor calea salvării... Odată trecut primul moment de stupefacție, spiritul ei calculat își reluă supremația. Trebuia să fure o nouă mașină. Cea a paznicului avea să le rezolve problema, iar în materie de provizii...

Lisiah se supuse planului ei – de altfel, avea încotro? În câteva zile, piciorul hipertrofiat avea să-i interzică să se mai arate în public. Urma să treacă de la stadiu de șchiop la acela de fenomen.

— Maestrul Zâ te va putea ajuta cu siguranță, îi făgădui ea, pentru a-l convinge definitiv, e singura ta șansă. M-ai salvat, i-ai renegat pe vânători, nu va putea decât să-ți fie recunoscător!

Tânărul își spuse că-și făcea o opinie cam prea exaltată despre toată situația. „Asocierea” lor rezulta strict dintr-o înlănțuire de împrejurări ieșite din comun, în care soarta se complăcuse să joace unrol delicios de ironic. Asta era tot. În rest, nu-și făcea nici o iluzie de tergiversare. Spre ora unu noaptea, Lona se prezentă la recepție, unde îl trezi pe paznic prefăcându-se teribil de alarmată.

— Repede! gâfâi ea. Soțul meu a făcut o sincopă, a căzut din pat și nu reușesc să-l întorc. E prea greu.

Când bătrânul trecu pragul cabanei cufundate în întuneric, Lisiah îl doborî dintr-o lovitură în ceafă. Apoi, Lona îl legă cât

putu de bine, îi puse un căluș și-i goli buzunarele de toate cheile care se găseau. Cu ajutorul diferitelor seturi, goliră de rezerve bucătăria și garajul, îngrămădind de-a valma conserve, scule, bidoane cu benzină, canistre de apă gazoasă, în portbagajul break-ului parcat. Casa de marcat le oferi un pumn de bancnote.

— Trebuie să lăsăm un mesaj, insistă Lisiah, instalându-se la volan, să spunem că bătrânul e legat în camera noastră, altfel ar putea trece zile întregi până să fie găsit...

Lona ezită un moment, apoi porni înapoi spre recepție, unde se prefăcu a scrie câteva cuvinte pe comptoar. Când îl legase pe bătrân, îi observase foarte clar unghiul anormal al cefei. Lisiah îi fracturase vertebrele cervicale. Totuși, nu ținea ca tovarășul ei să afle, în ultimele zile fiind prea des gata să clacheze; acum, când se apropia de țel, dorea să evite orice criză de conștiință care le-ar fi întârziat înaintarea. Demarară, lăsând în urma lor motelul cu firma sa care anunța intermitent, cu litere de neon roșu: *La Moș Sam*.

În zori, s-au oprit la o groapă de gunoi publică, au luat plăcile de înmatriculare de pe carcasa unui camion vechi și au făcut schimbul. Vicleșugul era rudimentar, dar îi putea ajuta să câștige timp. În aceeași seară, au ajuns la periferia orașului Wondertown.

Spre deosebire de aglomerările pe care le putuseră traversa până atunci, Wondertown era un adevărat oraș. Dacă avuseseră cea mai mică îndoială în acest sens, zona industrială prin care au fost nevoiți să umble în zig-zag o oră încheiata le-o va fi risipit imediat. În două rânduri, Lona a tresărit, arătându-i câte un afiș cu „Navi-vacanța”. Autocarul mare și roșu pornind în escaladarea curcubeului se etala pe fațade și, în fața unei asemenea inocențe și candori, greu s-ar fi putut distinge în acel spot publicitar comic vehiculul vreunui mesaj secret. Pe măsură ce se apropia momentul contactului, Lisiah se simțea cuprins de teamă. Cum aveau să reacționeze almohanii? Nu cumva Lona își făcea iluzii asupra nobleței lor

sufletești? „Ne vor ucide”, rumega el sumbru, „pe mine, pentru că sunt vânător; pe ea, fiindcă m-a ajutat!”

Adresa aflată de Lona se afla pe o străduță minusculă, șerpuiind printre două fațade leproase ca un pârau în fundul unui canion. Fură primiți de un dublu gard de pubele, tronând de o parte și de alta a drumului. Fermentarea deșeurilor menajere împutea toată strâmtoarea, grea, apăsătoare.

Veritabilă ceață microbiană, devenită palpabilă cu ajutorul aburilor ce scăpau din subsolul unei spălătorii. La numărul 14, o pancartă coșcovită anunța:

*„Navi-vacanța” – Călătorii în grup, excursii. Sediul
transporturilor colective.*

Dedesubt, o vitrină prăfuită și întunecoasă părea să se deschidă spre adâncurile tulburi ale unui acvariu prost întreținut. Câteva afișe scorțoase stăteau agățate ici și colo, lăudând splendoarea unor excursii definite vag.

— E mai bine să intru singură, observă tânăra.

Era încordată, neliniștită. Făcu un efort să zâmbească, îl strânse pe Lisiah de încheietura mâinii și deschise portiera.

— În orice caz, altă soluție nu e, mai murmură ea, ca și cum ar fi căutat să se convingă singură.

Afară, era cald și umed. O zăpușeală de seră, alimentată de gâfâielile șuierătoare ale presei de călcat. Când trecu prin dreptul gurii de evacuare, un nor de vapori i se strecură sub rochie, umezindu-i coapsele cu aburi fierbinți. Traversă strada și puse mâna pe mânerul de la ușa agenției. Chiar mijind ochii, în interior nu se distingeau nimic. Intră. Pe jos se îngrămădeau cataloage și prospecte învechite. O mașină de scris vetustă ruginea în liniște, cocoțată pe un birou, ca pe un pedestal. Soneria de la ușă lansă două acorduri pițigăiate, apoi tăcu. După câteva secunde, din fundul prăvăliei se auzi zgomot de pași. Apăru un bărbat, gătit într-un impecabil costum *trois-pieces*, cu un lanț de ceas desuet legat larg între

buzunarul vestei și o butonieră. Lona tresări. În ciuda părului lins cu grijă, a cravatei de un gri discret și a ochelarilor cu rame de baga, îl recunoscuse de la prima vedere...

— NATH!

Omul se opri un moment, surâse și-i întinse mâinile:

— Ai scăpat, murmură el cu un glas calm din care răzbătea emoția, nici nu știi cât mă bucur! Dumnezeuule, după atâția ani... Vino.

Retrase mânerul ușii, rezemă de geam o pancartă cu inscripția „închis” și o conduse în camera din fund. Acolo, o cuprinse în brațe, strângând-o cu putere.

— Cum ai reușit? întrebă el, împingând-o spre un fotoliu ros. Povestește-mi!

— Mai întâi, trebuie să-ți spun că nu sunt singură, atacă Lona, afară mă așteaptă un om, un pământean. Fără el, n-aș fi acum aici. I-a renegat pe ai lui, m-a salvat de vânători, s-a compromis pentru mine. Va trebui să-l ajutăm...

Chipul lui Nath se crispă imperceptibil...

— Mai întâi, povestește!

Vorbi aproape o oră, insistând de fiecare dată asupra rolului lui Lisiah. Nath asculta, nepătruns. Când Lona termină, îi confirmă că agenția servea într-adevăr drept centru clandestin de regrupare.

— Am fabricat bani falși, explică el, am trucat informatica bancară, am cumpărat comerțuri fantomă ca acesta, ferme îndepărtate unde îi ascundem pe supraviețuitorii vânătorii. Ai sosit la timp, urma să închid prăvălia. Sunt luni întregi de când n-am mai primit pe nimeni. Cum e situația, sus?

Lona ridică din umeri, desfăcându-și mașinal turbanul...

— Proastă, vânătoarea închide cercul. Hăituitorii simt că „prada” se rarește și în curând vor fi șomeri, așa că fixează prețuri duble, încercând să câștige cât mai mulți bani înainte de a se retrage...

Nath scuipă pe jos, dezgustat.

— Văd că ți-a reușit inițierea, comentă el, privind țeasta rasă

a tinerei, și când te gândești că, la plecarea mea, erai abia o puștoaică... Un ÎNGER!

Ar fi vrut să-l contrazică, să-i dezvăluie că pierderea podoabei capilare nu se datora decât necesităților de camuflaj, dar ceva din tonul vechiului ei coleg de învățătură o puse în gardă.

— Atâta muncă, reluă Nath, cu privirea pierdută, atâtea suferințe, ca să trecem atât de aproape de țel. Din cauza pământenilor, misiunea noastră a eșuat. Nu vom mai distruge almohanii pe solul acesta, trebuie să reluăm cursa. Să începem de la capăt. Dar avem forța! Nici unul dintre noi nu a renunțat la răzbunare. Vom clădi un alt infern! Un al doilea paradis trucat!

Lona simți că pălea. Afirmatiile necugetate ale lui Nath sugerau secrete cumplite, le presimțea.

Tânărul își lărgi nodul cravatei, cu tâmplele lucind sub o peliculă fină de sudoare.

— Mă găsești exaltat, așa-i? o întrebă el pe Lona. Dar dă-ți seama că am brăzdat planeta asta nenorocită în lung și-n lat, și cruciș și curmeziș. Mi-am semănat munții, mi-am plantat pădurile, MI-AM DEPUȘ MINELE, și toate astea, DEGEABA. Pentru ca în cele din urmă capcana să se întoarcă împotriva noastră. Pământenii au fost prea șireți, prea suspicioși. Cât despre almohani, ei ar fi trebuit să marșeze până la capăt! Acum, trebuie să pornim iarăși de la zero...

Lona își încleșta degetele pe brațele fotoliului.

— Despre CE vorbești, Nath? întrebă ea, cu voce de gheață.

Interlocutorul ei tresări. O secundă, în ochi i se citi incredulitatea, furia, apoi exasperarea.

— Părul tău, arată el craniul dezgolit al tinerei femei, n-a fost... Inițierea?

Lona râse:

— Nu, e doar o simplă... „deghizare”. Eram prea cunoscută. Mă numeau, cred, „Coama roșie”... Nu, Nath, nici o inițiere. Cel puțin, nu până azi...

Se lăsă o tăcere stânjenită, prelungă. Nath se agita, stingher. Deodată, se ridică și începu să umble prin încăperea plină de praf, cu mișcări largi ale brațelor.

— Ei, și-apoi, ce contează?! mormăi el. Tot trebuia s-o afli, într-o zi sau alta! Deci, nu te-ai îndoit niciodată? Ai crezut povestea aia cu îngerii... cu paradisul? Dumnezeuule, ce copilării!

— Vorbești despre almohani ca despre niște dușmani moșteniți, dar noi nu suntem almohani?

Nath ridică din umeri. Acum, în ochi îi strălucea o ironie stăpânită.

— Din moment ce ți-ai păstrat prospețimea infantilă, am să-ți spun o poveste frumoasă, șopti el, o poveste pe care numai inițiații și-o povestesc, seara... la veghe. Deschide-ți urechile și încearcă să-ți meriți capul chel, OK?

Capitolul IX

—... La origine, au existat două planete: Ghan și Almoha. Două lumi în criză, dedate unei lupte perpetue, unui război neîncetat. Care au fost cauzele și peripețiile acestor confruntări sângeroase? Astăzi, nimeni nu mai are habar. Indiferent din ce pricină, din conflict în conflict, din escaladă în escaladă, Ghan și Almoha au sfârșit prin a se distruge. Reciproc și total, reducând cele două planete la un nor de asteroizi răzleți. Toți ghanienii au pierit în acest înfiorător holocaust, toți cu excepția a o sută de bărbați și femei – clerici, în majoritate – a căror navă efectua o misiune de supraveghere în constelația Lebedei. Almohanii, a căror tehnologie era mai dezvoltată, și-au putut salva o mare parte din populație. Înghesuind bărbați, femei, copii în calele giganticele nave cosmice, au reușit să decoleze înainte ca rachetele ghaniene să le devasteze solul, străpungând-o pe Almoha dintr-o parte în alta și pulverizând-o ca pe un măr prins într-o salvă de alice...

Cele șaiszeci și șase de nave au început deci să zboare în derivă prin cosmos, ducând în pânțele lor cele cinci sute de familii salvate. Lipsiți de o lume, supraviețuitorii au devenit nomazi, deșrădăcinați, căutând cu disperare un nou pământ de azil... Grație puternicei sale structuri religioase, societatea a trecut proba, ierarhia necunoscând nici un simptom de slăbire. Trebuie să recunoaștem că preoții au știut să canalizeze energiile, întărind în suflete mitul pământului făgăduinței, al unei noi lumi de care fiecare zi a căutării îi apropia tot mai mult.

Patruzeci de îngeri păzitori aveau să deschidă poarta cerului pentru a-i lăsa să intre pe aleșii lui Dumnezeu, proclamau cărțile sfinte, iar cele cinci sute de familii ale poporului sacru urmau să se îndese de-a lungul coloanelor firmamentului, într-o incredibilă piramidă omenească, abandonând navele care le vor fi adus până acolo. Iar serafimii le înmânau cheile

paradisului terestru, cu diluviile sale de fructe, de flori... Asta nu-ți amintește de nimic?

Lona tresări, tocmai recunoscuse descrierea capodoperei de piatră pe care maestrul Zâ se grăbise s-o pulverizeze în fața ei, distrugând, fără pic de remușcare, un an și jumătate de muncă îndârjită.

Vru să spună ceva, dar Nath îi făcu semn autoritar să tacă.

— Almohanii au început să creadă în pământul făgăduinței, în grădina edenului. Profeții lor au făcut totul pentru a-i încuraja pe calea aceasta, știind bine că era singura care ar fi evitat o dezagregare rapidă a cadrelor sociale. Da, trebuiau să aștepte; da, horoscoapele științifice o afirmău clar: undeva, în negreala insondabilă a cerului, îngerii munceau pentru ei. Îngerii construiau paradisul. Un paradis pentru uzul exclusiv al exilaților... Îngerii clădeau munții, sădeau pădurile, umpleau lacurile...

Tânăra femeie se agită pe scaun, dintr-o dată stânjenită. Tonul sardonice folosit de tovarășul ei o tulbura în cea mai mare măsură. Nu fuseseră ei înșiși îngeri? O îndoială cumplită începu să i se insinueze în suflet.

— Atunci, profeții s-au făcut poeți, continuă Nath, descriind cu precizie fiecare loc, zugrăvind un tablou idilic al unei planete despre care știau cu certitudine că nu exista decât în imaginația lor. Dar gloata îi urma, devianții deveneau din ce în ce mai rari, unitatea socială supraviețuia cataclismului. Castele rămăneau stabile, privilegiile necontestate.

În acest timp, la mii de kilometri în urmă, racheta ghaniană se fixase pe urmele armadei, înregistrând toate comunicațiile, toate mesajele. Compilând discursurile radiodifuzate ale preoților almohani. A durat peste treizeci de ani. Când echipa supraviețuitoare a adunat destule amănunte, șeful misiunii a decis cea mai formidabilă expediție punitivă imaginată vreodată. Calculând traiectoria exactă a navelor de salvare, ghanienii au determinat care avea să fie poziția armadei peste cinci ani. Odată stabilit acest punct, au depășit flotila

spațială, care la drept vorbind înainta destul de lent, pentru a-și economisi rezervele de energie, și – propulsându-se cu viteze superluminice – și-au început prospecția în zona viitoareii întâlniri. N-au avut nevoie de mult timp pentru a descoperi ceea ce căutau: o minusculă planetă deșertică, pustie, fără nici o formă de vegetație. O imensă întindere de nisip albastru, presărată cu capitoliile dunelor. O lume anonimă. O lume bună de modelat. Un paradis pe care să-l creeze. Atunci, prinzând clerul almohan în propria lui capcană, S-AU HOTĂRÂT SĂ CONSTRUIASCĂ PARADISUL. Au devenit îngerii din poveste...

Lona lăsă să-i scape un geamăt, dar Nath nu-i acordă nici un răgaz.

— Întreprinderea nu era cu nimic imposibilă pentru ghanieni, stăpânirea geoagronomiei de către ei, semințele pe care laboratorul lor le producea din belșug le-au permis să sculpeze planetoidul conform datelor exacte din textele „sacre”. Totul a fost respectat, până la cel mai mic peisaj, cel mai mic așezământ. Iar globul de nisip albastru a devenit un paradis.

Singura problemă o prezenta componența echipei propriu-zise. Mulți tineri, puțini oameni copecți. Pentru a evita orice contestare, responsabilul suprem a hotărât ca toți să sufere o spălare a creierului, o amnezie provocată, ștergând din memoria novicilor orice amintire despre debarcarea pe noua Almoha. Au uitat războiul, distrugerea lumii lor originare, dorința de răzbunare... Totul. Numai câțiva îngerii au rămas păstrători ai secretului. Șeful lor se numea maestrul Zâ... Cu ajutorul inițiaților, a fabricat pentru almohani un pământ al făgăduinței „pe măsură”, o momeală gigantică. Un cal troian, cum ar zice pământeni. Un cal troian la scară cosmică!

Toți tinerii au fost condiționați, fizic și mental. Au fost învățați să devină „îngerii”. Fără necesități sexuale, fără copii, fără cupluri. Fără atașamente, fără nimic. Nici față de obiecte, nici față de persoane. Amintește-ți încercările ciudate din

tinerețea ta: capodopera distrusă, miile de întrebări care te asaltau...

Oficial, li se preda abnegația, li se spunea că nu existau în calitate de indivizi, că trebuiau să uite complet de ei înșiși pentru a nu se consacra decât altora, și astfel să nu construiască niciodată nimic care să poată favoriza ecloziunea individualismului. N-aveau să se iubească, n-aveau să procreeze, n-aveau să clădească nici un lucru destinat uzului lor personal. Au învățat să disprețuiască durabilul, eternul, să se mulțumească numai cu efemerul; să vadă, în fiecare lucru, distrugerea sa viitoare. Pe scurt, au încetat să mai fie persoane, pentru a se preschimba în pioni. În soldați. Soldații răzbunării! Bineînțeles, nici unul nu o știa, dar pregătirea psihologică pe care o suferiseră îi predispunea spre detașare totală, chiar indiferență. Nedobândind nimic, nu aveau nimic de pierdut, nimic de regretat. Nici o legătură nu intervenea pentru a le submina vocația. O vocație de mașinării ale morții. De samurai, ar spune pământeni. Da, Lona, suntem niște kamikaze. Kamikaze spațiali...

Făcu o pauză, ajuns vizibil cu sufletul la gură. Lona nu-și putea desprinde privirea de chipul rigid al fostului său tovarăș.

— Dar nitrolyna?! bâigui ea deodată. N-a fost un accident!

Nath izbucni în râs:

— Biată mititică! Firește că nu! Am minat de bună voie întreaga planetă cu mijloacele pe care le aveam la dispoziție. Fiecare sămânță, fiecare embrion fusese tratat în sensul ăsta. Am făcut să prolifereze nitrolyna în pietre, în fructe, în sol. Am contaminat cu bună știință Almoha...

— Dar de ce? Almohanii au aceeași putere ca noi?

— Nu, almohanii sunt „normali”, fără alte puteri mentale decât un simplu pământean. Maestrul Zâ a intervenit asupra creierului nostru, modificându-ne frecvențele undelor cerebrale, efectiv „branșându-ne” pe nitrolynă. În paralel, eram învățați să ne dominăm trupul și emoțiile, să respectăm

„linia dreaptă”, „panta dulce”. Simplă tehnică de supraviețuire. Nici nu se pune problema să cădem în propria noastră capcană!

— Dar ce scop au avut toate astea?

— Ce scop? râse sarcastic Nath. Dar e foarte simplu. Să-i contaminăm pe almohani! Manipulările genetice ale maestrului Zâ nu ne permit să ne reproducem decât împreună cu ei. Fără plăcerea copulației, fără durerile facerii. Copiii născuți din asemenea uniuni vor fi cu toții mutați înzestrați cu aceeași putere ca noi. Această facultate, însă, nu se va releva decât la vârsta maturității. Mai mult, pentru specia almohană, suntem CONTAGIOȘI; saliva noastră, sudoarea noastră, sperma noastră – toate vehiculează un bacil care provoacă mutații cerebrale genetice. Înțelegeți? Va fi suficientă o atingere, un sărut, pentru a le comunica „puterea” de a face nitrolyna să explodeze; în câțiva ani, PARADISUL lor se va transforma în infern. Vor deveni PROPRIII LOR CĂLĂI! Și pentru asta vor fi de ajuns doar o mână de ghanieni. Noi le vom livra, intim amestecate, paradisul și infernul în același timp. Pentru a ne strecura în rândurile lor am învățat limba „poporului ales”, moravurile „poporului ales”! Pentru a le infiltra societatea, a le oferi, fără știrea lor, formidabila posibilitate de a se distruge ei înșiși. Nu s-ar fi ferit, suntem atât de asemănători cu ei...

— Dar pământeni ne-au luat-o înainte, observă Lona, și tot planul vostru minunat s-a compromis. Asta e? Majoritatea novicilor (din care făceam și eu parte) nu avuseseră timp să fie inițiați! Nu știau nimic despre proiectele secrete ale lui Zâ. Au crezut în basmul cu îngerii, și era deja prea târziu pentru a le mai dezvălui adevărul. S-a produs schisma, și mulți s-au hotărât să pornească copilărește în calea pământenilor, bulversând total mașinația inițială. Din păcate, de data asta n-au putut trece neobservați, limba poporului ales, obiceiurile poporului ales nu erau aceleași cu ale coloniștilor de pe Pământ. N-am avut încredere în ei. Și s-a ales praful de toate,

Nath, așa e?

Tânărul își crispă dureros chipul.

— Nu vorbi așa, Lona! Dacă ai fi putut trece ultimul prag al inițierii, astăzi mi-ai fi împărtășit convingerile. Dar ai dreptate, da, așa este, pământeni au devansat cu un an sosirea flotei almohane. Au colonizat paradisul, ne-au poluat opera într-un timp nemilos de scurt, au transformat peisajele de vis în zone industriale. Când au trecut pe deasupra capetelor noastre, almohanii n-au mai recunoscut grădina naturală descrisă de profeți. *Și și-au continuat drumul...*

Lona fu zguduită de un râs nervos.

— Degeaba? Ați făcut toate astea degeaba!!!

— Nu! Nu degeaba. Procedul e bun, s-a dovedit. Îi vom ajunge din urmă ȘI O VOM LUA DE LA ÎNCEPUT. În altă parte, undeva, vom construi o a treia Almoha!

Lona se ridică dintr-un salt, răsturnându-și fotoliul.

— Sunteți complet nebuni! Și în scopul ăsta încercați să-i adunați pe supraviețuitorii vânătorii? Nu veți fi decât o mână de oameni...

Nath strânse din fălci, având, pentru prima oară de la începutul discuției, un aer amenințător...

— Nu, te înșeli. Nu o mână. Mult mai mulți. Zâ crede că poate produce mutații copiilor pământeni. Am răpit deja aproape o sută și le-am șters amintirile...

— E monstruos.

— Ba nu, va veni și ziua lui Zâ, iar Ghan va fi răzbunată. Nu te poți împotrivi, tu, o ghaniană!

Rămaseră o secundă față în față, sfidători, după care tensiunea se risipi. În cameră se instalează o liniște grea.

— Maestrul Zâ va decide, aruncă într-un târziu Nath, în orice caz, atâta vreme cât rămâi cu noi, vei fi departe de pământeni.

Lona reveni în magazin. Prin vitrina murdară din față îl zări pe Lisiah, cu mâinile crispate pe volanul break-ului.

— El m-a scos din labelle hăituitorilor, murmură ea, dintr-o

dată epuizată, trebuie să-l ascundem. Îl caută poliția, la fel ca pe mine. Va trebui ca și mașina să dispară, e a unui om pe care a trebuit să-l omorâm...

Mâna lui Nath i se lăsă pe umeri:

— N-ai nici o teamă, se vor ocupa ai noștri. Ești răvășită, odihnește-te, mâine vei vedea mai limpede...

Se îndepărtă de ea, apăsă butonul unui interfon pus pe birou și transmise un ordin.

— Spune-i prietenului tău să vină, se întoarce el spre Lona, veți înnopta aici, apoi vom abandona agenția pentru un alt punct de întâlnire.

Lona oftă. Cursa continua.

Capitolul X

Au așteptat zorile într-o cămăruță de deasupra prăvăliei. Lisiah se culcase pe podea, cu cârja la îndemână și ochii închiși. Lona preferase să se ghemuiască într-un colț al încăperii. Fixa fereastra fără s-o vadă, jucându-se cu tivul rochiei. Când îi povestise totul lui Lisiah, acesta se mulțumise să murmure, dând din cap:

— O planetă falsă, o lume trucată! Iată de ce au refuzat animalele să se aclimatizeze, instinctul lor nu s-a lăsat păcălit!

În zori, Nath a venit să le împartă tablete nutritiv-hidratante și haine noi.

— Plecăm peste o oră, îi anunță, pregătiți-vă.

Evita să-l privească pe Lisiah, jenat de spectacolul piciorului care îl depășea acum pe celălalt cu peste treizeci de centimetri. Laba, care începea și ea să se dezvolte după aceleași proporții, afișa un volum dublu față de cel normal. Lona s-a schimbat fără o vorbă, trăgându-și pe trup o rochie albastră, presărată cu flori mari imprimare. A refuzat chiloții și sutienul, mulțumindu-se să-și așeze pe cap o perucă scurtă și blondă, stilată impecabil.

— Pe dumneata te vom introduce în compartimentul de bagaje, îi spuse Nath lui Lisiah, într-un cufăr foarte încăpător, ești prea vizibil cu cârja asta și... Dacă poliția îți are semnalmentele, nici un moment nu vei trece neobservat.

Fostul vânător nu căută să protesteze. Peste o jumătate de oră, urcau la bordul unui autocar de excursii, pe trei sferturi plin. Stupefiată, Lona își recunoscuse mai mulți condiscipoli dinainte, printre călători. Fără a îndrăzni să schițeze nici un gest de recunoaștere, se așeză pe locul ei, cufundându-se în lectura pliantului publicitar care comenta expediția. Jucându-și rolul până la capăt, Nath se instalează lângă șofer și luă microfonul.

— Promenadă la izvoarele Hawkstream-ului, începu el,

acesta este programul excursiei noastre. După cum știți...

Lona nu-l mai ascultă, revenind la studiul planului. Reieșea că mașina avea să urce în amonte pe malul râului, până la izvor, în inima podișurilor, parcurgând totodată „unul dintre cele mai pitorești peisaje de pe valea Yonxului...”

Maestrul Zâ îi aștepta la destinație, era convinsă. Ce-avea să-i spună? Că refuza să meargă mai departe pe calea răzbunării? Că războiul purtat de ghanieni nu era și al ei? Condiționarea i se erodase odată cu trecerea anilor, cu fugile neîncetate, alertele, pericolele... Nu mai era aceea mașinărie perfectă pe care doriseră preoții s-o construiască, animalul dresat să ucidă pe care-l concepuse Zâ, nu... Nu mai aspira decât la liniște și odihnă. „Ne vor ucide”, își spuse ea deodată, „sau cel puțin ne vor închide... Nu-și pot permite să ne lase liberi, știm prea multe.” Se înfioră. După ce fugise de hăituitori, acum trebuia să fugă și de ai săi?

Încetă să se mai chinuiască și reveni cu atenția spre peisaj. Glasul lui Nath îi cânta în urechi, psalmodiind vesel:

— Vom traversa foburgurile Wondertown-ului, prelungirea lor fiind o mărturie a aspectului înfloritor al orașului. Cel care odinioară nu era decât un biet sat...

Lona adormi, frântă de emoții.

Au mers toată ziua, fără să se oprească decât la distanță de orașe. Lona a remarcat rapid că nu se forma nici un grup și că mulți pasageri purtau peruci. Inițiați, în majoritate. Cadre devotate sistemului, gata să reia vânătoarea de îndată ce li se cerea. Revanșarzi¹⁸ feroci, a căror răbdare rezista tuturor încercărilor. Nu, ea nu era din același aluat. Nu cerea decât să redevină „normală”, să se topească în mulțime și să fie uitată. Maestrul Zâ avea oare puterea să intervină asupra creierului ei, să i-l „debranșeze” în vreun fel, eliberând-o de cumplita legătură care o unea cu nitrolyna, sau operația era ireversibilă? „Am să plec cu Lisiah”, își spunea, „când lupta se

¹⁸ (Persoană) care încearcă să-și ia revanșa, care vrea să se răzbune; (om) caracterizat prin dorința de răzbunare, răzbunător.

va sfârși, au să uite de „Prădători”, nimeni n-o să ne mai suspecteze. Ar fi de ajuns...” Divaga. Maestrul Zâ n-avea să-i facă nici un cadou. Nu era decât o deviantă, un element negativ, nimic mai mult. Poate că aveau s-o „reprogrameze”? Poate urma să sufere din nou condiționarea îngerilor? A capodoperei? Aveau să-i șteargă amintirile, la fel ca în trecut. Avea să uite din nou totul: vânătoarea, pe Lisiah, pe pământeni... Avea să redevină nouă, gata s-o ia DE LA ÎNCEPUT. Și urma deșertul (galben sau verde, de astă dată), viața în cort, predicile despre paradis, îngerii... Nu! N-ar fi fost capabilă niciodată. NICIODATĂ. N-avea să mai plece să însămânțeze planeta, cu trusa de demiurg sub braț, împrăștiind otrava cu mâna plină... Nu!

Își cucerise individualitatea, pe când ceilalți nu erau decât niște pioni. Refuza să o ia de la capăt, să fie mințită, manipulată. Sacrificată. Și nici o propovăduire de-a lui Nath sau Zâ nu putea schimba lucrurile.

Brusc, își dădu seama că ghanienii nu erau cu nimic mai buni decât pământenii. Zâ nu făcuse decât să inventeze un alt soi de hăituială; Zâ forma vânători, iar scopul lor era același: moartea. În jurul ei nu se găseau victime, numai călăi, căutând să-și asigure supremația asupra altor călăi. O execuție a executorilor! Pufni în râs, atrăgându-și privirile dezaprobatoare ale tovarășilor de călătorie.

Spre seară, au ajuns pe podișurile Yonxului. Era o regiune pustie, o nicovală de piatră golașă unde nu creștea nimic. Un vânt înghețat biciuia geamurile autobuzului, zgâlțâind caroseria așa cum valurile mării furtunoase zgâlțâie o lotcă de pescari.

Coborâra din vehicul, strângându-se unii în alții pentru a scăpa de mușcătura frigului. Nath se duse să-l elibereze pe Lisiah, pe care hurducăturile îl reduseseră la starea unei marionete stricate. Lona alergă să-l ajute. Rămaseră nemișcați, unul lângă altul, în noaptea care cobora încet, înghițînd marginile platoului.

— Presupun că e ultimul popas înainte de spațiu? Întrebă ironic fostul vânător.

Lona îi puse degetele pe gură, făcându-l să tacă. Sub conducerea lui Nath, grupul porni la drum, adunându-se în direcția unei falii ce părea naturală.

— Cred că nava lor e acolo, ascunsă sub un strat de grohotișuri artificiale, șopti tânăra la urechea lui Lisiah. Tot timpul a rămas aici, de când au sosit pe planetă. Gata să plece din nou...

Ca pentru a-i da dreptate, Nath scoase din buzunar o cutie de comandă metalică, începând să tasteze cifrul codului de deschidere. Aproape imediat, breșa se întredeschise duduind, spre a dezvălui primele trepte ale unei pasarele de acces. Unul câte unul, fugarii porniră, dispărând în măruntaiele pământului. Lisiah strânse din fălci. Zarurile erau aruncate! Rezemându-se stângaci în cârja improvizată, coborî în gura lupului, cu Lona pe urme.

Nu văzură din astronava îngropată decât un culoar lung de oțel. Abia sosiseră la baza scării, când fură dispersați în cabine individuale, fără violență, dar și fără blândețe. Lona înțelese că reîncepea luarea sub control. Aveau să fie examinați, testați. Li se puneă la încercare fidelitatea, respectul față de dogmă. Erau depistați devianții, erau fortificați cei a căror condiționare se uza... Oribilul manej avea să se pună în mișcare: capcane psihotehnice, imagini, asociații de idei... Iar calculatorul contabiliza loviturile: individualism hipertrofiat... De reeducat! Amintiri traumatizante, frică fizică de moarte... De reeducat. Maestrul Zâ avea să conducă balul, dirijor invizibil comandând o orchestră de microprocesoare. Fanfara programelor își începea defilarea, alergând de la o bobină magnetică la alta, provocând ploi de cartele perforate ca niște confetti, listinguri precum serpentinele. Începea petrecerea!

Totuși, în nici un moment, terminalul situat în cameră nu se aprindea. Îi fu adusă mâncarea pe o tavă și, când încercă

zadarnic să deschidă ușa cabinei, o voce înregistrată o anunță că „nici un supraviețuitor nu trebuie să părăsească habitacul înainte de sfârșitul examenelor medicale”. Se lăsă să cadă pe cușetă, întrebându-se dacă n-avea să regrete curând cubul rulant.

Adormi pe neașteptate, cu trupul umplut de o delicioasă oboseală. Înainte ca pleoapele să i se închidă, mai avu timp să se gândească: „Aerul condiționat, ticăloșii! Au drogat aerul.”

Se trezi după un timp incalculabil. Era goală, cu brațele și picioarele depărtate. Hainele îi stăteau într-o grămăjoară pe pardoseala de cauciuc, iar celula era goală. De cum se mișcă, în burtă, între coapse și la ceafă îi izbucniră dureri difuze. Fusesse sondată, nu încăpea nici o îndoială. Veniseră să-i verifice starea de funcționare. Înjură și se îmbracă la loc. Cum suporta Lisiah proba? Încercase oare deja să sugrume doi, trei ghanieni?

În timp ce stătea ghemuită în mijlocul patului, panoul de acces glisă, făcându-i loc lui Nath. Era gol, ca odinioară, și-și scosese peruca aceea cu șuvițe pieptănate îngrijit. Se așeză turcește pe podea, refăcând legătura cu tradițiile deșertului, și așteptă ca temnița să se închidă din nou pentru a-și începe discursul.

— Verdictul? Îl ironiză tânăra, adoptând instinctiv aceeași poziție. Bătrâna Lona e bună pentru decerebrare? O spălătură mentală bună, și-o luăm de la capăt! O ștersătură zdravănă a neuronilor, și va fi ca nouă? Asta s-a hotărât?

Nath făcu un gest nervos:

— Taci din gură, ai înnebunit. Nu s-a hotărât nimic. Am intervenit în favoarea ta și într-a pământeanului. Unii voiau să vă elimine pur și simplu, sub pretextul că tu ești prea îmbătrânită ca să mai suporti o nouă condiționare, iar Lisiah rămâne un ucigaș, indiferent ce-o fi făcut ca să te ajute... Vezi, situația nu e deloc strălucită. Dar Zâ e echitabil. Îmbătrânește, și nu-i plac atitudinile extremiste. Mă gândesc

să ajung cu el la un compromis. În orice caz, nu mai putem sta mult timp pe planeta asta, în cincisprezece zile – trei săptămâni cel mult – vom porni din nou pe calea stelelor, și nu veți mai reprezenta un pericol pentru noi. Chiar dacă vă prinde poliția și vă torturează, n-o să ne mai puteți cauza nici un prejudiciu. Zâ e perfect conștient...

— Și Lisiah?

— Nici o problemă. Va fi eliberat în același timp cu tine. Specialiștii noștri îi vor readuce piciorul la proporțiile normale, comprimând spațiile intra-atomice ale membrului. De altfel, i s-a scos unitatea de regenerare...

— Ne veți lăsa să plecăm?

— De ce nu? N-o să te luăm cu forța, știind că n-ai întârzia să ne provoci dificultăți insurmontabile. Timpul va fi prețios, acolo sus, prea prețios ca să-l pierdem cu o isterică. Și-apoi, ți-am mai spus, nu putem să te... „reprogramăm”. După cum demonstrează analizele, condiționarea ta nu mai e cea de altă dată. Nu mai ești destul de detașată de lucruri și de oameni, te temi de durere, de moarte. Nu mai gândești în termenii comunității, ci într-ai individualității... Pe scurt, nu mai ai nici o calitate a unul bun kamikaze. Fără a dori să te jignesc, n-ai mai fi o recrută de soi!

Lona își stăpâni tremuratul ce-i cuprinsese mâinile.

— Spui adevărul?

— Dumnezeuule, obositoare mai ești! se strâmbă Nath, comic. Bineînțeles! Zâ o să vă dea personal afară, cu șuturi în fund! Vă vom da bani, acte false... În continuare, nu vă rămâne decât să vă descurcați singuri. Dacă aveți atâta minte să vă țineți departe de oameni, mai sunt șanse să scăpați cu bine. Cât despre tine, va trebui să te ferești permanent de agresiunile fizice.

— Vrei să spui că „puterea” mea asupra nitrolynei va rămâne?

Tânărul schiță un gest de scuză:

— Operația e ireversibilă. Îmi pare rău.

— Dar nava asta?! se miră Lona. Dacă, odată ajunsă în spațiu, unul dintre voi se rănește: o să se facă praf și pulbere!

— Ba nu! Nava a fost construită pe Ghan, cu metale ghaniene. Nu conține în compoziția ei chimică nici un atom de nitrolynă. Nu vom sintetiza nitrolynă decât după ce vom fi descoperit noul... paradis.

— Sunteți nebuni.

— Fiecare cu nebunia lui, draga mea. În ce mă privește, eu pe tine te găsesc nebună, că vrei să rămâi pe lumea asta putredă, fără scop, fără nici un ideal. Te vei bălăci în propria-ți mediocritate... În doi ani, o să te-apuce nostalgia mănăstirii, vei regreta că nu mai participi la luptă, la marea operă a răzbunării, dar va fi prea târziu.

Se ridică.

— Voi vorbi pentru tine, încheie el, trecând pragul, și să nu-mi mulțumești! Pentru nimic în lume n-aș vrea să te am sub ordinele mele, mie însumi îmi fac un serviciu permițându-ți să pleci!

Dispăru. Lona își duse mâinile la umeri, înfrigurată. Așadar, probabil că Zâ avea să-i elibereze! Să le dea mijloacele pentru a începe o nouă viață! Nu lipsi mult să izbucnească în plâns de fericire.

Capitolul XI

Maestrul Zâ stătea în centrul imensei săli de comandă, siluetă minusculă sculptată în lemnul cel mai uscat. Numai capul și mâinile îi ieșeau din roba galbenă ca șofranul ce-i plutea în jurul trupului. Astfel stând, nemișcat, luminat de diodele licăritoare ale pupitrelor, ducea cu gândul la acele marionete pe care mânuitorii le acționează introducându-și mâna și degetele înăuntru. Țeasta sa plină de umflături curioase, lucind ca fildeșul vechi, intercepta lucirile ecranelor multicolore ce acopereau pereții. Nath se opri la șase pași, respectând distanța regulamentară, și luă poziția lotus. Un lung răstimp, rămaseră astfel față în față, în tăcănitul continuu al ordinatorilor, după care maestrul întinse mâna spre foile și diagramele medicale așternute pe jos. Avea degete extraordinar de fine, pe care nodurile falangelor dobândeau aspectul unor delicate bijuterii.

— E pierdută, spuse el cu glas scăzut și blând, pentru noi și pentru ea însăși. Condiționarea i se erodase deja, când a venit la tine. Șocul revelației i-a provocat un traumatism psihic ireparabil. Condiționarea fizică și mentală i-a fost distrusă. În câțva timp, zăvoarele vor sări, blocajele vor dispărea. Va reintra în posesia amintirilor, își va regăsi bucuria totală a trupului. Va cunoaște din nou tirania rutului și a menstruațiilor. Poate o să se bucure, dar va greși. Căci examenele sunt clare, după atâția ani de somn, simțurile ei infirme își vor dezvolta o infernală nevoie de compensare, care i se va întinde puțin câte puțin prin toată carnea. Foarte rapid, va fi asaltată de o frenezie sexuală intensă, destinată să rămână nepotolită chiar sub pedeapsa cu moartea, căci un eventual orgasm ar declanșa, firește, explozia nitrolynei conținută în obiectele înconjurătoare. Apoi, această exacerbare se va răspândi și la cele cinci simțuri, intensificându-le până la durere. Nu va mai suporta lumina unei lumânări fără să izbucnească în plâns, nu va auzi zborul

unei muște fără a avea impresia că un ac înroșit în foc îi străpunge timpanele. Apa cea mai insipidă îi va arde limba precum oțetul, mirosul vântului îi va devora nările ca un acid... Și mai ales, mai ales, nu va mai putea să atingă, nici să fie atinsă, atât de sensibilă îi va fi devenit pielea! Cea mai mică mângâiere va dobândi tăria unei zgârieturi de gheară. Nu va putea supraviețui decât câteva zile, cel mult. Căci, chiar și trăind într-o cameră obscură, cu urechile și nările astupate cu dopuri de ceară, va trebui totuși să se hrănească... Nu va rezista mult timp durerii. Undele care o leagă de nitrolynă îi vor țâșni din creier, distrugând totul în jur. Începând de azi, e ca o bombă cu efect întârziat, al cărei mecanism de ceasornic a fost pus în funcțiune. Trebuie să ne debarasăm de ea. Ai pregătit-o? Nu i se va părea ciudat că o eliberăm atât de repede?

— Nu, am afirmat că decolăm în curând și avem alte griji decât să ne ocupăm de ea.

— Foarte bine. Găsește-le o mașină, expediază-i în sud, mâine dimineată. Se va deregla foarte repede. Nu vreau să-și dea seama aici, ar putea da naștere unor scene deplorabile.

Nath se înclină.

— Și pentru tovarășul ei, ce ați hotărât?

— Să plece cu ea. Când Lona va începe să sufere cu adevărat, el va fi prima victimă. E firesc ca un vânător să piară prin propriul lui păcat.

Nath surâse discret, apreciind umorul maestrului, apoi schiță cele cinci saluturi rituale de despărțire. Ieși de-a-ndaratele, cu ochii fixați spre craniul omulețului.

— Pe urmele morții! aruncă el, din pragul sălii.

Maestrul Zâ ridică pumnul, dezgolindu-și brațul ca un lujer de viță.

— Pe urmele morții!

Au părăsit platoul în zori, pe marginea unei vechi albi interioare, acoperită cu mâl uscat. Nath îi concediasse fără o vorbă, ca pe niște leproși luați din milă, dar de care era grăbit

să scape. Lisiah se instalase la volan, cu buzele strânse și pântecul încleștat într-o greață nedefinită. Pe bancheta din spate, Lona inventaria conținutul genții de voiaj pe care i-o dăduse inițiatul în clipa plecării.

Exulta:

— Avem acte false, haine, bani! Și destule tablete nutritiv-hidratante ca să ne ajungă trei luni! Niciodată nu crezusem că ne vor ajuta...

Lisiah se încruntă, exact acest ultim lucru îl neliniștea.

Avea impresia vagă de a fi fost dintr-o dată manipulat, de a juca o partidă din care i se ascundea un anumit număr de reguli primordiale.

— Trebuie să mergem spre sud, mormăi el, smucind de volanul cojit, există unghere practic pustii, ferme izolate. Putem trăi în munți, dându-ne drept căutători de minerale, o să țină un timp, apoi mai vedem...

Apoi...

Mestecă din nou cele două silabe ale cuvântului. *Apoi...* De-acum, erau sortiți provizoratului, soluțiilor de expectativă. Permanent aveau să existe *apoi-uri*, *după* ce-uri, *așteptând-uri*. Totul putea fi pus la îndoială de pe o zi pe alta. O privire piezișă, o aluzie amenințătoare, și trebuiau să-și facă bagajele în timpul nopții, să fugă orbește spre un alt refugiu, un alt bivuac...

Se concentrează asupra drumului, făcând eforturi să-și golească mintea de orice gând.

Au călătorit până seara, fără oprire. Într-un orașel cu numele Sashkona, Lisiah cumpără mai multe haine grosolane: salopete uzate, cămăși în carouri, caschete decolorate; o panoplie dizgrațioasă, care-i transforma în doi țărani desăvârșiți.

— Îmi voi lăsa barbă, observă el, încheindu-și bretelele, și voi fuma pipă. Va trebui să vorbim mai simplu. Să încetăm a mai folosi cuvinte complicate sau întorsături elegante de frază. De fapt, ghiorăielile ar trebui să ne fie de ajuns...

Au dormit în mașină, la adăpostul unui gard, și și-au reluat drumul la răsăritul soarelui. Lona n-a scos o vorbă toată dimineața, stătea cu ochii ficși, părând extrem de atentă, ca și cum în fața ei s-ar fi desfășurat un spectacol invizibil, ca și cum ar fi învăluit-o o simfonie – neauzită altor urechi decât ale ei – în frazele ei muzicale. O secundă, lui Lisiah îi veni s-o zgâlțâie, dar renunță, alertat de pupilele dilatate straniu ale femeii.

„E oboseala!” își repetă el un sfert de oră în șir. „Nimic decât oboseala, o noapte bună de somn și n-o să se mai vadă nimic...”

Dar era departe de-a fi sigur. Prea multe lucruri îl jenau și, mai cu seamă, inexplicabila răzgândire a tovarășilor Lonei, care, după ce îi ținuseră prizonieri aproape douăzeci și patru de ore, dintr-o dată păruseră extrem de dornici să-i vadă plecând cât mai repede!

Opri vehiculul în parcare a primului motel care le ieși în cale.

Era un stabiliment vetust, cu cabane dărăpănate și jumătate din firmă smulsă de vânt. Paznicul, îmbibat pașnic cu țuică, nu le puse nici o întrebare. Își ocupară căsuța fără ca tânăra femeie să fi deschis o singură dată gura. Lisiah era prea epuizat ca să mai stea pe gânduri, se trânti pe pat îmbrăcat complet și îl fură de îndată un somn adânc.

Când deschise ochii, mult mai târziu, se lăsase întunericul, înecând obiectele într-o ceață chinuitoare. Silueta Lonei se profila în dreptul ferestrei, nemișcată. Lisiah se ridică, cu inima strânsă de o presimțire rea.

— Nu dormi?

Nu-i răspunse. Când repetă întrebarea, puțin mai tare, Lona păru să se trezească dintr-un vis profund sau o criză de somnambulism. Lisiah apăsă butonul veiozei, inundând odaia cu o lumină galbenă ca urina. Lona făcu un salt înapoi, ridicând cotul pentru a-și apăra fața, ca un miner care iese brusc la soare după o lungă ședere sub pământ. În acel moment, Lisiah observă că avea pupilele înspăimântător de

dilatate, ochii transformându-i-se în două găuri cu albul aproape absent.

— Ce făceai?

— Mă uitam afară. Un bărbat și o femeie fac dragoste sub măslinul de pe colină. Au luat cu ei și un tranzistor, iar acum ascultă programul de noapte al unui post care se numește W.R.H.- 678...

Cu stomacul crispat de teamă, Lisiah se apropie de fereastră. Singura colină pe care o putea zări se afla la aproximativ patru kilometri, întunericul transformând-o într-un dom opac și uniform.

Se răsuci și apăsă întrerupătorul, cufundând încăperea în întuneric.

— Îi mai vezi și acum? murmură el, cu gâtul cumplit de uscat.

— Da, bărbatul a scos din buzunar un pachet de țigări. Sunt Blue-Knife, fără filtru. Fata îi întinde o brichetă și...

— Ajunge! Ori inventezi sau...

Nu îndrăzni să încheie propoziția. Lona se apropiase. Își rezemă o mână de perete. Imediat, se luminează la față.

— Lisiah! Oh, Lisiah! Pe cealaltă parte a peretelui e o muscă. Merge, îi simt șocurile lăbuțelor în palmă, prin cărămidă, și... Gata. S-a terminat, nu mai simt nimic. Cum a venit, așa a și plecat. Și afară, nu mai văd nimic, decât noaptea... Ce se întâmplă?

Lisiah înghiți un nod dureros.

— Și azi dimineață, în mașină, vedeai ceva?

— Nu, auzeam. Ascultam conversația dintre un om și fiul lui, cu cinci kilometri înainte de a fi ajuns la înălțimea lor... E ca o criză, înțelegi? Timp de câteva zeci de secunde, simțurile mele își măresc puterea, mă proiectez în spațiu prin miros, prin văz. Am impresia că aș putea să văd până la stele... E... E îmbătător!

Tânărul se lasă pe pat, cu palmele umede și reci ca gheața.

— Crize de acuitate, murmură el, ca pentru sine, amicii tăi o

știa! De-asta ne-au alungat...

— Ce tot îndrugi? E o prostie! Le-aș fi putut fi de mare folos.

— Nu fi atât de sigură! Pentru moment, fenomenul te seduce, îți procură senzații agreabile, dar ce se va întâmpla dacă se amplifică, dacă devine permanent? Adineaori, când am aprins lampa, aproape ți s-a făcut rău, amintește-ți!

— Nu, nu e posibil... Vrei să zici că...

— Da! Începând din care stadiu plăcerea devine durere? Nu te-ai gândit?

Lona scutură din cap, aproape cu frenezie.

— Nu m-ar fi abandonat!

— Visezi! N-aveau timp de pierdut cu o deviantă!

Își trecu mâna prin dreptul ochilor. Oboseala îi îngreuna pleoapele, ca de plumb.

— Trebuie să reflectăm, spuse el cu glas aproape neauzit, să găsim o soluție înainte de a lua amploare crizele...

— Nu e nimic de făcut, răspunse Lona cu voce posomorâtă, decât să ne despărțim până nu devin o bombă gata să explodeze. Tu încă mai poți să scapi...

Făcu o pauză, apoi reluă, cu insistență:

— Nimic nu ne leagă, știi bine. Nimic, în afară de fraternitatea anormalilor, ceea ce nu ajunge. Mi-ai salvat viața, eu ți-am salvat-o pe a ta, suntem chit. Du-te! la banii, mașina. Eu am să mă afund în pădure. Cât timp îmi mai rămâne? Două zile? Trei zile?

Avea dreptate, Lisiah o știa perfect. Nu-i aștepta nici un viitor, nici o perspectivă, nimic care să poată justifica riscul pe care și-l asuma acum, rămânând lângă ea. Însă nu-și găsea curajul de a se ridica și fugi.

Zorii îi găsiră față în față, ca pe doi jucători tăcuți, așezați de-o parte și de alta a unui eșichier invizibil.

Cu puțin timp înaintea răsăritului, Lona percepse scrâșnetul unei colonii de furnici ocupate să foreze solul la un metru și jumătate sub cabană. Totuși, criza fu suficient de scurtă pentru a nu prileji nici o catastrofă. La ora șase, porniră

iarăși spre nord. Lisiah conducea cu toată viteza, apăsând pedala la limită. Lona se refugiase în oboseala ei, dormitând cu ochii semi-închiși. Numai o dată, se ridică în fotoliu, declarând:

— Auzi? Un șuier de locomotivă!

Dar nu se găsea nici o cale ferată mai aproape de două sute de kilometri. Când se opri să facă plinul, Lisiah îndrăzni în sfârșit să-și expună planul de acțiune.

— Trebuie să ajungem la un mare oraș, înțelegeți? De preferință, un oraș de garnizoană, sunt destule prin zonă.

— Dar de ce?

— Din cauza barurilor pentru soldați și a traficului care se desfășoară acolo. L-am cunoscut bine, la vremea mea.

— Și ce vrei să cumperi? Droguri?

— Cam așa ceva. Ai auzit de anesthotoxină?

— Ce anume?

— Anesthotoxină. E un anesteziec puternic, extrem de puternic, care insensibilizează fără a te face să-ți pierzi cunoștința. E folosit în armată, pentru a înviora băieții și a-i trimite în linia întâi. Un comprimat, și nu-ți mai simți corpul. E ca și cum spiritul tău ar sălășlui într-o bucată de lemn, o marionetă. I-am văzut pe unii, care luaseră anesthotoxină, atacând la baionetă, cu ambele glezne rupte, am văzut camarazi alergând cu ciaturile abia suturate. Când statul major ducea lipsă de efective, se goleau spitalele militare, distribuind anesthotoxină cu ghiotura. Poate fi soluția pentru tine...

— Ai putea găsi?

— Sigur. După război, anumiți bolnavi au vrut să înghită în continuare porcăria asta. Și-au făcut din ea un fel de practică mistică, o asceză religioasă. Anesthotoxina îi elibera de sub tirania cărnii, permițându-le să devină spirite pure etc. S-au întemeiat mai multe secte și, în același timp, prin jurul spitalelor militare s-a dezvoltat o piață paralelă. Cu un dram de noroc...

Licărul care se aprinsese în pupilele Lonei se stinse rapid.

— La ce bun? șopti ea. Nu te încăpățâna. Nici măcar nu știu dacă apreciez ceea ce vrei să faci pentru mine. Un spirit într-o bucată de lemn... Crezi că e într-adevăr preferabil morții?

Lisiah nu-i răspunse, reluându-și locul la volan. Ochii săi roșii și usturători făceau eforturi tot mai mari să rămână deschiși.

La începutul după-amiezei, au ajuns în mahalalele unui orașel minier. Cazarma se detașa pe fundalul de țevării și rezervoare, ca un cub enorm de beton cenușiu. Soldați în uniforme de campanie hoinăreau pe străzi, vizibil plictisiți. Lui Lisiah nu-i fu greu deloc să închirieze o cameră într-un hotel degradat.

— Încearcă să dormi! o sfătui el pe Lona, luând toți banii disponibili. Nu știu cât timp îmi va trebui ca să găsesc ceea ce caut.

Fata consimți, cu un surâs straniu pe buze. În momentul când închise ușa, Lisiah înțelese că îl bănuia de a fi inventat toată povestea ca să fugă cu paralele, iar în gură îi veni un gust amar.

Afară, spectacolul orașului jalonat de uniforme îl purtă cu mulți ani înainte, având neplăcuta impresie că trecutul alerga să-l ajungă din urmă, să-l prindă într-un soi de capcană circulară care acum îl forța să pășească pe urmele propriilor pași. Se cutremură.

Cafenelele rezervate militarilor în permisie erau la fel de lugubre ca în amintirile lui. De-a lungul tejghelelor, bărbați în ținută de camuflaj dădeau pe gât enorme sticle de bere brună. Conversațiile posomorâte erau presărate cu înjurături. Pe trotuar, câteva fete se plimbau prin fața barurilor, unduindu-și șoldurile. Se apucă de băut, era singura cale de a lega prieteșug.

Peste trei ore, i se propuseseră tot felul de droguri, euforizante, afrodisiace, remedii miraculoase contra bolilor venerice, diverse ustensile de uz erotic, dar nici un strop de anesthotoxină. Începea să-și piardă speranța, când un caporal

obez cu chelie lucitoare îl trase de cot.

— Ai luat-o prost, îi şuieră grăsanul cu un glas ascutit, nu ești în cartierul care trebuie, camarade. Tre' să te duci spre centru, pe la spitalul de nebuni. Ai să vezi o cafenea, chiar în față la camera de urgență, „Bazooka” se cheamă, mișto? Hm? „Bazooka”. E unu' acolo, un tip înalt și slăbănog, ras în cap, care le zice la toți „frati-miu”. El poate să te ajute. Face parte dintr-o societate... „Frații spiritului pur”, sau cam așa ceva...

Lisiah se execută. Noul bar semăna într-un tot cu cel pe care tocmai îl părăsise. „Fratele”, însă, lipsea. Contra unui bacșiș, află că omul sfânt avea obiceiul să apară pe la mijlocul după-amiezei, și că avea nevoie de răbdare.

Se retrase la toaletă, pentru a-și clăti fața cu apă rece. Oboseala îi rodea oasele mai sigur decât o colonie de termite. Reveni în sală, se așează la masă cu o cafea triplă și adormi, cu capul pe antebraț.

Când se trezi, în fața lui se așezase un bărbat. Un individ înalt, costeliv, cu pielea cenușie. O manta militară veche, care cândva trebuie să fi fost albastră, îi ținea loc de haine. Era ocupat să-și străpungă mâna stângă cu un ac gros de seringă, cam ruginit, dedicând acestei munci o sânguință de școlar silitor, cu ochii mijiți și limba scoasă. Când termină, scoase din buzunar o lamă de ras învelită într-o hârtiuță galbenă, o despachetă și-și făcu pe braț o tăietură de vreo zece centimetri. Sângeră foarte puțin, ca și cum practica repetată a acestor exerciții de automutilare l-ar fi golit complet de sânge.

— Vezi, spuse el, ridicând privirea spre Lisiah, nu sufăr. Trupul ăsta nu e decât un veșmânt pentru mine, accidente și neajunsurile lui sunt neînsemnate, numai spiritul meu e o comoară. Mă căutai? Eu sunt fratele Ko. Vrei să fii de-ai noștri, sau încă nu faci decât să te apropii? Pot să te ajut. Dar îți pot zice de pe-acum că te afli pe calea cea bună. Nu vei mai cunoaște foamea, oboseala, boala. Vei fi scăpat de tirania rutului, de înșelătoriile simțurilor. Mângâierile femeilor îți vor

deveni străine, savoarea mâncărilor, necunoscută. Senzualitatea bestială care reglează viața oamenilor nu va mai avea nici o putere asupra ta. Renunțând la trupul tău, vei deveni liber, ajuns dincolo de falsele plăceri. Numai spiritul îți va mai străluci, cu lumină înmulțită. Nemaifiind invadați, potopiți de șuvoiul informațiilor fizice, lobii tăi cerebrali se vor dezvolta mai presus de orice așteptare... Comunitatea noastră va fi fericită să te primească.

Glasul său, cu toate cuvintele rostogolindu-se într-un murmur monoton, producea un curios efect hipnotic. Lisiah trebui să se scuture pentru a pune întrebarea care-i ardea buzele:

— Unde se găsește comunitatea asta?

— Într-un loc secret, frate-meu. La adăpost de cei răi. Suntem tolerați, dar unii ne vor răul, o știi la fel de bine ca mine. Dacă dorești cu adevărat, te voi conduce la cineva care să-ți examineze candidatura și să-ți aducă la cunoștință regulile ordinului nostru. Trebuie să intri în rândurile noastre fără întârziere, frate-meu, la noi nu va trebui să-ți mai faci griji cu aprovizionarea, nu va mai trebui să alergi prin baruri neliniștit, în căutarea unui frate-negustor. Noi înșine ne distilăm propria anesthotoxină...

— Încă nu sunt gata, dar ți-aș putea trimite pe cineva care și-a terminat parcursul de apropiere și nu mai poate suporta nici o senzație. O femeie. O vei accepta?

Un surâs cucernic încreți chipul cenușiu.

— Să vină. Toate oile sunt binevenite în regatul anesteziei. Mă aflu aici zilnic.

— Ai la tine...

— Bineînțeles, frate-meu, întinde mâna pe sub masă.

Lisiah se conformă. Un tub metalic i se depuse în palmă; strânse degetele, cu pieptul dintr-o dată eliberat de o greutate enormă. Reușise.

Celălalt se aplecă spre el, cu răsuflarea pestilențială:

— Produsul e gratuit, dar am obiceiul să accept o donație

pentru comunitate. Un obol de un fel sau altul. Nimic mai ieftin de cincizeci de dolari...

Lisiah numără rapid bancnotele și le făcu sul. Cu acest tarif, Lona n-avea să reziste prea mult timp. Cât îi trebuia pentru a înghiți tot tubul de comprimate? O zi? Două, cel mult... Se ridică.

— Sunt fericit că te-am cunoscut. Poate am să-ți trimit pe cineva.

— Dar bineînțeles, frate-meu, nu șovăi, tocmai căutătorii ne lipsesc...

Lisiah își stăpâni o înjurătură și ieși precipitat din cafenea. Aerul de afară avea gust de fum. Curând avea să se înnopteze. Agasat, își dădu seama că petrecuse toată după-amiaza dormind în fața ceștii de cafea. Contactul cu cilindrul de alamă îl însenină. Și acum? Nu câștigase decât o amânare, în patruzeci și opt de ore Lona avea să reînceapă a suferi tulburările de percepție. În ritmul ratelor de cincizeci de dolari la fiecare două zile, finanțele aveau să le tindă rapid spre zero. Deci? Cel mai simplu ar fi fost să se infiltreze într-o comunitate de anesteziști, dar oare fata avea să accepte o asemenea soluție?

Ridică din umeri, ajungând la hotel. În camera jengoasă, Lona dormea. Depuse tubul pe noptieră și mângăli pe o hârtie modul de folosință, precum și felul în care își procurase comprimatele. Sublinie câteva cuvinte: „Bazooka”, „fratele Ko”, „comunitate”...

După care înghiți două somnifere și se înveli cu pătura. Nu mai dorea decât un singur lucru: să doarmă șase luni în șir.

După trei minute, simți că se prăbușește într-un puț fără fund, un tunel vertical tăiat prin bezna cosmosului. Începu să-și dorească o prelungire a căderii la nesfârșit.

Epilog

Când se trezi, patul Lonei era gol. Tubul de anesthotoxină dispăruse de pe noptieră. Nu-i trebui mult timp ca să constate că tânăra luase jumătate din bancnotele ce constituiau bugetul lor. De asemenea, își însușise o mare parte din tabletele nutritiv-hidratante primite de la Nath, precum și cheile mașinii.

Nu se miră. Când scrisese mesajul, în ajun, își dăduse seama că despărțirea devenise inevitabilă. Nici nu se putea pune problema s-o urmeze pe Lona în rândurile anesteziștilor, iar faimoasa „solidaritate a monștrilor” se oprea în pragul acestei bifurcări.

Se sculă. Hainele mototolite, umede de transpirație, îl strângeau într-o gangă ca de carton. Făcu un pas spre lavabou, apoi renunță. Se simțea gol pe dinăuntru, găunos. Fragil. O secundă, îi veni dorința de a alerga spre „Bazooka”, s-o prindă din urmă, să... Era o idioțenie. O idioțenie inutilă. Nu făcuse decât să accepte invitația fratelui Ko? Sau poate întorsese farurile mașinii spre țară, fugind pe drumuri pustii, cu gândul de a muri undeva în fundul unei păduri, îmbătată de senzații, ucisă de miros, de văz, de atingere, de...? N-avea s-o afle niciodată – și era mai bine așa. Adună banii, îndesându-i de-a valma în buzunar. Totul avea să se șteargă, era de ajuns să aștepte. Leși din cameră fără a închide ușa, coborî scara și păși în stradă. Mirosul de fum stăruia. Ajungând în dreptul cafenelei, manșetele ziarelor îl frapară cu literele lor mari și groase:

„NOU RĂZBOI RASIAL ÎN SUD! Stare de urgență proclamată în șapte provincii. Revolte sângeroase în trei mari centre industriale. Garda civilă la arme!”

Pe umăr i se depuse o mână. Întorcând capul, îl recunosc pe grăsanul cu chelie lucioasă care-i dăduse adresa fratelui Ko, cu douăzeci și patru de ore în urmă.

— Ai văzut? exclamă obezul, cu ciudatul său glas în falset.

Iar a început! Două companii fac manevre. Eu plec poimâine, dar tu? Nu te interesează o poveste din asta? Știi că se recrutează fără să pună întrebări? Orice înrolare pe cinci ani implică o amnistie totală. Ai aerul unuia pe care s-ar putea să-l intereseze. Mă înșel? Du-te la cartierul 58, întreabă de sergent. Îi zici că vii din partea lui Freddy-grasul...

Avu un scurt moment de ezitare, apoi se răsuci pe călcâie, cu un gest de complicitate virilă. Lisiah îl privi îndepărtându-se, ca un munte de osânză rostogolindu-se peste cap.

Nu mai exista nici un *acum*, nu mai exista *după*. Cercul se închisese. Mai avea de ales, sau totul era deja prescris? Făcu un pas înapoi, mitraliat de titlurile enorme ale cotidianelor. Umbra i se lipea de caldarâm, împiedicându-l să fugă. Se retrase, cu senzația că se scufunda într-o baltă de nisipuri mișcătoare. Cu degetele țepene, cu creierul înecat de amețeli, auzi sunând undeva ora cinci și jumătate.